

ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต
คณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตบางเขน

เสนอต่อบัณฑิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒฯเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา

มกราคม 2559

ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต
คณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตบางเขน

ปริญญานิพนธ์
ของ
อรอุมา ตั้งจัญญ

เสนอต่อบัณฑิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒฯเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา

มกราคม 2559

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต
คณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตบางเขน

บทคัดย่อ
ของ
อรอุมา ตั้งจรรยา

เสนอต่อบัณฑิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒฯเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการอุดมศึกษา

มกราคม 2559

อรอุมา ตั้งเจริญ. (2558). ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นิสิตคณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตบางเขน.

ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒฯ ประสานมิตรคณะกรรมกรรมการควบคุม:อาจารย์ ดร.อรรณพ โพธิสุข
อาจารย์ ดร. จตุพล ยงศรี

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ ศีกรูปแบบการเรียนรู้ของ
นิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยจำแนก
ตาม เพศ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
วิทยาเขตบางเขน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยนิสิตคณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ปีการศึกษา 2557 จำนวน 580 คนเครื่องมือที่ใช้ใน
การวิจัย เป็นแบบสอบถามรูปแบบการเรียนรู้ 6 แบบ คือ 1) แบบอิสระ 2) แบบหลีกเลี่ยง 3) แบบ
ร่วมมือ 4) แบบพึ่งพา 5) แบบแข่งขัน 6) แบบมีส่วนร่วม จำนวน 60 ข้อ แบบมาตราส่วนประมาณค่า
5 ระดับซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น 0.96 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ
ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์โดยหาความสัมพันธ์แบบ สเปียร์แมน
(Spearman Rank Order Correlation Coefficient)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนพบว่านิสิตมีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม แบบ
อิสระ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา และแบบหลีกเลี่ยงอยู่ในระดับมาก ส่วนแบบแข่งขันอยู่ในระดับ
ปานกลาง

2. นิสิตชายมีรูปแบบการเรียนรู้ทุกรูปแบบการเรียนรู้ในระดับมาก ส่วนนิสิตหญิงมี
รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบร่วมมือ และแบบมีส่วนร่วมในระดับ
มาก และมีแบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง

3. นิสิตทุกสาขาวิชา มีรูปแบบการเรียนรู้ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในแต่ละ
สาขาวิชาพบว่านิสิตในสาขาวิชาสื่อสารมวลชน สาขาวิชาดนตรีตะวันตก สาขาวิชาภาษาไทย
สาขาวิชาภาษาเยอรมัน สาขาวิชาภาษาอังกฤษและสาขาวิชาภาษาตะวันออกมีรูปแบบการเรียนรู้
ทุกรูปแบบในระดับมาก สาขาวิชาวรรณคดี สาขาวิชาภาษาฝรั่งเศส สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น
สาขาวิชาปรัชญาและศาสนา สาขาวิชาภาษาจีน มีรูปแบบการเรียนรู้แบบ อิสระแบบพึ่งพา แบบ
หลีกเลี่ยง แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมืออยู่ในระดับมาก สาขาวิชาการท่องเที่ยวมีรูปแบบการเรียนรู้
แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมือ อยู่ในระดับมาก

4. นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบฟังพา แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมืออยู่ในระดับมาก นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง มีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบฟังพา แบบหลักเลียง แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมืออยู่ในระดับมากและนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขัน อยู่ในระดับปานกลาง และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลักเลียงและแบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง

5. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน พบว่ารูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบฟังพา และแบบหลักเลียงมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือและแบบแข่งขันไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

THE RELATIONSHIP BETWEEN SIGNIFICANT HUMANITIES,
KASETSART BANGKHEN CAMPUS

AN ABSTRACT
BY
ANUMA TANGCHAROON

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Higher Education
At Srinakharinwirot University
January 2015

Onuma Thangcharoon. (2015). *Relationship between The Learning Styles and Academic Achievement of Students in the Faculty of Humanities, Kasetsart Bangkhen Campus*. Master thesis (Higher Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Dr Annop Phothisook, Dr Chatupol Yongsorn

This research were determined to study The learning styles ,to study The learning styles of Students in the Faculty of Humanities,Kasetsart Bangkhen Campus the above mentioned aspects classified by gender ,the field and Academic Achievement of Humanities, Kasetsart Bangkhen Campus, study relationship between The Learning Styles and Academic Achievement of Students in the Faculty of Humanities, Kasetsart Bangkhen Campus The sample were 580 Humanities, Kasetsart Bangkhen Campus in academic year 2557(2014). The instrument used for Students Learning styles in 6 Learning style: Independent, Avoidant, Collaborative, Dependent, Competitive, and. Participative. The instrument used for collecting data was five-point scale questionnaire of 60 items with the Alpha reliability of 0.96. The statistical processes used Spearman Rank Order Correlation Coefficient.

The results revealed that:

1. learning styles Students of the Faculty of Humanities, Kasetsart University Bangkhen Campus The average order such as independent, dependent and avoidant was at high level competitive was at middle

2. Learning styles of Institute students between female and male was at high level ,whereas learning styles male students have The averang order such as ildependent, avoidant, collaborative, dependent, Competitive, was at high level but competitive was at middle

3. Learning styles of the field was at high level The average order such as Mass Communications, Western Music , Thai, German, English, and East was at high . Learning styles of Literature, French, Japanese, Philosophy and Religion, Chinese have dependent, avoidant, participative, collaborative was at high level. Learning styles Tourism Management, has Independent, dependent, competitive was at high level.

4. The study found that most student who had average GPA of between 3.00-4.00 and at less 0.49 preferred a participant style of independent, dependent, participative, collaborative was at high level and 3.00-4.00 preferred a participant style of competitive was at middle level at less 0.49 preferred a participant style of avoidant, competitive was at middle level

5. There is a relationship between significant Humanities, Kasetsart Bangkhen Campus Bachelor Degree of independence , dependence, avoidant academic achievement at .01 and there is a relationship learning styles of participant academic achievement at .05 that there were no significant correlation learning styles of collaborative, Competitive

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจาก อาจารย์ ดร.อรรณพ โพธิสุข
ประธานกรรมการควบคุมปริญญาบัตร อาจารย์ ดร. จตุพล ยงศรี กรรมการควบคุม
ปริญญาบัตร ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อให้คำปรึกษาและแนะนำในการจัดทำงานวิจัยนี้ทุก
ขั้นตอน ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.อัฉรา วัฒนางรงค์ ประธาน(ผู้ทรงคุณวุฒิ)
และอาจารย์ ดร. ราชันย์ บุญธิมา กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติมในการสอบปากเปล่า ที่กรุณาให้
ข้อเสนอแนะต่างๆเพื่อให้วิทยานิพนธ์ มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุพรรณิ จันทร์คราญ อาจารย์ ดร. อาวีรัตน์
ปิ่นทอง อาจารย์ ดร. รณิดา เขยชุม อาจารย์ ดร. จันทรศม ภูติอริยวัฒน์ และ อาจารย์
ดร. ราชันย์ บุญธิมา ที่ให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ประพรรณศิริ สุขเสาวรัตน์ ที่กรุณาให้ความ
ช่วยเหลือผู้วิจัยในด้านต่างๆและเป็นกำลังใจให้เสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ในสาขาวิชาการอุดมศึกษาที่ได้รับความอนุเคราะห์และ
ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัยตลอดมาและ พี่ ๆ เพื่อนๆที่ไม่สามารถกล่าวนามในที่นี้ได้หมด
ที่ให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยในด้านต่างๆและเป็นกำลังใจให้เสมอมา

ขอขอบพระคุณข้าราชการ พนักงานราชการ ลูกจ้าง สำนักอธิการบดี คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงสำหรับ มารดา ที่ได้อบรมสั่งสอนและ
สนับสนุนให้การศึกษาและเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี คุณค่า
ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ มารดา ครู อาจารย์ และบุคคลที่เคารพ
รักทุกท่าน

อรอุมา ตั้งจรรยา

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	6
ความสำคัญของการวิจัย	6
ขอบเขตของการวิจัย	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
ความหมายของการเรียนรู้	9
ทฤษฎีการเรียนรู้	11
รูปแบบการเรียนรู้	15
ประเภทของรูปแบบการเรียนรู้	16
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	21
ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	21
ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	23
งานที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับ	
รูปแบบการเรียนรู้	24
การจัดการศึกษาของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	26
ประวัติความเป็นมา	26
การจัดการศึกษาของคณะมนุษยศาสตร์	30
3 วิธีการดำเนินการวิจัย	33
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	33
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	34
ลักษณะของเครื่องมือ	35
การเก็บรวบรวมข้อมูล	36
การวิเคราะห์ข้อมูล	36
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	37

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	39
5 สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	52
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	52
วิธีดำเนินการวิจัย.....	52
สรุปผลการวิจัย.....	53
การอภิปรายผล.....	54
ข้อเสนอแนะ.....	61
ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย.....	61
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	63
บรรณานุกรม.....	64
ภาคผนวก.....	74
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	75
ภาคผนวก ข หนังสือขออนุญาตในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย.....	82
ภาคผนวก ค รายชื่อผู้เชี่ยวชาญและหนังสือเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ คุณภาพของแบบสอบถาม.....	84
ภาคผนวก ง ผลการวิเคราะห์รายข้อ.....	90
ภาคผนวก จ คำอำนาจจำแนกเป็นรายข้อและค่าความเชื่อมั่นของ แบบสอบถามทั้งฉบับ.....	98
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	101

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจำแนกตามสาขาวิชา.....	34
2 จำนวนและร้อยละของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์	39
วิทยาเขตบางเขน จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา.....	40
3 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับ ปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ในแต่ละรูปแบบการเรียนรู้.....	41
4 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับ ปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนเป็น รายชื่อ.....	41
5 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิต ระดับปริญญาตรีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน เป็นรายชื่อ.....	42
6 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิต ระดับปริญญาตรีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน เป็นรายชื่อ.....	43
7 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิต ระดับปริญญาตรีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน เป็นรายชื่อ.....	44
8 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิต ระดับปริญญาตรีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน เป็นรายชื่อ.....	45
9 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับ ปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน เป็นรายชื่อ.....	46
10 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับ ปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน แต่ละรูปแบบการเรียนรู้โดยรวมจำแนกตามเพศ.....	47

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
11 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน แยกตามสาขาวิชา.....	48
12 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนโดยรวมและในแต่ละรูปแบบการเรียนรู้.....	50
13 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน.....	51
14 ค่าดัชนีความสอดคล้องของรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตบางเขน.....	91
15 ค่าดัชนีความสอดคล้องของรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตบางเขน.....	95
16 ค่าอำนาจจำแนก(r)และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม.....	99

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการผลิตบุคลากรในระดับต่างๆ เพื่อเป็นกำลังคน (Manpower) ในการพัฒนาประเทศ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองการปกครอง และวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ให้มีความเจริญทัดเทียมนานาประเทศ โดยรวมไปถึงการพัฒนาและสร้างเสริมความเป็นมนุษย์ ที่มีปัญญา คุณธรรม รวมทั้งสามารถดำรงชีวิตในสังคมอย่างเป็นสุข สร้างสรรค์สังคมและประเทศชาติให้มั่นคง (อัจฉรา วัฒนาณรงค์. 2550: 17) โดยเฉพาะการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษานั้น มุ่งเน้นในด้านการสร้างองค์ความรู้ การถ่ายทอดศาสตร์ในสาขาในระดับอุดมศึกษาทำให้เกิดการวิจัยค้นคว้า สืบทอดความรู้ออกไปอย่างกว้างขวางมากขึ้น สร้างสรรค์บัณฑิตที่มีความรอบรู้ทางวิชาชีพและวิชาการ เพื่อเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพในอนาคต และการพัฒนาวิชาชีพขั้นสูง เพื่อให้วิชาชีพได้รับ การพัฒนาไปสู่ระดับสากล (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2544: 4-5) ซึ่งสอดคล้องกับแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544) ซึ่งเป็นแผน ที่มุ่งมั่นพัฒนาการศึกษาให้เป็นการสร้างรากฐานในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคน ขณะที่แผนพัฒนาการศึกษาฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545 - 2559) ได้มุ่งสร้างกระบวนการเรียนการสอนให้เป็นการเรียนรู้ ของผู้เรียนด้วยวิธีหลากหลายและเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาทุกสถานที่ (สมุน อมรวิวัฒน์. 2541: 4) นอกจากนี้ แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2552-2559) ยังมีจุดประสงค์ เพื่อพัฒนาคน อย่างรอบด้านและสมดุล เพื่อเป็นฐานหลักของการพัฒนาสร้างสังคมไทย ให้เป็นสังคมคุณธรรม ภูมิปัญญาและการเรียนรู้ และเพื่อพัฒนาสภาพแวดล้อมของสังคมเพื่อเป็นฐานในการพัฒนาคน สร้างสังคมคุณธรรม ภูมิปัญญา และการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาของชาติ พ.ศ.2542 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ที่ระบุแนวทางการศึกษาไว้ว่า ต้องจัดการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียน เป็นสำคัญ (กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา 2542: ออนไลน์) และยังสอดคล้องกับ สุทธิพร จิตต์มิตรภาพ (2553: 7-8) ที่ได้ให้ความเห็นถึงการเรียนรู้ของคนในศตวรรษที่ 21 ว่า โลกแห่งการศึกษาได้เปลี่ยนแปลงไปมากในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา การศึกษาที่ยอมรับกันว่าเป็นการสร้างความรู้ ความสามารถ และพัฒนาศักยภาพของคน ได้แก่การศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง หมายถึง การให้โอกาสแก่ผู้เรียนทุกคน ได้มีโอกาสเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ ตลอดจนพัฒนา ศักยภาพของแต่ละคน ให้มากที่สุด เท่าที่จะทำได้ โดยปราศจากข้อจำกัด ทั้งระดับสติปัญญา ความสามารถในการรับรู้ และอื่นๆ อีกทั้งผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้โดยไม่มีข้อจำกัดเกี่ยวกับเวลา และสถานที่ เปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้ใช้ความคิดเห็นทั้งใน การแก้ปัญหา วิเคราะห์ และสังเคราะห์ ความรู้ในทุกระดับ อีกทั้งความก้าวหน้าในเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (Information and Communication Technology - ICT) นั้นยังกลายเป็นปัจจัยสำคัญในการศึกษายุคปัจจุบัน เพราะ

สามารถแสดงอักษร ภาพ เสียง ภาพเคลื่อนไหวรวมถึงการสร้างสถานการณ์เสมือนจริงได้ เหมือนๆกับที่หนังสือ หนังสือภาพ เทปเสียง วีดิทัศน์ หรือ สื่ออื่นๆ ที่มีทั้งหมดรวมกัน

เป็นเวลากว่า 20 ปี ที่ได้มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้อย่างกว้างขวางและต่อเนื่อง มีผลการวิจัยซึ่งชี้ชัดว่า รูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนมีผลต่อความสำเร็จทางการเรียน โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้น และผู้เรียนจะสามารถจดจำข้อมูลที่ได้เรียนนานขึ้น เมื่อวิธีสอน วัสดุ/สื่อการสอน และ สภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ มีความสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน (สำนักบรรณสารและสารสนเทศ มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล. 2555: ออนไลน์; อ้างอิงจาก Davis, 1991; Jonassen; & Grabowski, 1993; Caldwell; & Ginther, 1996 ; Dunn, et al.,1995: unpagged) เช่น ผู้เรียนที่มีรูปแบบการคิดเป็นรูปภาพ จะเรียนรู้ได้ดี เมื่อผู้สอนใช้สื่อการสอนที่มีภาพประกอบ หรือผู้เรียนที่มีรูปแบบการคิดแบบอิสระ จะเรียนรู้ได้ดี ในกิจกรรมการเรียนที่มีการค้นคว้าด้วยตนเอง หรือผู้เรียน ที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ ก็จะเรียนรู้ได้ดีในกิจกรรมการเรียนที่มีส่วนร่วม มีการร่วมมือกันทำงานเป็นกลุ่ม เป็นต้น ซึ่ง คีเฟ (สำนักงานจัดการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. 2555: ออนไลน์; อ้างอิงจาก Keefe. 1979:1-17) ได้กล่าวว่า การที่บุคคลจะประสบผลสำเร็จทางการศึกษามากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบสองอย่าง คือ องค์ประกอบทางด้านสติปัญญา (Intellectual Factor) และองค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา (Non-intellectual Factor) องค์ประกอบทางด้านสติปัญญา เป็นปัจจัยสำคัญส่วนหนึ่งที่มีผลต่อการเรียนรู้หรือสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนเป็นความสามารถในการคิดของบุคคล อันเป็นผลมาจากการสะสมของประสบการณ์ต่างๆ รวมถึงความสามารถที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ซึ่งความสามารถเหล่านี้วัดได้หลายทาง เช่น ความคิดสร้างสรรค์ และความสามารถในการแก้ปัญหา ส่วนองค์ประกอบด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา ก็มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่น้อย ได้แก่ ทักษะที่มีต่อวิชาที่เรียน สภาพแวดล้อมของสถานศึกษา คุณภาพการสอนของครู ลักษณะการคบเพื่อน การศึกษาของบิดามารดา โดยเฉพาะรูปแบบการเรียนรู้ ถือว่าเป็นหนึ่งในองค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ อรรถสิทธิ์ วชิรเมธี (2536: 1-2) ยังได้ให้ความเห็นว่า มีเพียงส่วนน้อยที่จะพิจารณาว่ารูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน วิธีการเรียนของผู้เรียนถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ หรือวิธีการเรียนแบบใด ที่จะส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนรูปแบบการเรียนรู้ ถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้สมบูรณ์ ดังนั้น การศึกษาค้นคว้าในเรื่องรูปแบบ การเรียนรู้จึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจ แต่เนื่องจากในคน หนึ่งคน อาจมีรูปแบบการเรียนรู้ที่มากกว่าหนึ่งอย่าง จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องกล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อใช้เป็นตัวเปรียบเทียบถึงผลการศึกษาที่จะได้รับว่า รูปแบบการเรียนรู้แต่ละแบบส่งผลเช่นไรต่อผู้เรียน (เรวดี โล่ห์ประเสริฐ. 2546: 1-2)

ในปัจจุบันถึงแม้ว่าการจัดกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางนั้นมีเพิ่มมากขึ้น แต่โดยมากผู้สอนเป็นผู้จัดกระบวนการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน โดยมิได้สำรวจวิธีการเรียนของผู้เรียนก่อน ซึ่งอาจทำให้กระบวนการเรียนรู้ไม่เกิดประสิทธิภาพสูงสุดแก่ผู้เรียนเต็มที่ งานวิจัยของ กนกพร ศรีญาณลักษณ์ (2551:17; อ้างอิงจาก อัจฉรา ธรรมมาภรณ์ 2531:ไม่ปรากฏหน้า) สนับสนุน

ว่า ถ้าผู้สอนจัดสภาพการสอนไม่สอดคล้องกับสภาพที่ผู้เรียนชอบแล้ว ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะต่ำกว่ากลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับการจัดสภาพการเรียนการสอนที่ผู้เรียนชอบและวิไลลักษณ์ ตางาม (2550: บทคัดย่อ) ได้ศึกษารูปแบบ การเรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และแบบร่วมมืออยู่ในระดับสูง รองลงมา คือ แบบอิสระ แบบฟังพา แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน ตามลำดับ และรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และแบบมีส่วนร่วมมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยรูปแบบการเรียนรู้ แบบแข่งขันมีอิทธิพลเชิงลบ ส่วนรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม มีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ นุศรา ดาวโรจน์ (2552: บทคัดย่อ) ศึกษาและเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนียะลา โดยจำแนกตาม ศาสนา ชั้นปี และ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาพยาบาลมีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และแบบร่วมมืออยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ แบบอิสระ แบบแข่งขัน แบบหลีกเลี่ยง และแบบฟังพา ตามลำดับ และนักศึกษาพยาบาลที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันมีรูปแบบการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 2 รูปแบบคือแบบหลีกเลี่ยง และแบบฟังพา

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนหลักสูตรทางการเกษตรแห่งแรกของประเทศไทย โดยถือกำเนิดจากโรงเรียนฝึกหัดครูประถมกสิกรรม เมื่อ พ.ศ. 2460 ต่อมาได้ขยาย ยกฐานะเป็นวิทยาลัยเกษตรศาสตร์และพัฒนาจนกระทั่งเป็นมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยในปัจจุบันทางมหาวิทยาลัยได้ดำเนินการกิจเพื่อสนองนโยบายการกระจายโอกาสทางการศึกษาของรัฐบาลใน 4 วิทยาเขต ได้แก่ วิทยาเขตบางเขน วิทยาเขตกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม วิทยาเขตศรีราชา จังหวัดชลบุรี และวิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติจังหวัดสกลนคร และวิทยาเขตที่อยู่ระหว่างการจัดตั้งอีก 3 วิทยาเขต คือ วิทยาเขตกระบี่ วิทยาเขตลพบุรี และวิทยาเขตสุพรรณบุรี โดยมุ่งเน้นการสะสมภูมิปัญญา สร้างและพัฒนาองค์ความรู้ที่หลากหลาย สร้างคนที่มีปัญญา รู้เหตุรู้ผล อยู่ในคุณธรรม และมีจิตสำนึกเพื่อส่วนรวม ตลอดจนสร้างผลงานที่มีมาตรฐานสามารถแข่งขันได้ในตลาดโลก โดยมีการบริหารทรัพยากรของมหาวิทยาลัยอย่างมีประสิทธิภาพ ร่วมพัฒนามกับชุมชน และรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อให้เป็นกลไกสำคัญในการนำประเทศไปสู่ความผาสุกและมั่นคง โดยวิทยาเขตบางเขนซึ่งเป็นวิทยาเขตหลัก ปัจจุบันมีหน่วยงานที่จัดการเรียนการสอน 15คณะ1วิทยาลัย ได้แก่ คณะเกษตร คณะบริหารธุรกิจคณะประมงคณะมนุษยศาสตร์คณะวนศาสตร์คณะวิทยาศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์คณะศึกษาศาสตร์คณะเศรษฐศาสตร์คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์คณะสัตวแพทยศาสตร์คณะอุตสาหกรรมเกษตรคณะเทคนิคการสัตวแพทย์และวิทยาลัยสิ่งแวดล้อม(มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 2558: ออนไลน์)

คณะมนุษยศาสตร์ เป็นคณะหนึ่งในสิบห้าคณะของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เป็นศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับสภาวะมนุษย์ ภาษาศาสตร์โบราณ และภาษาสมัยใหม่ รวมไปถึงวัฒนธรรมด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาและมนุษย์ ได้แก่ วรรณคดี ประวัติศาสตร์ ปรัชญา ศาสนา ทศนศิลป์ ศิลปะการแสดงและดนตรี บางครั้งรวมไปถึงด้านมนุษยศาสตร์ การสื่อสาร และวัฒนธรรมศึกษาด้วย (คณะมนุษยศาสตร์. 2556: ออนไลน์) โดยการเรียนการสอนนั้นจะแตกต่างกันไปตามสาขาวิชา เช่น

สาขาวรรณคดีและสาขาวิชาปรัชญาและศาสนา จะมีการเรียนการสอนที่เน้นหนักไปทางทักษะ การอ่าน การคิด ตีความ การวิเคราะห์และวิจารณ์ สาขาที่เกี่ยวข้องกับภาษา การเรียนการสอน จะ เน้นทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน เป็นสำคัญ ส่วนวิชาที่เกี่ยวข้องกับการโรงแรม สื่อสารมวลชนและ การท่องเที่ยว จะมีการเรียนการสอนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ และจะเน้นในภาคปฏิบัติ กับสถานที่จริงมากกว่า โดยเฉพาะนิสิตสาขาวิชาการโรงแรมชั้นปีที่ 4 ที่ต้องไปฝึกงานที่สถานที่จริง เป็นเวลา 1 ปีเต็มทุกคน ซึ่งสอดคล้องกับปณิธานของคณะมนุษยศาสตร์ ที่มุ่งผลิตบัณฑิต ให้มี คุณภาพ เพียบพร้อมด้วยความรู้ทางวิชาการและวิชาชีพที่ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม มีความ ใฝ่รู้ มีความคิดวิเคราะห์ มีความคิดสร้างสรรค์ ตลอดจนเป็นบัณฑิตที่มีคุณธรรม จริยธรรม เป็น แบบอย่างที่ดีแก่สังคม มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ สืบสานศิลปะและวัฒนธรรมอันดีงามของชาติ (คณะมนุษยศาสตร์. 2557: ออนไลน์)

จากการศึกษาการเรียนการสอนเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขต บางเขน พบว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงนั้น จะมีสมาธิใน การศึกษา มุ่งมั่น ในเรื่องการเรียนรู้ คบเพื่อนที่รักเรียน มีการรวมกลุ่มกับเพื่อน เพื่อทบทวนเนื้อหา ก่อนสอบ (พรพิมล ศรีประยูร. 2556: สัมภาษณ์) และ ตามอาจารย์ประจำวิชาเมื่อมีข้อสงสัย (มนต์ดา ดุลยาชีวะ. 2556: สัมภาษณ์) ส่วนกลุ่มนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะไม่เอาใจใส่การ เรียน อ่านหนังสือน้อย (นริศรา เตชะธนะวัฒน์. 2556: สัมภาษณ์) นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ นิสิตเพิ่มเติม เกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ลักษณะต่างๆ ดังนี้

1. รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ รูปแบบการเรียนการสอนของคณะมนุษยศาสตร์ นอกจาก จะเน้นการเรียนการสอนแบบร่วมมือ ที่เน้นให้นิสิตได้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันแล้ว ยังมีการ เรียนการสอนที่เน้นให้นิสิตมีการคิดวิเคราะห์ มีอิสระในการเรียนรู้ คิดค้นวิธีนำเสนอผลงานด้วย ตนเอง ส่งเสริมให้นิสิตเข้าชั้นเรียน และสนุกกับการเรียนในชั้นเรียน แต่ข้อเสียของรูปแบบการเรียน แบบอิสระนั้น ทำให้กรอบการเรียนรู้ของนิสิตกว้างมาก ไม่สามารถจำกัดขอบเขตในเรื่องที่ จำเป็นต้องเรียนรู้ ทำให้นิสิตเกิดความเครียดและไม่อยากเรียน (กมลชนก ธรรมมิกา. 2556: สัมภาษณ์)

2. รูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง รูปแบบการเรียนนี้มีข้อเสียมากกว่าข้อดีคือ ทำให้ไม่ เกิดการเรียนรู้เพราะนิสิตไม่เข้าชั้นเรียน ไม่ใส่ใจการเรียนการสอนของผู้สอน ทำให้ผลการเรียน ตกต่ำ (นิมิต เรืองทอง. 2556: สัมภาษณ์)

3. รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ รูปแบบการเรียนนี้ใกล้เคียงกับรูปแบบการเรียนการสอน ของคณะมนุษยศาสตร์ ในด้านที่เน้นการทำงานเป็นกลุ่ม โดยรูปแบบการเรียนการสอนของคณะ มนุษยศาสตร์ส่วนใหญ่ นั้น จะจับกลุ่มประมาณ 3-4 คน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยกัน ทำงานชิ้นเดียวออกมาในเวลาที่กำหนด ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อเพื่อน ข้อเสียของรูปแบบนี้ คือ นิสิตเรียนรู้จากเพื่อนนิสิตที่มีความรู้และความสามารถพอกๆกัน ทำให้ไม่รู้ว่าชิ้นงานที่ออกมานั้น มีความถูกต้องมากน้อยเพียงใด จะรู้ก็ต่อเมื่อ ส่งอาจารย์และมีการวิพากษ์วิจารณ์ผลงาน (สุลิสสา ละม้าย. 2556: สัมภาษณ์)

4. รูปแบบการเรียนรู้แบบฟังพา ข้อดีของรูปแบบการเรียนรู้คือ นิสิตจะเข้าใจเนื้อหาการเรียนการสอนได้เพราะมีอาจารย์คอยสอนและให้คำอธิบายอย่างชัดเจน ข้อเสียของรูปแบบการเรียนรู้ก็คือ นิสิตจะไม่ยอมขวนขวายเรียนรู้ด้วยตนเอง รอแต่อาจารย์ป้อนความรู้ให้ (จิรณา นกน้อย.2556: สัมภาษณ์)

5. รูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขัน ข้อดีของรูปแบบการเรียนรู้คือ นิสิตเกิดการกระตือรือร้นในการเรียน แต่มีข้อเสีย คือ ทำให้ นิสิตเกิดความเครียดเพราะต้องแข่งขันกันทำเกรด ทำให้ไม่มีการแบ่งปันข้อมูลให้กัน (ชัชชญา มหารัตนาธร. 2556: สัมภาษณ์)

6. รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ข้อดีก็คือทำให้บรรยากาศการเรียนการสอนราบรื่น ทำให้การเรียนการสอนของนิสิตและคณาจารย์มีประสิทธิภาพ และข้อเสีย คือ นิสิตจะร่วมมือกับการเรียนการสอนของอาจารย์ได้อย่างเต็มที่ ถ้ารูปแบบการเรียนการสอนนั้นน่าสนใจและตรงกับรูปแบบการเรียนของนิสิตเท่านั้น และจะแทบไม่ให้ความร่วมมือกับการเรียนการสอนในชั้นเรียน ถ้าวิชานั้นเนื้อหาไม่น่าสนใจ(ปองชัย สุขสะอาด. 2557: สัมภาษณ์)

จากการสัมภาษณ์สรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 6 รูปแบบ ต่างมีผลดีต่อการเรียนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ แต่สภาพปัญหาที่พบคือ นิสิตยึดมั่นในการใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบใดแบบหนึ่งเพียงรูปแบบเดียว ทำให้สามารถเรียนรู้ได้ดีเฉพาะในบางรายวิชาหรือบางสถานการณ์ที่สอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนเท่านั้น แต่ในบางรายวิชาหรือบางสถานการณ์ ที่ต้องการรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างออกไป ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกยุ่งยาก หรืออาจเป็นปัญหาการเรียนที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ว่ารูปแบบการเรียนใดบ้างที่ส่งผลซึ่งกันและกันกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต และส่งผลซึ่งกันและกันมากน้อยเพียงใด ผลงานวิจัยสามารถนำไปใช้ในการแก้ไขจุดอ่อนและพัฒนาการเรียนการสอนให้สอดคล้องและส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน
2. เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยจำแนกตาม เพศ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับคณาจารย์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน เพื่อนำรูปแบบการเรียนรู้ไปใช้ในการแก้ไขจุดอ่อนเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน และพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ให้สอดคล้องและส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตให้สูงขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ

ขอบเขตการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ระดับปริญญาตรีตั้งแต่ชั้นปีที่ 1-4 ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2557 รวมทั้งสิ้น 2,263 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1.ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1.1 เพศ แบ่งเป็น

1.1.1 ชาย

1.1.2 หญิง

1.2 สาขาวิชา แบ่งเป็น

1.2.1 สาขาวิชาสื่อสารมวลชน

1.2.2 สาขาวิชาดนตรีไทย

1.2.3 สาขาวิชาวรรณคดี

1.2.4 สาขาวิชาภาษาฝรั่งเศส

1.2.5 สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น

1.2.6 สาขาวิชาดนตรีตะวันตก

1.2.7 สาขาวิชาภาษาไทย

1.2.8 สาขาวิชาปรัชญาและศาสนา

1.2.9 สาขาวิชาภาษาเยอรมัน

1.2.10 สาขาวิชาการท่องเที่ยว

1.2.11 สาขาวิชาภาษาจีน

1.2.12 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

1.2.13 สาขาวิชาภาษาตะวันออก

1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งเป็น

1.3.1 คะแนนสะสมเฉลี่ย ตั้งแต่ 2.49 ลงมา

1.3.2 คะแนนสะสมเฉลี่ย 2.50-2.99

1.3.3 คะแนนสะสมเฉลี่ย 3.00-4.00

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้ 6 แบบ คือ

- 2.1 แบบอิสระ (Independent)
- 2.2 แบบพึ่งพา (Dependent)
- 2.3 แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance)
- 2.4 แบบมีส่วนร่วม (Participation)
- 2.5 แบบแข่งขัน (Competitive)
- 2.6 แบบร่วมมือ (Collaborative)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. รูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง วิธีการหรือลักษณะของพฤติกรรมต่างๆ ที่ผู้เรียนใช้ในการเรียน รวมทั้งการมีปฏิสัมพันธ์ สิ่งแวดล้อมทางการเรียนและสัมพันธภาพกับเพื่อน ในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยแบ่งตามรูปแบบการเรียนรู้ของ กราชา และ ไรช์แมน (Grasha; & Reichman) ออกเป็น 6 แบบ ดังนี้

1.1 แบบอิสระ (Independent) หมายถึง ลักษณะการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะชอบคิดและทำงานหรือเรื่องต่างๆ ด้วยตนเอง จะฟังความคิดเห็นของคนอื่นและตั้งใจศึกษาเล่าเรียนรู้เฉพาะเนื้อหาวิชาที่ตนเองรู้สึกที่สำคัญ ใฝ่ต่อการตอบสนองโต้ตอบได้รวดเร็ว และมีความคิดอิสระ เป็นตัวของตัวเอง

1.2 แบบพึ่งพา (Dependent) หมายถึง การเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีลักษณะที่แสดงความอยากเรียนรู้น้อย และจะเรียนรู้เฉพาะสิ่งที่ถูกบังคับ กำหนดให้เรียน เห็นผู้สอนและกลุ่มเพื่อนชั้นเรียนเป็นแหล่งสนับสนุนทางวิชาการมองผู้มีความรู้เพื่อเป็นแนวทางและต้องการให้บอกว่าควรทำอะไร ต้องอาศัยผู้สอนให้คำแนะนำ ต้องการการช่วยเหลือ และแรงจูงใจภายนอก (เช่น คำชมรางวัล) ในการจูงใจให้การเรียนรู้ ไม่ค่อยไวในการตอบสนองหรือโต้ตอบมีความกระตือรือร้นในการเรียนไม่มาก และมักจะทำตามความคิดของผู้นำ

1.3 แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance) หมายถึง ลักษณะการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะไม่สนใจการเรียนรู้เนื้อหาวิชา ไม่มีส่วนร่วมกับผู้เรียนอื่นๆ และผู้สอนไม่สนใจสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องเรียน ผู้เรียนมีทัศนคติต่อห้องเรียนว่าเป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจ ไม่มีความต้องการที่จะรู้เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่เรียน ไม่ชอบเข้าชั้นเรียน ไม่สนใจที่จะเรียนรู้ รู้สึกต่อต้านทิศทางของการเรียนการสอน

1.4 แบบมีส่วนร่วม (Participation) หมายถึง ลักษณะการเรียนรู้ เนื้อหาวิชา และชอบเข้าชั้นเรียน มีส่วนร่วมกับผู้อื่นตามที่ได้ตกลงร่วมกันไว้ รู้สึกว่าควรมีส่วนร่วมในกิจกรรมในชั้นเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ สนใจอยากจะทำเกี่ยวกับเนื้อหาของรายวิชาที่เรียน อยากเรียน สนุกกับการเรียนในชั้นเรียน คล้อยตาม และติดตามทิศทางของการเรียนการสอน

1.5 แบบแข่งขัน (Competitive) หมายถึง การเรียนรู้ที่ผู้เรียนรู้สึกว่าจะต้องแข่งขันกับผู้เรียนอื่น ๆ เพื่อให้ได้รับรางวัลจากชั้นเรียน เช่น คะแนน คำชม หรือความสนใจจากผู้สอน มองชั้นเรียนเป็นสนามแข่งขัน และผู้เรียนจะมีความรู้สึกว่าจะต้องชนะเสมอ ยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง สนใจแต่ตนเอง และมีแรงจูงใจในการเรียนจากการได้ชนะผู้อื่น ชอบกิจกรรมที่มีการแพ้-ชนะ สนุกในเกมที่เล่นเป็นกลุ่ม

1.6 แบบร่วมมือ (Collaborative) หมายถึง การเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ชอบร่วมมือกับผู้สอนและกลุ่มเพื่อน ชอบทำงานร่วมกับคนอื่น ๆ ชอบการมีปฏิสัมพันธ์กัน รู้สึกสนุกในการทำงานกลุ่ม

2. สาขาวิชา หมายถึง สาขาวิชาในระดับปริญญาตรี ที่เปิดสอนใน ปีการศึกษา 2557 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีจำนวน 15 สาขาวิชา ได้แก่

- 3.1 สาขาวิชาสื่อสารมวลชน
- 3.2 สาขาวิชาดนตรีไทย
- 3.3 สาขาวิชาวรรณคดี
- 3.4 สาขาวิชาภาษาฝรั่งเศส
- 3.5 สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น
- 3.6 สาขาวิชาดนตรีตะวันตก
- 3.7 สาขาวิชาภาษาไทย
- 3.8 สาขาวิชาปรัชญาและศาสนา
- 3.9 สาขาวิชาภาษาเยอรมัน
- 3.10 สาขาวิชาการท่องเที่ยว
- 3.11 สาขาวิชาภาษาจีน
- 3.12 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
- 3.13 สาขาวิชาภาษาตะวันออก

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตแต่ละคนตั้งแต่แรกเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน จนถึงภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โดยแบ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

- 3.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ คือ มีคะแนนสะสมเฉลี่ยตั้งแต่ 2.49 ลงมา
- 3.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง คือ คะแนนสะสมเฉลี่ย 2.50-2.99
- 3.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง คือ คะแนนสะสมเฉลี่ย 3.00-4.00

สมมติฐานการวิจัย

รูปแบบการเรียนรู้แต่ละรูปแบบ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยนำเสนอตามลำดับดังนี้ ความหมายของการเรียนรู้ ทฤษฎีการเรียนรู้ รูปแบบการเรียนรู้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับรูปแบบการเรียนรู้ และ คณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ความหมายของการเรียนรู้

มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของคำว่า “การเรียนรู้” ไว้มากมาย ดังนี้

กูด (สุรพันธ์ ต้นศรีวงษ์. 2538: 41; อ้างอิงจาก Good.1973: 119) กล่าวว่า การเรียนรู้ คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือการเปลี่ยนแปลงในทางตอบสนอง

ฮิลการ์ดและบาวเออร์ (กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. 2523: 131;อ้างอิงจาก Hilgard; & Bower. 1981: 11) กล่าวว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ทำให้พฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมอันเป็นผลจากการฝึกฝนและประสบการณ์ แต่ไม่ใช่ผลจากการตอบสนองที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ เช่น สัญชาตญาณ หรือวุฒิภาวะ หรือจากการเปลี่ยนแปลงเพียงชั่วคราวชั่วคราวของร่างกาย เช่น ความเมื่อยล้า พิษของยา เป็นต้น

บาวเออร์(กันยา สุวรรณแสง. 2532: 155; อ้างอิงจาก Bower.1994: 290) กล่าวว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ทำให้เกิดกิจกรรม หรือเป็นกระบวนการที่ทำให้กิจกรรมเปลี่ยนแปลงไป โดยเป็นผลของการตอบสนองของสภาพการณ์หนึ่ง ซึ่งไม่ใช่ปฏิกิริยาตามธรรมชาติ ไม่ใช่วุฒิภาวะและไม่ใช่สภาพการเปลี่ยนแปลงของร่างกายชั่วคราวที่เนื่องมาจากความเหนื่อยล้า หรือฤทธิ์ยา

พร็อคเตอร์ (พรทิพย์ บุญรอด. 2534: 9; อ้างอิงจาก Procter. 1996: unpagged) กล่าวว่า การเรียนรู้ของนักศึกษาจะไม่ได้เรียนรู้โดยเพียงแค่นั่งแล้วก็ฟังเท่านั้น และครูก็ไม่สามารถสอนนักศึกษาได้ผลดีโดยเพียงแค่พูดให้นักศึกษาฟัง ภายใต้สภาพเช่นนี้การเรียนจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้มากนัก การเรียนรู้คือการเปลี่ยนแปลง กล่าวคือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในแต่ละบุคคล เพราะการเรียนรู้ ของบุคคลทั้งหมดจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงในวิธีการคิดและพฤติกรรมของผู้เรียน ดังนั้นการพัฒนาการเรียนรู้อาจจำเป็นต้องรู้ว่าการเรียนรู้นั้นคืออะไรและเกิดขึ้นได้อย่างไร

ครอนบาช (มาลินี จุฑะรพ. 2539: 55; อ้างอิงจาก Cronbach.1963: 71) กล่าวว่า การเรียนรู้ เป็นการแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่มีการเปลี่ยนแปลง อันเป็นผลเนื่องมาจากประสบการณ์ที่แต่ละบุคคลได้รับมา

คิมเบล (ความหมายและขอบข่ายของการเรียนรู้. 2555: ออนไลน์; อ้างอิงจาก Kimble. 1961: 1-15) กล่าวว่า "การเรียนรู้" เป็นการเปลี่ยนแปลงก่อนข้างถาวรในพฤติกรรม อันเป็นผลมาจากการฝึก ที่ได้รับการเสริมแรง"

แกรรีและคิงสเลย์ (จันทนา พรหมศิริ. 2539: 9; อ้างอิงจาก Garry; & Kingsley.1970: Online) ได้อธิบายถึงการเรียนรู้ไว้ว่ามี 3 ประการ คือ

1. การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ เพราะมีวัตถุประสงค์หรือแรงจูงใจ
2. การเรียนรู้เกิดขึ้นจากการพยายามตอบสนองหลายรูปแบบเพื่อบรรลุเป้าหมายคือการแก้ปัญหา

3. การตอบสนอง จะต้องกระทำจนเป็นนิสัย

สมบุรณ์ สงวนญาติ (2534: 27) กล่าวว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เกิดขึ้น เนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับแนวการตอบสนอง การตอบสนองต่อสิ่งเร้าเพียงครั้งหรือสองครั้ง ยังไม่ทำให้มั่นใจได้ว่าการเรียนรู้ได้เกิดขึ้นแล้วหรือไม่ เพราะการตอบสนองครั้งแรกนั้น อาจเป็นการลองผิดลองถูก เราจะนับว่าเป็นการเรียนรู้ก็ต่อเมื่อการตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้นจะเป็นนิสัย ดังนั้น การเรียนรู้จะเกิดขึ้น ต้องผ่านขั้นตอนดังต่อไปนี้ 1) มีสิ่งเร้า 2) ประสาทสัมผัสรับสิ่งเร้า 3) ตีความสิ่งเร้า 4) ทำการตอบสนองแบบลองผิดลองถูก 5) สังเกตผลการทดลอง 6) นำมาตีความใหม่ และทำการตอบสนองใหม่ 7) พัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองจนเป็นนิสัย

ประดิษฐ์ อุปรมัย (2540: 121) กล่าวว่า การเรียนรู้ คือ การเปลี่ยนแปลงของบุคคลอันมีผลเนื่องมาจากการได้รับประสบการณ์โดยการเปลี่ยนแปลงนั้นเป็นเหตุทำให้บุคคลเผชิญสถานการณ์เดิมแตกต่างไปจากเดิมประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หมายถึงทั้งประสบการณ์ทางตรงและประสบการณ์ทางอ้อม

อารี พันธุ์ณี (2544: 86) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ไว้ว่า การเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากเดิมไปสู่พฤติกรรมใหม่ที่ค่อนข้างถาวรและพฤติกรรมใหม่นี้เป็นผลมาจากประสบการณ์หรือการฝึกฝน ไม่ใช่เป็นผลมาจากการตอบสนองตามธรรมชาติ หรือสัญชาตญาณวุฒิภาวะหรือความบังเอิญ

ทรงพล ภูมิพัฒน์ (2540: 77) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ไว้ว่า การเรียนรู้ หมายถึง ขบวนการที่ทำให้พฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม อันเป็นผลมาจากประสบการณ์และการปฏิบัติฝึกฝน พฤติกรรมดังกล่าวจะต้องมีความคงทนถาวรพอสมควร ไม่ใช่พฤติกรรมที่เกิดขึ้นอันเนื่องจากวุฒิภาวะพิษยาหรืออุบัติเหตุต่างๆ จึงอาจสรุปได้ว่า การเรียนรู้ คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลอย่างค่อนข้างถาวรอันเป็นผลมาจากการฝึกฝนหรือการมีประสบการณ์ พฤติกรรมเปลี่ยนแปลงที่ไม่จัดว่าเกิดจากการเรียนรู้ ได้แก่พฤติกรรมที่เป็นการเปลี่ยนแปลงชั่วคราวและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เนื่องมาจากวุฒิภาวะหรือสัญชาตญาณ

จากความหมายของการเรียนรู้ข้างต้น สรุปได้ว่า การเรียนรู้ เป็นกระบวนการที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในวิธีการคิดและพฤติกรรมของผู้เรียนจากเดิมไปสู่พฤติกรรมใหม่ที่ค่อนข้างถาวร โดยเป็นผลจากการฝึกฝนและประสบการณ์เมื่อได้รับการเสริมแรง มีการตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้นจนเป็นนิสัย เพื่อเข้ากับสภาพแวดล้อมตามสถานการณ์ต่างๆจนสามารถบรรลุถึงเป้าหมายที่แต่ละบุคคลได้ตั้งไว้

ทฤษฎีการเรียนรู้

นักจิตวิทยามองว่าการเรียนรู้ของมนุษย์เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องไปจนตลอดชีวิตของบุคคลรวมทั้งเชื่อว่ามนุษย์สามารถเสริมสร้างพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้จากการเรียนรู้ด้วยเหตุดังกล่าวจึงมีนักจิตวิทยาเป็นจำนวนมากที่ให้ความสนใจในการศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นระบบเพื่อจะได้นำมาอธิบายและทำความเข้าใจเกี่ยวกับการเกิดขึ้นของพฤติกรรมต่างๆของมนุษย์โดยมีเป้าหมายเพื่อที่จะได้สามารถทำนายเสริมสร้างพัฒนาและควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ได้ซึ่งแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีชื่อเสียงนั้นมีอยู่ด้วยกันหลายทฤษฎีดังต่อไปนี้

ทิตนา แชมมณี (2553: 43) ได้กล่าวว่า ทฤษฎีการเรียนรู้มีลักษณะของความเป็นวิทยาศาสตร์สามารถจัดเป็นกลุ่มใหญ่ๆได้ ดังนี้

1. ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) เป็นทฤษฎีการเรียนรู้ของสิ่งมีชีวิตที่จะเกิดการตอบสนองต่อสิ่งเร้าไม่ว่าจะเป็นการวางเงื่อนไขไว้หรือจะกระทำด้วยตนเองประกอบด้วย

1.1 ทฤษฎีการวางเงื่อนไข(Conditioning Theory)

1.1.1 ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classical conditioning learning) พาลอฟ (พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. 2542: ไม่ปรากฏหน้า; อ้างอิงจาก Pavlov. 1927: Online.) ได้ให้สรุปสาระการเรียนรู้ไว้ว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการของการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมโดยผู้เรียนไม่ต้องลงมือกระทำ จะเกิดกับพฤติกรรมที่ผู้เรียนไม่สามารถควบคุมได้ เช่น ปฏิกริยาสะท้อน และพฤติกรรมทางอารมณ์เป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นเพราะความใกล้ชิด (Contiguity) และการฝึกหัด (Practice) โดยนำสิ่งเร้าที่เป็นกลาง คือ สิ่งเร้าที่ไม่สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการตอบสนองได้มาเป็นสิ่งเร้า ที่ต้องวางเงื่อนไข โดยนำมาคู่กับสิ่งเร้าที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการตอบสนอง เกิดการเรียนรู้แบบวางเงื่อนไข

1.1.2 ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (operant conditioning theory) สกินเนอร์ (พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. 2542: ไม่ปรากฏหน้า; อ้างอิงจาก Skinner.1990: 90-102) สรุปได้ว่าการเรียนรู้ จะเกิดขึ้นได้จากการวางเงื่อนไขโดยอาศัยการเสริมแรงไม่ว่าจะเป็นรางวัลหรือการลงโทษก็ตามควบคู่กันไป

1.2 ทฤษฎีสัมพันธ์แบบเชื่อมโยง (Thorndike's Connected Theory) ธอร์นไดค์

(กันยา สุวรรณแสง. 2532: 176; อ้างอิงจาก Thorndike.1932: online.) ได้สรุปว่า การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง โดยมีการตอบสนอง มักจะออกมาเป็นรูปแบบต่างๆ หลายรูปแบบจนกว่าจะพบรูปแบบที่ดีหรือเหมาะสมที่สุด เพื่อเชื่อมโยงกับสิ่งเร้าให้เหมาะสม โดยได้เสนอกฎการเรียนรู้ 3 กฎ คือ

1.2.1 กฎแห่งผล (Law of Effect) กฎนี้กล่าวถึงพฤติกรรมใดที่สร้างความสุข ความสำเร็จ อินทรีย์ก็จะเลือกพฤติกรรมนั้นๆ ไว้ใช้ในโอกาสต่อไป แต่ถ้าพฤติกรรมใดนำมาซึ่งความผิดหวัง ความไม่สบายใจก็จะมีแนวโน้มว่าพฤติกรรมนั้นก็จะถูกกำจัดหมดสิ้นไป พฤติกรรมหรือการกระทำใด

1.2.2 กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) กฎนี้กล่าวถึงสภาพความพร้อม ของร่างกายในอันที่จะแสดงพฤติกรรมใดๆ ออกมา และมีความเชื่อว่า ความพร้อมเป็นปัจจัยสำคัญยิ่ง ในการที่จะก่อให้เกิดพฤติกรรมหนึ่งขึ้นมา และได้พิจารณา “ความพร้อม” ในรูปของความเจริญเติบโต และพัฒนาการทางร่างกายมากกว่าส่วนอื่นใด

1.2.3 กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Practice) กฎนี้กล่าวถึง อินทรีย์ได้รับการฝึก หรือการกระทำซ้ำๆ เสมอ จะเป็นผลให้เกิดพฤติกรรมติดตัวเป็นนิสัย เคยชิน เป็นการเรียนรู้ แต่ถ้าขาดการฝึก ว่างเว้นจากการกระทำเป็นเวลานาน ความชำนาญ ความเคยชิน ก็จะลดน้อยลงจนสลายไป

2. ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มพุทธินิยม (Cognitivism) กล่าวถึง หลักการเรียนรู้การสอนซึ่งจะมีทั้ง ตัวผู้เรียนและตัวผู้สอนซึ่งในการจัดการเรียนการสอนนั้นควรจะคำนึงถึงทฤษฎีพัฒนาการว่าเป็นตัวเชื่อมระหว่างทฤษฎีความรู้และทฤษฎีการสอนหรือไม่ประกอบด้วย

2.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความหมาย (A Theory of Meaningful Verbal-Learning) ออซูเบล (ทิสนา แคมมณี. 2553: 68 อ้างอิงจาก Ausubel. 1963: 77-97) ได้สรุปว่า เป็นการเรียนที่ผู้เรียนได้รับมาจากการที่ผู้สอน อธิบายสิ่งที่จะต้องเรียนรู้ให้ทราบและผู้เรียนรับฟังด้วยความเข้าใจ โดยผู้เรียนเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งที่เรีญรู้กับโครงสร้างพุทธิปัญญาที่ได้เก็บไว้ในความทรงจำและจะสามารถนำมาใช้ในอนาคต

2.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับการสอนของบรูเนอร์ (Bruner's Theory of Instruction) บรูเนอร์ (พรณี ชูชัย. 2522: ไม่ปรากฏหน้า; อ้างอิงจาก Bruner. 1963: 1-54 ได้สรุปถึงความสามารถที่เด็กจะเรียนทักษะอย่างง่าย ๆ ได้ก่อนซึ่งทักษะนี้เป็นพื้นฐานของทักษะที่ยากต่อไป โดยคำนึงถึงการพัฒนาการของผู้เรียน

2.3 ทฤษฎีการเรียนรู้พุทธิปัญญานิยม (Constructivism) พือาเจต์และวิกทอสกี (ประสาธ อิศรปรีดา. 2538: ไม่ปรากฏหน้า; อ้างอิงจาก Piaget; & Vygotsky. 1986: online) ได้สรุปถึง การเรียนรู้มีคุณลักษณะทางสังคม จากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม โดยใช้การเรียนรู้แบบ

ร่วมมือ (Cooperative Learning) ในห้องเรียน และจะต้องเริ่มด้วยปัญหาที่ซับซ้อน หาวีธีที่จะค้นพบคำตอบหรือแก้ปัญหาโดยมีครูเป็นผู้แนะแนวหรือช่วยเหลือซึ่งเป็นที่รู้จักโดยทั่วไป

3. ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มมนุษยนิยม (Humanism) เป็นทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโดยจะเน้นการจัดสภาพแวดล้อมซึ่งในการจัดสภาพแวดล้อมที่ดีนั้นก็จะสามารถทำให้ผู้เรียน มีความรู้สึกดีต่อการเรียนและให้ผู้เรียนเรียนได้อย่างอิสระได้เรียนตามความต้องการประกอบด้วย

3.1 ทฤษฎีการเรียนรู้ของโรเจอร์ส (ทศนา แคมมณี. 2553: 69-70; อ้างอิงจาก Rogers. 1969: Online.) ได้สรุปว่า มนุษย์จะสามารถพัฒนาตนเองได้ดีหากอยู่ในสภาพการณ์ที่ผ่อนคลาย และเป็นอิสระการจัดบรรยากาศการเรียนที่ผ่อนคลายและเอื้อต่อการเรียนรู้ (Supportive atmosphere) และเน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student-centered teaching) โดยครูใช้วิธีการสอนแบบชี้นำ (non-directive) และทำหน้าที่อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน (facilitator) และการเรียนรู้ จะเน้นกระบวนการ (Process learning) เป็นสำคัญ

3.2 ทฤษฎีของอาร์เธอร์คอมส์ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. 2553: ออนไลน์; อ้างอิงจาก Combs. 2003: 5-20) ได้สรุปถึงความสำคัญในเรื่องพฤติกรรมภายในของบุคคลอันได้แก่ความรู้สึก การรับรู้ ความเชื่อ และจุดประสงค์ของบุคคลซึ่งเป็นเรื่องที่แตกต่างกันโดยเห็นว่าการเข้าใจพฤติกรรมของผู้เรียนจะต้องเข้าใจการรับรู้และทิศทางที่แสดงออกในสถานการณ์ต่างๆ พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเป็นผลมาจากการที่ไม่ปรารถนาจะทำโดย การถูกบังคับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจำเป็นต้องช่วยเอื้อให้บุคคลเปลี่ยนแปลงการรับรู้ของตนก่อนในการเรียนรู้มีสาระสำคัญอยู่ 2 ส่วนคือการรับรู้ข้อมูลใหม่ซึ่งเกี่ยวข้องกับการรับรู้โลกกับการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล คือ การรับรู้ตนเอง ถ้าผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์กันได้ในชีวิตจริงก็จัดว่าประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ในการจัดการศึกษาต้องสร้างพลังความรู้สึกโดยเชื่อว่าการเรียนรู้เรื่องจิตพิสัยเป็นเป้าหมายสำคัญ

3.3 ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มมนุษยนิยม (Humanism)ไฮเอ็มสทราและบร็อกเคตต์ (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์.2553: ไม่ปรากฏหน้า; อ้างอิงจาก Hiemstra; & Brockett. 1994: Online.) ได้สรุปว่า มนุษย์มีความเป็นอิสระเป็นตัวของตัวเองมีศักยภาพของตนเองได้อย่างไม่มีขีดจำกัด มีความรับผิดชอบต่อตนเองและต่อผู้อื่นแตกต่างกันเน้นถึงความเป็นอิสระของผู้เรียนให้ผู้เรียนได้เรียนตามความต้องการ

4. ทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มผสมผสานของกานเย (Gagne's eclecticism) กานเย (พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. 2542: ไม่ปรากฏหน้า; อ้างอิงจาก Gagne; & Briggs. 1974: 72-76)ได้สรุปว่าความรู้มีหลายประเภท บางประเภทสามารถเข้าใจได้อย่างรวดเร็วไม่ต้องใช้ความคิดที่ลึกซึ้ง บางประเภทมีความซับซ้อนจำเป็นต้องใช้ความสามารถในขั้นสูง ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนจะต้องมีการสร้างความสนใจให้แก่ผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยการปฏิบัติจริง

5. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social learning theory) ร็อบบิน (สำนักบริการข้อมูลและสารสนเทศ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. 2555: ออนไลน์; อ้างอิงจาก Robbins. 2003: 46-47) ได้สรุปว่าเป็นการเรียนรู้หรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลเกิดจากการสังเกตและการเลียนแบบจากต้นแบบสิ่งแวดล้อม เหตุการณ์ และสถานการณ์ที่บุคคลมีความสนใจ โดยกระบวนการเลียนแบบประกอบด้วย 4 กระบวนการสำคัญคือ

5.1 กระบวนการความสนใจ (Attentional process) คือ กระบวนการที่บุคคลรู้สึกสนใจในตัวแบบ และสถานการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งนี้ เนื่องจากผู้เรียนเห็นว่าตัวแบบและสถานการณ์ดังกล่าวเป็นเรื่องสำคัญตลอดจนเห็นว่าตัวแบบนั้นมีความเหมือนกับผู้เรียน

5.2 กระบวนการความจำ (Retention process) คือ กระบวนการในการจดจำพฤติกรรมของตัวแบบได้ดีซึ่งจะทำให้สามารถเลียนแบบและถ่ายทอดแบบมาได้ง่าย

5.3 กระบวนการการแสดงออก (Motor and reproduction process) คือ กระบวนการทำตามพฤติกรรมของตัวแบบ ซึ่งหมายความว่าภายหลังจากที่ผู้เรียนได้สังเกตพฤติกรรมของตัวแบบแล้วจะแสดงพฤติกรรมตามอย่างตัวแบบ

5.4 กระบวนการเสริมแรง (Reinforcement process) หมายถึง หากมีการเสริมแรง เช่นการให้รางวัลต่อพฤติกรรมหนึ่ง ๆ จะทำให้บุคคลให้ความสนใจในพฤติกรรมแบบนั้นเพิ่มขึ้น เรียนรู้ดีขึ้น และแสดงพฤติกรรมนั้นบ่อยครั้งขึ้น

6. ทฤษฎีกลุ่มเกสตัลท์ (Gestalt's Theory) เวอร์ไฮเมอร์ โคห์เลอร์ คอฟกา และอื่นๆ (อัจฉรา วัฒนาณรงค์. 2550: 42; อ้างอิงจาก Wertheimer, Kohler, Koffka et al. 1924: 1-13) ได้สรุปทฤษฎี และสาระการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

6.1 การเรียนรู้เกิดจากการจัดประสบการณ์ทั้งหลายที่อยู่กระจัดกระจายให้มารวมกันเสียก่อนแล้วจึงพิจารณาส่วนย่อยต่อไป

6.2 เน้นการเรียนรู้ส่วนรวมมากกว่าส่วนย่อยและเกิดขึ้นจาก 2 ลักษณะคือ การรับรู้และการเรียนรู้จากการหยั่งเห็น เป็นการเรียนรู้จากการพิจารณาปัญหาในภาพรวมและการใช้กระบวนการคิดเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมกับปัญหาที่เผชิญ

7. ทฤษฎีการประมวลสารสนเทศ (Information Processing theory) นิวเวลล์และไซมอน (พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. 2542: ไม่ปรากฏหน้า; อ้างอิงจาก Newell; & Simon. 1976: 113-126.) ได้สรุปสาระการเรียนรู้ไว้ว่า เป็นกระบวนการที่ได้มาซึ่งข้อมูลข่าวสารความจำและการแก้ปัญหา

8. ทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวสร้างองค์ความรู้ (Constructivist) เพียเจต์ (ประสาธิต อิศรปริดา. 2538: ไม่ปรากฏหน้า; อ้างอิงจาก Piaget. 1972: 1-12.) ได้สรุปสาระการเรียนรู้ไว้ว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในผู้เรียน ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้จากความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่พบเห็นกับความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่มาก

จากข้างต้น สรุปได้ว่าทฤษฎีการเรียนรู้เป็น กระบวนการที่ทำให้คนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ความคิดมักเรียนรู้ด้วยประสบการณ์ที่มีอยู่ แต่การเรียนรู้จะเกิดขึ้นจากประสบการณ์ที่ผู้สอนนำเสนอ

โดยการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ผู้สอนจะเป็นผู้ที่สร้างบรรยากาศทางจิตวิทยาที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ ที่จะให้เกิดขึ้นเป็นรูปแบบใดก็ได้ ผู้สอนจะเป็นผู้สร้างเงื่อนไข และสถานการณ์เรียนรู้ให้กับผู้เรียนผู้เรียนซึ่งผู้สอนจะต้องพิจารณาเลือกรูปแบบการสอน รวมทั้งการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนจนผู้เรียนสามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม

รูปแบบการเรียนรู้

ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ (Learning Style) ไว้หลากหลายความหมาย ขึ้นอยู่กับมุมมองแนวคิดของแต่ละบุคคล ดังนี้

ฮันท์(เรวดี โลห์ประเสริฐ. 2546: 9; อ้างอิงจาก Hunt. 1981: 647) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ไว้ว่า เป็นการกล่าวถึงผู้เรียนในรูปแบบของสภาพทางการศึกษาที่ผู้เรียนแต่ละคนนิยมชมชอบ แบบการเรียนรู้เป็นคุณลักษณะที่สามารถค้นหาได้ การที่ได้รู้เกี่ยวกับแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน จะช่วยเสนอแนะต่อจากอาจารย์ผู้สอน ที่จะใช้การเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน

คอลบ (สุทธิพงศ์ บุญผดุง. 2555: 22-24; อ้างอิงจาก Kolb. 1981: 375) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ว่า แบบการเรียนรู้เป็นผลมาจากลักษณะและนิสัยทางพันธุกรรม ประสบการณ์เดิม และการรวมสิ่งแวดล้อมในปัจจุบัน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ ทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างบุคคล เป็นการเน้นความแตกต่างของวิธีเรียนรู้พื้นฐาน 4 แบบ ที่ถือเป็นหลักในทฤษฎีการเรียนรู้แบบประสบการณ์ (Experiential Learning Theory) ดังนี้

1. ประสบการณ์ตรง (Concrete Experience)
2. การสังเกตปฏิกิริยาโต้ตอบหรือการสังเกตผลสะท้อนกลับ (Reflective Observation)
3. แนวความคิดที่เป็นนามธรรม (Abstract Conceptualization)
4. การทดลองปฏิบัติ (Active Experimentation)

เรสเลอร์ และ เรสโมวิก(บุปผา จุลพันธ์. 2550: 34; อ้างอิงจาก Rezler&Rezmovice. 1981: 28) ได้ให้ความหมายว่า แบบการเรียนรู้ หมายถึง ลักษณะที่แต่ละบุคคลรับรู้ และประมวลข้อมูลในสภาพต่างๆ ของการเรียนรู้

สมิทและเรนซัลโล (เรวดี โลห์ประเสริฐ. 2546:9; อ้างอิงจาก Smith; & Renzulli.1984: 45) ได้ให้ความหมายว่า แบบการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลนั้น เป็นผลมาจาก

1. เงื่อนไขทางวิชาการ (Academic Conditions) ซึ่งมีความสัมพันธ์กับผู้สอนและกลุ่มเพื่อน
2. เงื่อนไขทางโครงสร้าง (Structural Conditions) ซึ่งมีองค์การและสมาคมต่างๆ
3. เงื่อนไขความสำเร็จ (Achievement Conditions) ซึ่งมีจุดมุ่งหมายและการแข่งขัน
4. ลักษณะเนื้อหาวิชา (Content)

5. วิธีการเรียนรู้ที่นิยมชมชอบ (Mode of Preferred Learning)

6. ระดับการเรียนรู้ที่คาดหวัง (Expectation of Performance Level)

จากความหมายของรูปการเรียนรู้ดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง วิธีการหรือลักษณะของพฤติกรรมต่างๆ ที่ผู้เรียนใช้ในการจัดการหรือตอบสนองในการทำกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้เหมาะสม กับสถานการณ์ ซึ่งมีผลต่อความสำเร็จทางการเรียน โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของผู้เรียนจะเพิ่มขึ้น และผู้เรียนจะสามารถจดจำข้อมูลที่ได้เรียนนานขึ้น เมื่อวิธีสอน วัสดุ/สื่อการสอน และ สภาพแวดล้อมของการเรียนรู้ มีความสอดคล้องกับรูปแบบการคิดของผู้เรียน ที่ส่งเสริมประสิทธิภาพของการเรียนการสอนและพัฒนาผู้เรียนให้สามารถเรียนรู้ได้อย่างเต็มศักยภาพ

ประเภทของรูปแบบการเรียนรู้

มีนักการศึกษาหลายท่านที่สนใจเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ และได้ศึกษาวิจัยรูปแบบต่างๆ ของรูปแบบการเรียนรู้ โดยใช้องค์ประกอบภายในตัวผู้เรียนและองค์ประกอบทางด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนประกอบกันดังนี้

กราชาและไรซ์แมน (อัจฉรา วัฒนาณรงค์ 2550: 44-45; อ้างอิงจาก Grasha; & Reichman. 2011: online) ได้แบ่งออกเป็น 6 แบบ คือ

1. แบบอิสระ (Independent) เป็นลักษณะการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะชอบคิดและทำงานหรือเรื่องต่างๆ ด้วยตนเอง จะฟังความคิดเห็นของคนอื่นและตั้งใจศึกษาเล่าเรียนรู้เฉพาะเนื้อหาวิชาที่ตนเองรู้สึกที่สำคัญ ใฝ่ต่อการตอบสนองโต้ตอบได้รวดเร็ว และมีความคิดอิสระ เป็นตัวของตัวเอง

2. แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance) เป็นลักษณะการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะไม่สนใจการเรียนรู้เนื้อหาวิชา ไม่มีส่วนร่วมกับผู้เรียนอื่นๆ และผู้สอนไม่สนใจสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องเรียน ผู้เรียนมีทัศนคติต่อห้องเรียนว่าเป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจ ไม่มีความต้องการที่จะรู้เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่เรียน ไม่ชอบเข้าชั้นเรียน ไม่สนใจที่จะเรียนรู้ รู้สึกต่อต้านทิศทางของการเรียนการสอน

3. แบบร่วมมือ (Collaborative) เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ชอบร่วมมือกับผู้สอนและกลุ่มเพื่อน ชอบทำงานร่วมกับคนอื่นๆ ชอบการมีปฏิสัมพันธ์กัน รู้สึกสนุกในการทำงานกลุ่ม

4. แบบพึ่งพา (Dependent) เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีลักษณะที่แสดงความอยากเรียนรู้น้อย และจะเรียนรู้เฉพาะสิ่งที่ถูกบังคับ กำหนดให้เรียน เห็นผู้สอนและกลุ่มเพื่อนชั้นเรียนเป็นแหล่งสนับสนุนทางวิชาการมองผู้มีความรู้เพื่อเป็นแนวทางและต้องการให้บอกว่าควรทำอะไร ต้องอาศัยผู้สอนให้คำแนะนำ ต้องการความช่วยเหลือ และแรงจูงใจภายนอก (เช่น คำชม รางวัล) ในการจูงใจให้การเรียนรู้ ไม่ค่อยไวในการตอบสนองหรือโต้ตอบ มีความกระตือรือร้นในการเรียนไม่มาก และมักจะทำตามความคิดของผู้นำ

5. แบบแข่งขัน (Competitive) เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนรู้สึกว่าต้องแข่งขันกับผู้เรียนอื่นๆ เพื่อให้ได้รับรางวัลจากชั้นเรียน เช่น คะแนน คำชม หรือความสนใจจากผู้สอน มองชั้นเรียน เป็นสนามแข่งขัน และผู้เรียนจะมีความรู้สึกว่าจะต้องชนะเสมอ ยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง สนใจแต่ตนเอง และมีแรงจูงใจในการเรียนจากการได้ชนะผู้อื่น ชอบกิจกรรมที่มีการแพ้-ชนะ สนุกในเกมที่เล่นเป็นกลุ่ม

6. แบบมีส่วนร่วม (Participation) ผู้เรียนแบบนี้ต้องการจะเรียนรู้ เนื้อหาวิชา และชอบเข้าชั้นเรียน มีส่วนร่วมกับผู้อื่นตามที่ได้ตกลงร่วมกันไว้ รู้สึกว่าควรมีส่วนร่วมในกิจกรรม ในชั้นเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ สนใจอยากรู้เกี่ยวกับเนื้อหาของรายวิชาที่เรียน อยากรู้ สนุกกับการเรียนในชั้นเรียน คล้อยตาม และติดตามทิศทางของการเรียนการสอน

แมนซ์ (พิเชษฐ์ แสนมุข. 2551: 38-39; อ้างอิงจาก Mann. 1994: 78-79) ได้จำแนกการเรียนรู้โดยอาศัยพฤติกรรมของนักเรียนออกเป็น 8 แบบ ได้แก่

1. แบบยินยอม (The Compliant Student) จะยึดเอางานเป็นหลัก สนใจแต่เรื่องที่เป็นงานของตนเองเท่านั้น มักเป็นงานที่ผู้ปกครองหรือครูมอบหมายให้ทำและจะไม่ทำมาก หรือน้อยกว่าที่ได้รับมอบหมายแต่จะทำให้พอเหมาะๆกับที่กำหนดไว้ ไม่ชอบห้องเรียนที่ขาดระเบียบและขาดการควบคุม ลักษณะสำคัญ คือมีความต้องการที่จะทำความเข้าใจกับเนื้อหาวิชาที่เรียน

2. แบบวิตกกังวล (The Anxious Dependent Student) เป็นกลุ่มที่ครูควรให้ความสนใจ เพราะมีความรู้สึกกระวนกระวายและต้องการความเอาใจใส่ การช่วยเหลือจากครู โดยมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการวัดและการประเมินผลทางการเรียน มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับงานที่ได้รับมอบหมายให้ทำในชั้นเรียนและมีความรู้สึกที่ตนเองไม่มีความสามารถ

3. แบบท้อใจ (The Discouraged Worked) มักไม่มีความพึงพอใจในตนเอง เมื่อมีสิ่งผิดพลาดเกิดขึ้นก็มีความละอายและโทษตัวเอง มักจะมีทัศนคติต่อตนเองในแง่ลบ และชอบแยกตัวออกจากกลุ่ม

4. แบบอิสระ (The Independent) มีสติปัญญาดีและมีความมั่นใจในตนเองสูง ไม่วิตกกังวลกับงานที่ได้รับมอบหมาย มีความสามารถที่จะมองความสัมพันธ์ของการเรียน วัตถุประสงค์ และการทำงานอย่างมีความคิดสร้างสรรค์และถ้ามีโอกาสปฏิบัติงานใดๆ ร่วมกับอาจารย์ และเพื่อนร่วมชั้นก็ต้องการที่จะรู้จักบทบาทหน้าที่ของแต่ละคนอย่างชัดเจน

5. แบบวีรบุรุษ (The Heroes) เป็นพวกที่อยู่แนวหน้า เป็นที่รู้จักของคนอื่นๆ เรียนเก่ง ผลงานมีทั้งแบบประเภตสร้างสรรค์และทำลาย อาจก่อให้เกิดความไม่พอใจอย่างรุนแรงได้มีความสนใจในอำนาจทำให้พยายามสร้างเอกลักษณ์โดยการแสดงออก

6. แบบลอบยิง (The Snipers) เป็นพวกที่มองโลกในแง่ร้าย มีความสนใจในตัวเองต่ำ มักจะทำให้ครูโกรธโดยหาเหตุผลไม่ได้ มีแนวโน้มที่จะเป็นปฏิปักษ์กับครู ไม่ยอมเผชิญหน้ากับครู สร้างความขัดแย้งวุ่นวายอันจะนำไปสู่การลอบทำร้ายครู

7. แบบเรียกร้องความสนใจ (The Attention Seekers) มีแนวโน้มที่จะมีบทบาททางสังคมมากกว่าด้านสติปัญญามักจะสร้างความสัมพันธ์กับครูและเพื่อน เพื่อจะได้ชื่นชมในตัวเอง ในรูปแบบต่างๆ เช่น พูดคุย คุยโม้ เล่าเรื่องตลก ฯลฯ เพื่อให้ทุกคนยอมรับและสนใจตัวของเขา ไม่อยากให้เพื่อนสนใจเขาในด้านของบุคลิกภาพ และเขาจะมีความสุขเลย ถ้าเขาได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบในงานใดๆ ด้วยความสามารถของตัวเอง

8. แบบสงบเงียบ (The Silent Student) ไม่ค่อยมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน พูดน้อย เงียบเฉย มีสัมพันธภาพกับครูน้อยมาก ไม่ทำอะไรทั้งในและนอกห้องเรียน มีบทบาทน้อยมากในห้องเรียน

เรซเลอร์ และ เฟรนช์ (เซาว์ ลาวัลย์. 2536: 38; อ้างอิงจาก Rezler and French. 1975: 20-26) ได้ศึกษาแบบการเรียนรู้ และเสนอแบบการเรียนรู้ของนักเรียน 6 แบบ ดังนี้

1. แบบนามธรรม (Abstract) ชอบการเรียนรู้เกี่ยวกับทฤษฎี สมมุติฐานที่เกี่ยวข้องกับกฎและโมโนทัศน์
2. แบบรูปธรรม (Concrete) ชอบการเรียนรู้ในสิ่งที่ได้เห็นและได้สัมผัสซึ่งเป็นการฝึกหัดเกี่ยวกับทักษะ
3. แบบรายบุคคล (Individual) ชอบเรียนหรือทำงานตามลำพัง มีความมั่นใจในตนเอง มีความเป็นอิสระ
4. แบบร่วมมือ (Interpersonal) ชอบการเรียนรู้หรือการทำงานร่วมกับผู้อื่น โดยการสร้างสัมพันธภาพ กับอาจารย์และเพื่อนนักศึกษา
5. แบบผู้สอนเป็นศูนย์กลาง (Instructor Centered) ชอบเรียนกับอาจารย์ในชั้นเรียน โดยมีวัตถุประสงค์ของการเรียนที่แน่นอนและมีการกำหนด การมอบหมายงานที่ชัดเจน
6. แบบผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student Centered) ชอบการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับเพื่อนนักเรียนด้วยกัน แต่มีความเป็นตัวของตัวเองสูง

เรนซูลี และสมิท(สวพิชชา ประสิทธิ์วิทยกิจ. 2553: 20-21; อ้างอิงจาก Renzulli and Smith. 1978: 1-6) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้โดยสำรวจความชอบในกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนที่แสดงออกและได้สรุปแบบการเรียนรู้ไว้ 9 แบบ ดังนี้

1. แบบที่ผู้เรียนชอบทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเป็นอิสระในงาน เช่น การเตรียมรายงานผลการประชุมกลุ่ม หรือ การเสนอแผนการทำงานตามโครงการที่ได้รับมอบหมาย ผู้เรียนพอใจอย่างมากที่ได้ทำงานร่วมกับเพื่อนๆ ในโครงการที่ผู้สอนแนะนำ โดยเฉพาะการทำวิจัย แบบการเรียนรู้แบบนี้เหมาะสำหรับการสอนแบบโครงการ
2. แบบที่ผู้เรียนชอบตอบคำถามที่มีผู้ถามในชั้นเรียน โดยเฉพาะการตอบปากเปล่าหรือให้คำจำกัดความของคำศัพท์ต่างๆ ที่แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีความรอบรู้ในเนื้อหาสาระที่นิยาม ไว้ อย่างชัดเจน แบบการเรียนรู้เหมาะสำหรับวิธีการสอนแบบฝึกหัดและท่องจำ

3. แบบที่ผู้เรียนชอบการได้ฟังเพื่อนในชั้นเรียนแนะนำคำตอบ ทบทวนเนื้อหาสาระที่อาจารย์สอนแล้วแต่ยังไม่เข้าใจชัดเจน หรือแนะแนวทางการแก้ปัญหาให้ การเรียนแบบนี้ เหมาะสำหรับการสอนแบบสอนกันเอง

4. แบบที่ผู้เรียนพอใจที่ได้พูดโต้ตอบกับผู้สอนหรือผู้เรียนอื่นๆ เพื่อแสดงความคิดเห็น และชอบที่จะฟังความคิดเห็นของคนอื่นพร้อมทั้งซักถามข้อสงสัยต่าง แบบการเรียนแบบนี้เหมาะสำหรับการสอนแบบอภิปราย

5. แบบที่ผู้เรียนสนุกสนานกับการเรียนเนื้อหาสาระใหม่ๆ หรือการทบทวนเนื้อหาวิชาที่เคยเรียนมาแล้ว โดยใช้เกมต่างๆ ที่ผู้สอนจัดให้สำหรับบุคคลหรือรายกลุ่ม แบบการเรียนแบบนี้เหมาะสำหรับแบบการสอนแบบเกมการสอน

6. แบบที่ผู้เรียนชอบทำงานตามลำพัง เพื่อค้นคว้าเกี่ยวกับสาระใหม่ๆ ผู้เรียนจะเตรียมข้อมูลสำหรับนำเสนอในชั้นเรียนด้วยตัวเอง และชอบทำกิจกรรมต่างๆ ตามลำพังโดยไม่จำเป็นต้องให้ผู้ใดช่วยเหลือ ผู้เรียนจะไม่ชอบกิจกรรมที่ต้องตอบคำถามอาจารย์บ่อยครั้งแบบการเรียนแบบนี้เหมาะสำหรับวิธีการสอนแบบอิสระ

7. แบบที่ผู้เรียนชอบที่จะตอบกลุ่มคำถามที่ง่ายและแนะคำตอบไว้แล้ว ชอบทำงานที่มีคำตอบของคำถามไว้ให้ตอบหลายๆคำถามและต้องเป็นคำถามที่มีที่ท่าว่าจะตอบถูก สามารถตรวจสอบคำตอบได้ด้วยตนเอง แบบการเรียนแบบนี้เหมาะสำหรับการสอนแบบบทเรียนโปรแกรม

8. แบบที่ผู้เรียนจะตั้งใจฟังการบรรยายของอาจารย์ พยายามจดบันทึกข้อสรุปต่างๆที่ได้ยินในชั้นเรียน ชอบสถานการณ์การเรียนที่มีผู้เชี่ยวชาญมาอธิบายแนวความคิดที่ตนต้องการแบบการเรียนแบบนี้เหมาะกับการสอนแบบบรรยาย

9. แบบที่ผู้เรียนชอบการมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทต่างๆ ในสถานการณ์ที่จำลองมาจากสถานการณ์จริง

สโตน (เกษมศรี สุระสังข์. 2544: ไม่ปรากฏหน้า; อ้างอิงจาก Stone.1979: 74-78) ได้พัฒนาเครื่องมือทางการศึกษา ที่เรียกว่า The Preferred Learning Styles Index โดยแบ่งรูปแบบการเรียนรู้เป็น 2 รูปแบบ ดังนี้

1. แบบรับ (The Receptive Styles) พฤติกรรมในการศึกษาหาความรู้ของผู้เรียนแบบนี้ คือ ผู้เรียนชอบที่จะได้รับความรู้โดยประเพณีนิยม (Traditionally Organized Form) พยายามในการสอนแบบบรรยาย ชอบการดูสาริตจากครู อ่านหนังสือเฉพาะที่ครูกำหนดให้ และชอบที่จะให้ครูบอกว่าการทำอะไร

2. แบบค้นพบด้วยตัวเอง (The Discover Styles) พฤติกรรมในการศึกษาหาความรู้ของผู้เรียนแบบนี้ คือ ผู้เรียนชอบศึกษาโครงสร้างหรือหลักการที่สำคัญๆ มากกว่ารายละเอียด ของเนื้อหาวิชา พยายามที่จะได้รับความรู้จากการศึกษาด้วยตนเอง ชอบวิธีการสอนมีกิจกรรม เป็นแบบอภิปราย การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม การศึกษารายบุคคล การมอบหมายงานให้รับผิดชอบ และการศึกษาที่ให้ผู้เรียนรู้จักแก้ปัญหา

คอลัม (สุทธิพงษ์ บุญผดุง. 2555: 22-24; อ้างอิงจาก Kolb. 1995: 27-49) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ ซึ่งได้อธิบายขั้นตอน การเรียนรู้ทั้ง 4 ขั้นตอนไว้ ดังนี้

1. แบบคิดนอกเนกนัย (Divergent Learning Style) ผู้เรียนมีความสามารถในการรับรู้และจินตนาการต่างๆ ขึ้นเอง สามารถไตร่ตรองจนเห็นภาพรวม จะทำงานได้ดีในสถานการณ์ที่ต้องการความคิดหลากหลาย มีความสนใจบุคคล วัฒนธรรมต่างๆ เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านศิลปะ และใช้อารมณ์ ตัวอย่างของบุคคลประเภทนี้มีพื้นฐานทางด้านมนุษยศาสตร์และศิลปศาสตร์ เช่น นักแนะแนวและผู้จัดการฝ่ายบุคคล เป็นต้น

2. แบบดูดซึม (Assimilative Learning Style) ผู้เรียนมีความสามารถในการสรุปหลักการสนใจในทฤษฎีต่างๆ มีความสนใจในหลักการเชิงนามธรรมมากกว่า ไม่ชอบการลงมือปฏิบัติไม่คำนึงถึงการนำทฤษฎีไปประยุกต์ใช้ ตัวอย่างของบุคคลในกลุ่มนี้อยู่ในสาขาวิทยาศาสตร์พื้นฐาน สาขาคณิตศาสตร์ และในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการทำวิจัยต่างๆ

3. แบบคิดแบบเอกนัย (Convergent Learning Style) เป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นการใช้เหตุผล ความคิด และนำความคิดไปทดลองปฏิบัติ เป็นผู้ที่มีความสามารถในการนำแนวคิดที่เป็นนามธรรมไปปฏิบัติ สามารถสรุปหาวิธีการที่ดีที่สุดเพียงวิธีเดียวที่สามารถนำไปแก้ปัญหาต่างๆ ได้ เป็นผู้ที่ใช้เหตุผล สามารถทำงานกับวัตถุมากกว่ากับบุคคล มีความสนใจเฉพาะเจาะจงในสิ่งใดสิ่งหนึ่งและจะมีความเชี่ยวชาญในเรื่องนั้น ตัวอย่างของบุคคลเหล่านี้อยู่ในสาขาวิทยาศาสตร์ เช่น วิศวกร เป็นต้น

4. แบบปรับปรุง (Accommodative Learning Style) เป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นการนำความคิดไปทดลองปฏิบัติ และแสวงหาประสบการณ์ ผู้เรียนแบบนี้เป็นผู้ที่ชอบการปฏิบัติ ทดลองทำงานได้ดีในสถานการณ์ที่ต้องใช้การปรับตัว มีแนวโน้มที่จะแก้ปัญหด้วยวิธีการที่ตนคิดขึ้นเอง ชอบลองผิดลองถูก ชอบทำงานกับบุคคล คนกลุ่มนี้จะอยู่ในสาขาที่ต้องการประยุกต์ใช้เทคนิคต่างๆ เช่น นักบริการ นักการตลาด และ พนักงานขาย เป็นต้น

ไมเยอร์ (สำนักบรรณสารและสารสนเทศ มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล. 2555: ออนไลน์; อ้างอิงจาก Myers-Briggs.1978: 113-126.) ได้แบ่งผู้เรียนตามความชอบของการเรียนรู้ โดยมีพื้นฐานความคิดมาจาก ทฤษฎีบุคลิกภาพของคาร์ล ยุง (Carl Jung) โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นประเภทดังนี้

1. ผู้สนใจสิ่งนอกตัว และผู้สนใจสิ่งในตัว (Extroversion / Introversion) หมายถึงผู้เรียนที่มุ่งเน้นข่าวสารข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับโลกภายนอกของตน และชอบการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม และมีการปฏิสัมพันธ์กัน หรือผู้เรียนที่มุ่งเน้นความคิดเกี่ยวกับโลกภายใน ของตน และชอบงานรายบุคคลที่เน้นการใช้การคิดแบบไตร่ตรอง

2. การสัมผัส และ การหยั่งรู้ (Sensing / Intuition) หมายถึงผู้เรียนที่มุ่งเน้นความรู้ที่เป็นข้อเท็จจริง กฎ และกระบวนการ โดยผ่านการปฏิบัติด้วยประสาทสัมผัส 5 หรือ ผู้เรียนที่มุ่งเน้นความรู้ที่มีลักษณะของความเป็นไปได้ใหม่ๆ ปัญหาที่ไม่มีรูปแบบที่แน่นอน และอาศัยการจินตนาการ ในการให้ได้มาซึ่งความรู้เหล่านี้

3. การคิด และการรู้สึก (Thinking / Feeling) หมายถึง ผู้เรียนที่รับข้อมูลแล้วคิดตัดสินใจบนฐานของการใช้กฎเกณฑ์ และหลักเหตุผล สามารถทำงานได้ดีในงานที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ และแก้ปัญหาที่มีคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว หรือเป็นผู้ที่ตัดสินใจบนฐานของความรู้สึก ค่านิยมส่วนตัว ค่านิยมของกลุ่ม และสนใจในประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับผู้คน เป็นผู้ที่มีความสามารถในการสื่อสารระหว่างบุคคล และมักประสบความสำเร็จในการทำงานเป็นทีม

4. การตัดสินใจ และการรับรู้ (Judging / Perception) ผู้เรียนที่เมื่อได้รับข่าวสารข้อมูลใดแล้ว มักจะประมวลข่าวสารด้วยการตัดสินใจ และสรุปลงความเห็นเกี่ยวกับข้อมูลนั้นๆ และผู้เรียน ที่มีแนวโน้มที่จะพยายามรวบรวมข้อมูลให้มากกว่าที่มีอยู่ และมักจะยืดเวลาการตัดสินใจออกไปเรื่อยๆ

สรุปได้ว่า รูปแบบของการเรียนรู้ได้มีการแบ่งหรือจัดประเภทไว้มากมายหลายทัศนะด้วยกันซึ่งแต่ละแบบมีลักษณะเด่นที่แตกต่างกันออกไป ถ้าผู้สอนจะค้นพบหรือชี้เฉพาะได้ว่าผู้เรียนคนใดที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบใดและสามารถพัฒนาวิธีการสอนที่สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ก็จะทำให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายมากยิ่งขึ้น และจากการศึกษาทฤษฎี ที่เกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้หลายรูปแบบนั้น ผู้วิจัยได้ยึดรูปแบบการเรียนรู้ตามแนวคิดของ กราชาและไรช์แมน (Grasha; & Reichman) เป็นหลักการในการวิจัยครั้งนี้ เนื่องจากมีความเหมาะสมกับการนำไปใช้จัดกลุ่มนิสิต ตามรูปแบบการเรียนรู้ต่างๆ มากที่สุด ด้วยเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่ครอบคลุมพฤติกรรมต่างๆ ของนิสิต โดยไม่แบ่งแยกราชยะเอียงออกมากเกินไป ทำให้เห็นภาพของแต่ละรูปแบบการเรียนรู้ได้ชัดเจนมากกว่ารูปแบบการเรียนรู้ของนักการศึกษาท่านอื่นๆ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1. ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ถือว่าเป็นตัวแปรที่สำคัญตัวหนึ่งในการทดสอบต่อขบวนการเรียนรู้และการประเมินผลและเป็นตัวแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จหรือล้มเหลวทางการศึกษา มีนักวิชาการและนักการศึกษาหลายท่าน ได้ให้ความหมายของคำว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไว้ดังต่อไปนี้

อภิญา เจิมประไพ (2538: 21) อธิบายว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถแสดงออกซึ่งความสำเร็จของบุคคลในการเข้าถึงความรู้ใด ซึ่งสามารถวัดด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทั่วไป

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546:1171) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ ไว้ว่า หมายถึง "ความสำเร็จ"

กรมวิชาการ (2521: 11) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์การเรียนว่า หมายถึง "ความสำเร็จหรือความสามารถในการกระทำใด ๆ ที่ต้องอาศัยทักษะหรือมีฉะนั้นก็ต้องอาศัยความรู้ในวิชาหนึ่งวิชาใดโดยเฉพาะ"

อัจฉรา สุขารมณ์ และ อรพินท์ ชูชม (2530: 10) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ หมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายาม ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการกระทำที่อาศัยความสามารถทางร่างกายหรือสมอง ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงเป็นความสำเร็จที่ได้จากการเรียน ที่อาศัยความสามารถเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป (Published Achievement Tests) โดยทั่วไปมักอยู่ในรูปของระดับคะแนนที่ได้จากโรงเรียน

ไพศาล หวังพานิช (2536: 89) ได้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการฝึกอบรมหรือการสอบจึงเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถของบุคคลว่าเรียนแล้วมีความรู้เท่าใดสามารถวัดได้โดยใช้แบบทดสอบต่างๆ เช่น ใช้ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ข้อสอบวัดภาคปฏิบัติ เป็นต้น

อารมณ์ สนานภู (2539: 17; อ้างอิงจากEysenck, Arnold; et al. 1972:16) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลมาจากการกระทำที่ต้องอาศัยความสามารถทั้งทางร่างกายและทางสติปัญญาดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการเรียนโดยอาศัยความสามารถเฉพาะตัวบุคคลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจได้มาจากระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบเช่นอาจได้จากการสังเกตการตรวจการบ้านหรืออาจได้มาในรูปของระดับคะแนนที่ได้จากโรงเรียนซึ่งต้องอาศัยกระบวนการที่ซับซ้อนและระยะเวลาที่นานหรืออาจได้มาด้วยการวัดจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป

มณฑารัตน์ ชูพินิจ (2540: 12) ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จในการพยายามเข้าถึงความรู้ ซึ่งเกิดจากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามอย่างมาก ทั้งองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับสติปัญญาและองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญา แสดงออกในรูปของคะแนน หรือเกรดเฉลี่ยสะสม ซึ่งสามารถสังเกตได้จากการวัดหรือการทดสอบทั่วไป

ประภัสสร วงษ์ศรี (2541: 42) ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคล เกิดจากการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการอบรมหรือการสอน การวัดผลสัมฤทธิ์เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถของบุคคลว่าเรียนแล้วมีความรู้เท่าใด

เกษมชัยและคณะ (2542: 13) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความเข้าใจ ความสามารถหรือความสำเร็จที่ผู้เรียนได้รับหลังจากผู้เรียนรู้วิชาเหล่านั้นแล้วพิจารณาจากคะแนนสอบ จากแบบสอบถาม หรือการทำงานตามที่คุณสอนกำหนด หรือทั้งสองอย่างรวมกัน หรือได้จากการสังเกตพฤติกรรมและความสำเร็จด้านอื่นๆ

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลที่ได้จากการพัฒนาทักษะทางการเรียน จะประกอบด้วยสิ่งสำคัญอย่างน้อยสามสิ่ง คือ ความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพสมองในด้านต่าง ๆ ซึ่งโดยปกติพิจารณาจากคะแนนสอบที่กำหนดให้หรือคะแนนที่ได้จากงานที่ได้มอบหมายให้หรือทั้งสองอย่าง

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตนั้นมีหลายประการ ดังนี้

ลูม (ปัญญา ชูช่วย. 2551: 12-13; อ้างอิงจาก Bloom. 1976:139) กล่าวว่า สิ่งี่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีอยู่ 3 ประการ คือ

1. พฤติกรรมด้านความรู้และความคิด (Cognitive Entry Behavior) หมายถึง ความรู้ความสามารถทักษะต่างๆของผู้เรียนที่มีมาก่อน

2. คุณลักษณะทางจิตใจ (Affective Entry Characteristics) หมายถึง แรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความอยากเรียน อยากรู้สิ่งใหม่ๆ ได้แก่ ความสนใจในวิชาเรียน เจตคติต่อเนื้อหาวิชาและสถาบัน การยอมรับความสามารถของตนเอง เป็นต้น

3. คุณภาพทางการเรียนการสอน (Quality of Instruction) หมายถึง ประสิทธิภาพการเรียนการสอนที่ผู้เรียนจะได้รับ ได้แก่ การแนะนำการปฏิบัติและแรงเสริมของผู้สอนที่มีต่อผู้เรียน เป็นต้น

สว่าง หลักเพชร (2541: 57) ได้กล่าวถึง ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับสติปัญญาเพียงอย่างเดียว แต่จะขึ้นอยู่กับตัวแปรอื่นๆ 3 ประการ ดังนี้

1. พฤติกรรมทางด้านความรู้ ความคิด หมายถึง ความสามารถทั้งหลายของผู้เรียน ประกอบด้วย ความถนัด และพื้นฐานของผู้เรียน

2. คุณลักษณะด้านจิตพิสัย หมายถึง สภาพการณ์หรือแรงจูงใจที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ใหม่ ได้แก่ ความสนใจ ทศนคติต่อเนื้อหาวิชาที่มหาวิทยาลัยและระบบการเรียนความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ลักษณะบุคลิกภาพ

3. คุณภาพการสอน ได้แก่ การได้รับคำแนะนำ การมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมแรงจากผู้สอน การแก้ไขข้อผิดพลาด และรู้ผลว่าตนเองกระทำถูกต้องหรือไม่

สมาคมทิศการศึกษาเพื่อพัฒนาหลักสูตร (ASCD) (ขวัญชัย สงวนพงษ์. 2546: 12) ได้อธิบายถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ ที่ต้องการให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน คือ ลักษณะผู้เรียนและบรรยากาศการเรียนการสอน

1. ลักษณะผู้เรียนที่ต้องการ

1.1 ตัวแปรทางกายภาพ ได้แก่ อายุ เพศ ชนชั้นทางสังคม ระดับวุฒิภาวะ

1.2 ตัวแปรทางจิตวิทยา ได้แก่ ระดับการพัฒนาการทางสังคม ผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนแบบการคิด มโนภาพเกี่ยวกับตนเอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2. ลักษณะบรรยากาศการเรียนการสอน

2.1 ตัวแปรทางกายภาพ ได้แก่ สถานที่ ขนาดห้องเรียน บรรยากาศในห้องเรียน

2.2 ตัวแปรด้านเนื้อหา ได้แก่ ลักษณะเนื้อหา สื่อการเรียน การลำดับเนื้อหา

2.3 ตัวแปรด้านพฤติกรรมของครู ได้แก่ พฤติกรรมการสอนของครู เทคนิคการจัดการเรียนการสอน

2.4 ตัวแปรด้านบุคลิกภาพของครู ได้แก่ ลักษณะที่เป็นมิตร อ่อนน้อม การใช้นัยเพรสคอต(กัมปนาท ศรีเชื้อ. 2549: 4-5; อ้างอิงจาก Prescott.1961:14-16) ได้สรุปถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยเฉพาะในด้านที่ไม่เกี่ยวกับสติปัญญา ดังนี้

1. องค์ประกอบทางด้านร่างกาย (Physical Factors) ได้แก่ อัตราการเจริญเติบโต สุขภาพร่างกาย ข้อบกพร่องทางร่างกาย และลักษณะทางร่างกาย เป็นต้น
2. องค์ประกอบทางด้านความรัก (Love Factors) ได้แก่ ความสัมพันธ์ของบิดามารดา ความสัมพันธ์ของบิดากับลูก ความสัมพันธ์ระหว่างลูกๆ และความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกภายในครอบครัว เป็นต้น
3. องค์ประกอบทางด้านวัฒนธรรมและสังคมประกิต (Cultural and Socialization Factors) ได้แก่ ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเป็นอยู่ของครอบครัว สภาพแวดล้อมทางบ้าน การอบรมเลี้ยงดู และฐานะเศรษฐกิจทางบ้าน เป็นต้น
4. องค์ประกอบทางความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนเดียวกัน (Peer Group Factors) ได้แก่ ความสัมพันธ์ของนิสิตกับเพื่อนวัยเดียวกัน ทั้งทางบ้านและทางมหาวิทยาลัย เป็นต้น
5. องค์ประกอบทางการพัฒนาแห่งตน (Self Development Factors) ได้แก่ สติปัญญา ความสนใจ ทักษะคตินักเรียนต่อการเรียน เป็นต้น
6. องค์ประกอบทางการปรับตัว (Self-Adjustment Factors) ได้แก่ ปัญหา การปรับตัว การแสดงออกทางอารมณ์ เป็นต้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้สอน ได้แก่ บุคลิกภาพและเจตคติในวิชาชีพของครูผู้สอน รวมไปถึงพฤติกรรมของผู้สอน สุขภาพกาย และสุขภาพจิต ปัจจัยทางด้านสภาพแวดล้อมในการเรียนการสอน สื่อการสอน และปัจจัยทาง ตัวผู้เรียนเอง ได้แก่ ฐานะทางครอบครัว สุขภาพร่างกาย เจตคติ แรงจูงใจ เป็นต้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับรูปแบบการเรียนรู้

ได้มีการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับรูปแบบการเรียนรู้ ดังนี้

ลูมิส (ธนิสร ช่วยอุระชน 2555: 25; อ้างอิงจาก Loomis. 2000) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนโดยเปรียบเทียบกับลักษณะพฤติกรรมการเรียนของ LASSI (Learning and Study Strategies Inventory) โดยการศึกษาได้หาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนของนักเรียนแต่ละคน และวิธีการเรียนวิชาวิจัยโดยการศึกษาค้นคว้าทางอินเทอร์เน็ต โดยใช้แบบสำรวจ LASSI วัตถุประสงค์

การวิจัยพบว่า คะแนนของ แบบสำรวจ LASSI มีความสัมพันธ์กับคะแนนเก็บในชั้นเรียน และเกรดตอนสอบปลายภาค ซึ่งปัจจัยของพฤติกรรมการเรียนที่มีความสัมพันธ์กับวิธีการเรียนของนักเรียนมากที่สุดคือ การจัดการเวลาในการเรียน และการใช้เทคนิคช่วยเหลือในการเรียน ซึ่งมีความสัมพันธ์กับเกรดตอนสอบปลายภาคมากที่สุด

สุรศักดิ์ ยอดหาญ (2546: บทคัดย่อ.) ได้ศึกษา รูปแบบการเรียนรู้นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้นักศึกษา 6 แบบ คือ แบบอิสระ (Independent) แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance) แบบร่วมมือ (Collaborative) แบบพึ่งพา (Dependent) แบบแข่งขัน (Competitive) แบบมีส่วนร่วม (Participation) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร มีรูปแบบการเรียนรู้นักศึกษา แบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมาเป็นแบบอิสระแบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบแข่งขัน และแบบหลีกเลี่ยง และแม้ว่านักศึกษา จะมีเพศต่างกัน ปีที่เข้าศึกษาต่างกัน สาขาวิชาที่ศึกษาต่างกัน และสถาบันราชภัฏที่ศึกษาต่างกัน แต่มีรูปแบบการเรียนรู้นักศึกษาไม่แตกต่างกัน

กนกพร ศรีญาณลักษณ์ (2551: บทคัดย่อ.) ได้ศึกษา รูปแบบการเรียนภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้นักศึกษา 6 แบบ คือ แบบอิสระ (Independent) แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance) แบบร่วมมือ (Collaborative) แบบพึ่งพา (Dependent) แบบแข่งขัน (Competitive) แบบมีส่วนร่วม (Participation) ผลการวิจัยพบว่านิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่เรียนภาษาจีนมีรูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบมีส่วนร่วมเป็นอันดับแรก รองลงมาเป็นแบบอิสระ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบแข่งขันและแบบหลีกเลี่ยง และการที่เพศต่างกันมีรูปแบบการเรียนภาษาจีนที่ไม่แตกต่างกัน แต่นิสิตที่มีชั้นปี และกลุ่มวิชาต่างกัน มีรูปแบบการเรียนภาษาจีนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จิรภัทร น้อยนามบุญ (2546: บทคัดย่อ.) ได้ศึกษา รูปแบบการเรียนรู้นักศึกษาภาคค่ำมหาวิทยาลัยกรุงเทพโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้นักศึกษา 6 แบบ คือ แบบอิสระ (Independent) แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance) แบบร่วมมือ (Collaborative) แบบพึ่งพา (Dependent) แบบแข่งขัน (Competitive) แบบมีส่วนร่วม (Participation) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาภาคค่ำมหาวิทยาลัยกรุงเทพเห็นด้วยกับรูปแบบการเรียนรู้นักศึกษาแบบมีส่วนร่วม และแบบพึ่งพา ในระดับมาก ส่วนผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้นักศึกษาภาคค่ำมหาวิทยาลัยกรุงเทพ พบว่า นักศึกษาที่มีเพศอายุ และหลักสูตรที่ศึกษา คณะที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้นักศึกษาแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

สุวิษฐา ประสิทธิธัญกิจ (2553: บทคัดย่อ.) ได้ศึกษา รูปแบบการเรียนรู้นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้นักศึกษา 6 แบบ คือ แบบอิสระ (Independent) แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance) แบบร่วมมือ (Collaborative) แบบพึ่งพา (Dependent) แบบแข่งขัน (Competitive) แบบมีส่วนร่วม (Participation) ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการเรียนรู้นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นแบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบมีส่วนร่วม และแบบร่วมมือ และนักศึกษาที่

มีเพศต่างกัน มีแบบเรียนรู้แบบอิสระ แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติส่วนชั้นปีที่ต่างกัน และศึกษาในหลักสูตรที่ต่างกัน มีแบบการเรียนรู้ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบมีส่วนร่วมแบบแข่งขัน และแบบร่วมมือ ไม่แตกต่างกัน

พัชรา บุญมานำ (2549: 43-49) ได้ศึกษา รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา 6 แบบ คือ แบบอิสระ (Independent) แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance) แบบร่วมมือ (Collaborative) แบบพึ่งพา (Dependent) แบบแข่งขัน (Competitive) แบบมีส่วนร่วม (Participation) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ชอบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมือ แบบอิสระ และแบบพึ่งพาและเมื่อเปรียบเทียบจากเพศ ชั้นปี พบว่า เพศและชั้นปีที่ต่างกันมีความชอบแบบการเรียนรู้ทั้ง 6 แบบ คือ แบบอิสระ (Independent) แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance) แบบร่วมมือ (Collaborative) แบบพึ่งพา (Dependent) แบบแข่งขัน (Competitive) แบบมีส่วนร่วม (Participation) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

รุ่งฟ้า กิติญาณสุนต์. (2549: บทคัดย่อ.) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา 6 แบบ คือ แบบอิสระ (Independent) แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance) แบบร่วมมือ (Collaborative) แบบพึ่งพา (Dependent) แบบแข่งขัน (Competitive) แบบมีส่วนร่วม (Participation) ผลการวิจัยพบว่า นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา มีรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ มากที่สุด รองลงมา คือ แบบพึ่งพา แบบมีส่วนร่วม แบบอิสระ แบบหลีกเลี่ยง คิดเป็นร้อยละ 1.7 และแบบแข่งขัน น้อยที่สุด และพบว่าเพศแตกต่างกัน ปีที่ศึกษาต่างกันและสาขาวิชาเอกแตกต่างกัน มีรูปแบบการเรียนรู้ไม่ต่างกัน

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนจะมีผลต่อความสำเร็จทางการเรียน ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนเพิ่มขึ้นและจะสามารถจดจำข้อมูลที่ได้เรียนนานขึ้นเมื่อวิธีการสอน วัสดุ/สื่อการสอน แลสภาพแวดล้อมของการเรียนรู้มีความสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ 6 แบบ คือ แบบอิสระ (Independent) แบบ หลีกเลี่ยง (Avoidance)แบบร่วมมือ (Collaborative) แบบพึ่งพา(Dependent) แบบแข่งขัน (Competitive) แบบมีส่วนร่วม (Participation)โดย เพศ อายุ ชั้นปีการศึกษาและสาขาวิชาที่แตกต่างกันนั้นมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ไม่แตกต่างกัน

การจัดการศึกษาของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ประวัติความเป็นมา

คณะมนุษยศาสตร์ ก่อตั้งเมื่อวันที่ 17 มิถุนายน 2524 เป็นคณะลำดับที่ 11 ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ตามประกาศทบวงมหาวิทยาลัยเรื่องการแบ่งส่วนราชการ ในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ. 2524 กำหนดให้คณะมนุษยศาสตร์เป็นส่วนราชการ 1 ใน 17 ส่วนราชการของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

พ.ศ. 2524 คณะมนุษยศาสตร์ได้รับโอนภาควิชาภาษามาจากคณะวิทยาศาสตร์และอักษรศาสตร์ แล้วมาแยกตามสาขาวิชาการออกเป็น 3 ภาควิชา ได้แก่ ภาควิชาภาษา ภาควิชาภาษาศาสตร์ และภาควิชาวรรณคดี นอกจากนี้ยังได้รับโอนภาควิชาปรัชญาและศาสนามาจากคณะสังคมศาสตร์ อีก 1 ภาควิชา และจัดตั้งภาควิชาใหม่ 3 ภาควิชา ได้แก่ ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ ภาควิชาศิลปอาชีพ และภาควิชาศิลปนิเทศ รวมมีภาควิชาเมื่อแรกก่อตั้งจำนวน 7 ภาควิชา

พ.ศ.2536 จัดตั้งศูนย์ภาษาเป็นหน่วยงานภายใน เพื่อให้บริการอบรมภาษาต่างประเทศ แก่บุคคลทั่วไป

พ.ศ. 2537 แยกภาควิชาภาษาออกเป็น 2 ภาควิชา คือ ภาควิชาภาษาต่างประเทศ และ ภาควิชาภาษาไทย ทำให้มีภาควิชาเพิ่มขึ้นเป็น 8 ภาควิชา

พ.ศ. 2549 จัดตั้งสถาบันขงจื้อ ตามข้อตกลงความร่วมมือระหว่าง 4 หน่วยงาน ได้แก่ กระทรวงศึกษาธิการแห่งประเทศไทย สาธารณรัฐประชาชนจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวแห่งประเทศไทย สาธารณรัฐประชาชนจีน มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และคณะมนุษยศาสตร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งเน้นการดำเนินกิจกรรมด้านการสอนและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาและวัฒนธรรมจีน รวมทั้งเป็นศูนย์ทดสอบภาษาจีนมาตรฐานที่เรียกว่า “HSK” (HanyuShuipingKaossi)

พ.ศ. 2549 สภามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ อนุมัติจัดตั้งศูนย์จัดการศึกษาโครงการพิเศษ คณะมนุษยศาสตร์ เพื่อทำหน้าที่ประสานการบริการโครงการจัดการศึกษาภาคพิเศษของคณะมนุษยศาสตร์ ทั้งในส่วนงานด้านธุรการและประสานด้านการบริการวิชาการของหลักสูตร ระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษาภาคพิเศษในทุกสาขาของคณะ(มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 2557: ออนไลน์)

พ.ศ. 2552 รวมภาควิชาบรรณารักษศาสตร์กับสาขาวิชาสื่อสารมวลชนภาควิชาศิลปนิเทศ แล้วจัดตั้งเป็นภาควิชาใหม่คือ “ภาควิชานิเทศศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์” และปรับเปลี่ยนโครงสร้าง ของสาขาดนตรี ภาควิชาศิลปนิเทศ จัดตั้งเป็น “ภาควิชาดนตรี” จำนวนรวมของภาควิชา ยังคงเป็น 8 ภาควิชา (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 2557: ออนไลน์)

พ.ศ. 2553 คณะมนุษยศาสตร์ได้รับโอนสถาบันภาษาศาสตร์และวัฒนธรรมศึกษาราชนครินทร์จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เข้ามารวมเป็นหน่วยงานสนับสนุนของคณะเพิ่มเป็น 5 หน่วยงาน

คณะมนุษยศาสตร์ได้ปรับแนวคิดจากการศึกษาที่เสร็จสมบูรณ์ในตัวเองมาเป็นการศึกษาที่เป็นเครื่องมือที่เอื้อต่อการนำไปประกอบอาชีพ (Career Education) แต่ยังคงดำรงเนื้อหาวิชาการสาขามนุษยศาสตร์ไว้ด้วย ดังนั้น รูปแบบของการจัดการศึกษาของคณะมนุษยศาสตร์ในปัจจุบัน จึงมี 2 รูปแบบ คือ แบบเน้นความลึกซึ้งทางวิชาการด้านมนุษยศาสตร์และแบบเน้นวิชาชีพ โดยผสมผสานกับวิชาการเพื่อตอบสนองความต้องการของภาคธุรกิจในสังคม ซึ่งหลักสูตรระดับปริญญาตรี จำนวน 16 หลักสูตร หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต 13 หลักสูตร ได้แก่ ปรัชญาและศาสนา ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย วรรณคดี

ไทยวรรณคดีอังกฤษ วรรณคดี สื่อสารมวลชน ดนตรีไทย และดนตรีตะวันตก หลักสูตรศิลปศาสตร์
บัณฑิต (ภาคพิเศษ) 1 หลักสูตร ได้แก่ ภาษาอังกฤษ(มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 2557: ออนไลน์)

ปรัชญา

คณะมนุษยศาสตร์มุ่งมั่นที่จะเสริมสร้างบุคคลให้มีความเจริญทางสติปัญญา มีคุณธรรม
จริยธรรม มีวิจรรย์ญาณ มีความรับผิดชอบต่อสังคม และมีบทบาทในการธำรงความเป็นอารยะของ
ชาติ (คณะมนุษยศาสตร์. 2557: ออนไลน์)

ปณิธาน

คณะมนุษยศาสตร์มุ่งผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ เพียบพร้อมด้วยความรู้ทางวิชาการและ
วิชาชีพที่ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม มีความใฝ่รู้ มีความคิดวิเคราะห์ มีความคิดสร้างสรรค์
ตลอดจนเป็นบัณฑิตที่มีคุณธรรม จริยธรรม เป็นแบบอย่างที่ดีแก่สังคม มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ สืบ
สานศิลปะและวัฒนธรรมอันดีงามของชาติ(คณะมนุษยศาสตร์. 2557: ออนไลน์)

วิสัยทัศน์

คณะมนุษยศาสตร์มีความเป็นเลิศด้านภาษา ศิลปวัฒนธรรม อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
ตลอดจนนิเทศศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มีผลงานเป็นที่ยอมรับในระดับชาติและนานาชาติ มี
ส่วนร่วมในการนำความรู้ไปพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน (คณะมนุษยศาสตร์. 2557: ออนไลน์)

พันธกิจ

1. ผลิตบัณฑิตด้านภาษา ศิลปวัฒนธรรม อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว นิเทศศาสตร์และ
สารสนเทศศาสตร์ที่ได้มาตรฐานและเป็นที่ต้องการของสังคม
2. พัฒนางานวิจัยสายมนุษยศาสตร์ที่มีคุณภาพและตอบสนองความต้องการของสังคม
3. สร้างเครือข่ายความร่วมมือทางด้านวิชาการและวิจัยระหว่างหน่วยงานทั้ง
ภายในประเทศ และต่างประเทศ
4. เผยแพร่ความรู้สู่ชุมชนและสังคมอย่างเป็นรูปธรรมและต่อเนื่อง
5. สร้างสรรค์ผลงานและส่งเสริมโครงการ/กิจกรรมด้านคุณธรรม ศิลปวัฒนธรรม และ
ภูมิปัญญาไทย (คณะมนุษยศาสตร์. 2557: 6)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อผลิตบัณฑิตสาขามนุษยศาสตร์ในระดับปริญญาตรีได้แก่ สาขาวิชาปรัชญาและ
ศาสนา ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาอังกฤษ ภาษาไทย วรรณคดี การ
เดินทาง และท่องเที่ยว การโรงแรม สื่อสารมวลชน ดนตรีไทย ดนตรีตะวันตก และภาษาไทยเพื่อ
การสื่อสารสำหรับชาวต่างประเทศ (นานาชาติ) และผลิตบัณฑิตสาขามนุษยศาสตร์ในระดับ
บัณฑิตศึกษา ได้แก่ สาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์ ปรัชญาและศาสนา ภาษาอังกฤษเพื่อ
วัตถุประสงค์เฉพาะ ภาษาไทย ดนตรีชาติพันธุ์วิทยา และวรรณคดีไทย
2. เพื่อสนับสนุนการผลิตบัณฑิตในสาขาวิชาอื่น ๆ ให้แก่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์โดย
ให้การศึกษาที่เป็นพื้นฐานความรู้ทางบรรณารักษศาสตร์ ปรัชญาและศาสนา วรรณคดี ภาษาไทย

ภาษาต่างประเทศ ภาษาศาสตร์ ศิลปชีพ สื่อสารมวลชน และดนตรี กับเป็นผู้ร่วมให้การศึกษาในรายวิชาสังกัดศูนย์วิชาบูรณาการ หมวดวิชาศึกษาทั่วไปในกลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ ได้แก่ วิชา มรดกอารยธรรมโลก วิชาไทยศึกษา วิชาศิลปะการดำเนินชีวิต และวิชาศิลปะวิจิตร ในกลุ่มวิชา ภาษา คือ วิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร

3. เพื่อดำเนินการศึกษาค้นคว้าและวิจัยในสาขาวิชาทางมนุษยศาสตร์ เช่น ภาษาวรรณคดี ปรัชญาและศาสนา ดนตรี สื่อสารมวลชนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวนิเทศศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ เป็นต้น

4. เพื่อให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ทั้งแก่หน่วยงานภายในและหน่วยงานภายนอกและประชาชนทั่วไป อาทิ การให้บริการอบรมทักษะภาษาต่างประเทศโดยศูนย์ภาษา เป็นต้น

5. เพื่อสนับสนุนและ ดำเนินโครงการและกิจกรรมการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม(คณะมนุษยศาสตร์. 2557: 6)

เอกลักษณ์

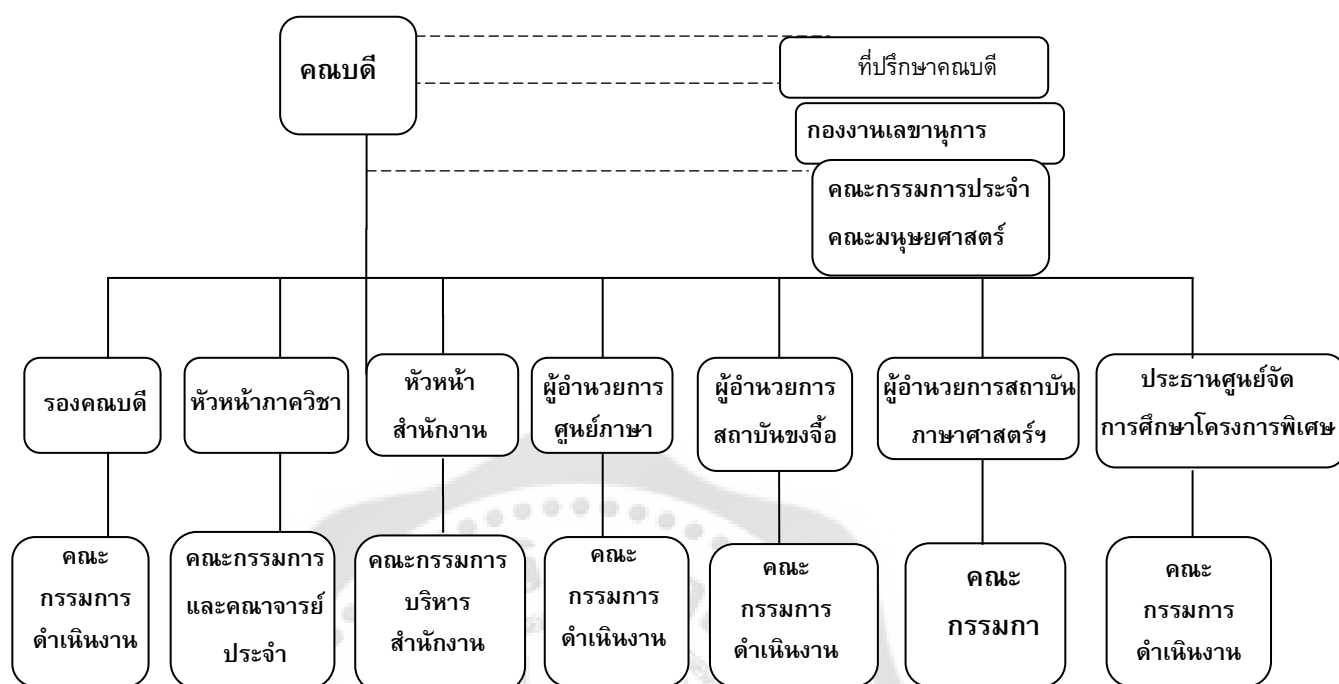
การบูรณาการศาสตร์แห่งภาษา ศิลปวัฒนธรรม นิเทศศาสตร์ และอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว(คณะมนุษยศาสตร์. 2557: 6)

อัตลักษณ์

สำนึกดี มุ่งมั่น สร้างสรรค์ สามัคคี (IDKU) โดยมีคำอธิบายไว้ ดังนี้ (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 2557: ออนไลน์.)

1. สำนึกดี (Integrity) หมายถึง จิตใจที่ดีงาม ซื่อสัตย์ สุจริต คุณธรรม จริยธรรม
2. มุ่งมั่น (Determination) หมายถึง ตั้งใจ อดทน วิริยะอุตสาหะ มุ่งผลสัมฤทธิ์
3. สร้างสรรค์ (Knowledge creation) หมายถึง ใฝ่รู้ ขวนขวาย สร้างมูลค่าและคุณค่า มีนวัตกรรม
4. สามัคคี (Unity) หมายถึง ร่วมมือร่วมใจ ประนีประนอม ทำงานเป็นทีม บูรณาการ เชื่อมโยง

แผนภูมิโครงสร้างการบริหารของคณะมนุษยศาสตร์

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิโครงสร้างการบริหารของคณะมนุษยศาสตร์

ที่มา: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. รายงานการประเมินคุณภาพภายใน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประจำปีการศึกษา 2554 (1 มิถุนายน 2554 – 31 พฤษภาคม 2555). หน้า 41.

การจัดการศึกษาของคณะมนุษยศาสตร์

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ก่อตั้งตามประกาศทบวงมหาวิทยาลัย เรื่อง การแบ่งส่วนราชการในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พ.ศ.2554 มีอาคารที่ใช้สำหรับการเรียนการสอน ทั้งหมด 4 อาคาร ได้แก่ อาคารคณะมนุษยศาสตร์ 1 อาคารคณะมนุษยศาสตร์ 2 (ตึกคณะประมงเก่า) อาคารศูนย์เรียนรวม 4 (ศร.4) และ อาคารจุฬารามณ์พิศาลศิลป์ โดยปัจจุบันได้แบ่งการจัดการศึกษาออกเป็น 26 สาขาวิชา ดังนี้ (คณะมนุษยศาสตร์. 2557: ออนไลน์)

1. หลักสูตรระดับปริญญาตรี จำนวน 16 สาขาวิชา

1.1 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต 15 สาขาวิชา

1.1.1. ปรัชญาและศาสนา

1.1.2. ภาษาจีน

1.1.3. ภาษาญี่ปุ่น

1.1.4. ภาษาฝรั่งเศส

- 1.1.5. ภาษาเยอรมัน
- 1.1.6. ภาษาอังกฤษ
- 1.1.7. ภาษาไทย
- 1.1.8. วรรณคดีไทย (ยุติการใช้หลักสูตรแล้ว)
- 1.1.9. วรรณคดีอังกฤษ (ยุติการใช้หลักสูตรแล้ว)
- 1.1.10. วรรณคดี
- 1.1.11. การเดินทางและท่องเที่ยว
- 1.1.12. การโรงแรม
- 1.1.13. สื่อสารมวลชน
- 1.1.14. ดนตรีไทย
- 1.1.15. ดนตรีตะวันตก
- 1.2. หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ภาคพิเศษ) 1 สาขาวิชา
 - 1.2.1 ภาษาอังกฤษ
- 1.3. หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (นานาชาติ) 1 สาขาวิชา
 - 1.3.1 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับชาวต่างประเทศ (นานาชาติ)
2. หลักสูตรระดับปริญญาโท จำนวน 7 สาขาวิชา
 - 2.1 หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต 7 สาขาวิชา (ภาคปกติ)
 - 2.1.1. ภาษาศาสตร์ประยุกต์
 - 2.1.2. ปรัชญาและศาสนา
 - 2.1.3. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
 - 2.1.4. ภาษาไทย
 - 2.1.5. ดนตรีชาติพันธุ์วิทยา
 - 2.1.6. วรรณคดีไทย
 - 2.1.7. นิเทศศาสตร์และสารสนเทศ
 - 2.2. หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต 4 สาขาวิชา (ภาคพิเศษ)
 - 2.2.1. ภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ
 - 2.2.2. ภาษาไทย
 - 2.2.3. ภาษาศาสตร์ประยุกต์
 - 2.2.4. ดนตรีชาติพันธุ์วิทยา
3. หลักสูตรระดับปริญญาเอก จำนวน 2 สาขาวิชา
 - 3.1 หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต 2 สาขาวิชา (ภาคปกติ)
 - 3.1.1. สาขาวิชาภาษาไทย-ปรัชญาและศาสนา
 - 3.1.2. ภาษาศาสตร์ประยุกต์

3.2 หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต 1 สาขาวิชา (ภาคพิเศษ)

3.2.1. สาขาวิชาภาษาไทย

4. สาขาวิชาที่มีรายวิชาบริการและรายวิชาเลือก

- 4.1. บรรณารักษศาสตร์
- 4.2. ปรัชญาและศาสนา
- 4.3. ภาษาต่างประเทศ
- 4.4. ภาษาไทย
- 4.5. ภาษาศาสตร์
- 4.6. วรรณคดี
- 4.7. ศิลปชีพ
- 4.8. ศิลปนิเทศ

สรุปได้ว่า การจัดการศึกษาในขณะมนุษยศาสตร์นั้นมีความหลากหลายแตกต่างกันออกไป เพื่อให้เข้ากับปรัชญาและอัตลักษณ์ของคณะ และได้มีการถอดถอนหลักสูตรเก่าที่เห็นว่าซ้ำกับหลักสูตรที่มีอยู่ออกไป ได้แก่ สาขาวรรณคดีไทยและวรรณคดีอังกฤษ ซึ่งเปิดสอนให้แก่นิสิตรุ่นสุดท้าย ในปีการศึกษา 2552 และได้ยุติการใช้หลักสูตรทั้งคู่ตั้งแต่ปีการศึกษา 2553 เป็นต้นไป และมีสาขาวิชาที่เปิดใหม่ ได้แก่ ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับชาวต่างประเทศ ซึ่งเป็นหลักสูตรนานาชาติที่เปิดรับชาวต่างชาติที่สนใจในวิชาภาษาไทยและนิสิตชาวไทยที่ต้องการจะนำภาษาไทยไปเผยแพร่กับชาวต่างชาติ เพื่อรับกับประชาคมอาเซียนที่จะเริ่มในปี พ.ศ. 2558

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

วิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้ การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่างการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2557 จำนวนทั้งสิ้น 2,263 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ปีการศึกษา 2557 ได้มาโดยการสุ่มจากการเปิดตารางสำเร็จรูปของเครจจ์และมอร์แกน (Krejcie & Morgan. 1970: 607-610) โดยกำหนดขนาดของประชากร ใช้ระดับความเชื่อมั่น 95% คลาดเคลื่อนเท่ากับ 5% และทำการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) (สุวิมล ทิรภานนท์. 2551: 166) โดยใช้สาขาวิชาเป็นชั้น ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 580 คน ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย จำแนกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
1. สื่อสารมวลชน	173	34
2. ดนตรีไทย	120	35
3. วรรณคดี	225	77
4. ภาษาฝรั่งเศส	81	53
5. ภาษาญี่ปุ่น	121	37
6. ดนตรีตะวันตก	130	29
7. ภาษาไทย	319	45
8. ปรัชญาและศาสนา	100	42
9. ภาษาเยอรมัน	52	31
10. การท่องเที่ยว	172	44
11. ภาษาจีน	69	55
12. ภาษาอังกฤษ	499	61
13. ภาษาตะวันออก	202	37
รวม	2,263	580

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี หลักการเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ และลักษณะของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา จากเอกสารและตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมากำหนดกรอบและขอบเขตในการสร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุม การศึกษาแบบการเรียนรู้ของคณะมนุษยศาสตร์ ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

2. กำหนดจุดมุ่งหมายและเขียนนิยามเชิงปฏิบัติการของรูปแบบการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีของกราชาและไรช์แมน (Grasha; & Reichman) ในการสร้างแบบสอบถามวัดรูปแบบการเรียนรู้ ซึ่งมีทั้งหมด 6 แบบคือ 1) แบบอิสระ 2) แบบหลีกเลี่ยง 3) แบบร่วมมือ 4) แบบพึ่งพา 5) แบบแข่งขัน 6) แบบมีส่วนร่วม

3. สร้างแบบสอบถามวัดรูปแบบการเรียนรู้ตามนิยาม มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scales) โดย สร้างแบบวัดตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert) (สุวิมล ตีรภานันท์. 2551: 119; อ้างอิงจาก Likert. 1932: 1-55) จำนวน 90 ข้อ แบ่งตามรูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 6 รูปแบบ รูปแบบละ 15 ข้อ

4. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วเสนอกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโทและผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน เพื่อตรวจแก้ไขและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เพื่อให้คำถามมีความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (Face Validity) ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และ คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป มาใช้เป็น ข้อคำถามจากการศึกษาพบว่า ผลการประเมินของผู้ทรงคุณวุฒิ แบบสอบถามวัดรูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 6 แบบมีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.6 ถึง 1.0 ในแต่ละรูปแบบการเรียนรู้จำนวน 10 ข้อทั้ง 6 แบบมีจำนวนทั้งหมด 60 ข้อ

5. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปทดลองใช้ (Try out) กับนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2557 จำนวน 30 คน

6. ตรวจสอบค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อ (Item Analysis) โดยใช้ข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (r) ที่มีนัยสำคัญทางสถิติ ได้ข้อคำถาม 60 ข้อ

7. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับโดยวิธีหาค่าความสอดคล้องภายในแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach, 1984:196) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.96

8. จัดพิมพ์แบบสอบถามวัดรูปแบบการเรียนรู้ฉบับที่ตรวจแก้ไขแล้วเสนอกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโทเพื่อให้เห็นชอบก่อนนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกลุ่มตัวอย่างต่อไป

ลักษณะของเครื่องมือ

แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน 6 แบบ คือ 1) แบบอิสระ 2) แบบหลีกเลี่ยง 3) แบบร่วมมือ 4) แบบพึ่งพา 5) แบบแข่งขัน 6) แบบมีส่วนร่วม จำนวน 60 ข้อ โดยแต่ละแบบมีข้อคำถามจำนวน 10 ข้อ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating – Scale) 5 ระดับ คือ ปฏิบัติตาม ข้อความนั้นเป็นประจำ ปฏิบัติตามข้อความนั้นบ่อยครั้ง ปฏิบัติข้อความนั้นเป็นครั้งคราว ปฏิบัติตามข้อความนั้นน้อยครั้ง และไม่ปฏิบัติตามข้อความนั้นเลย โดยผู้วิจัยกำหนดค่าน้ำหนักคะแนน ดังนี้

ปฏิบัติตามข้อความนั้นเป็นประจำ	ให้ 5 คะแนน
ปฏิบัติตามข้อความนั้นบ่อยครั้ง	ให้ 4 คะแนน
ปฏิบัติตามข้อความนั้นเป็นครั้งคราว	ให้ 3 คะแนน
ปฏิบัติตามข้อความนั้นน้อยครั้ง	ให้ 2 คะแนน
ไม่ปฏิบัติตามข้อความนั้นเลย	ให้ 1 คะแนน

และแปลความหมายของค่าเฉลี่ย ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง	ผู้ตอบมีรูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าวมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง	ผู้ตอบมีรูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าวมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง	ผู้ตอบมีรูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าวปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง	ผู้ตอบมีรูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าวน้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง	ผู้ตอบไม่มีรูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าว

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ขออนุญาตขอความร่วมมือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยัง คณบดี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เพื่อเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง (ภาคผนวก ข)

2. ผู้วิจัยนำหนังสือตามข้อ 1 พร้อมด้วยแบบสอบถามที่สร้างขึ้นและปรับปรุงจนมีคุณภาพ ไปขอความร่วมมือกับบุคลากร คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และเก็บแบบสอบถามคืนด้วยตนเอง

3. นำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนทั้งหมด มาตรวจสอบความสมบูรณ์ได้แบบสอบถามสมบูรณ์จำนวน 580 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 และให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้และนำข้อมูลทั้งหมดวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) และหาค่าร้อยละ (Percentage)

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่ 1 โดยใช้ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3. การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนโดยจำแนกตาม เพศ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่ 2 โดยใช้ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

4. การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ตามความมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่ 3 วิเคราะห์โดยการหาความสัมพันธ์แบบ สเปียร์แมน (Spearman Rank Order Correlation Coefficient)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าความถี่ (Frequency)

1.2 ค่าร้อยละ (Percentage)

1.3 ค่าเฉลี่ย (Mean) (Ferguson. 1981: 49)

1.4 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) (Ferguson. 1981: 68)

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามรายข้อใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of

Item – Objective Congruence:IOC)

2.2 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อใช้หาค่า r

2.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยใช้สูตรแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของ ครอนบาค (Cronbach. 1984: 18)

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

3.1 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โดยทดสอบด้วยสถิติวิเคราะห์ความสัมพันธ์แบบ สเปียร์แมน (Spearman Rank Order Correlation Coefficient) (สุวิมล ติรภานันท์. 2551: 207)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ศึกษาแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยจำแนกตาม เพศ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ผู้วิจัยขอเสนอตามลำดับ ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$\bar{x}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
r	แทน	ความสัมพันธ์

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอผลเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามตัวแปรอิสระที่ศึกษาได้แก่ เพศ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 2 ผลการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

ตอนที่ 3 ผลการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนโดยจำแนกตามเพศ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 4 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา โดยการแจกแจงความถี่และการหาค่าร้อยละ ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ วิทยาเขต บางเขนจำแนกตามตัวแปรอิสระที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระที่ศึกษา	จำนวน(คน) n = 580	ร้อยละ
1.เพศ		
1.1 ชาย	191	32.93
1.2 หญิง	389	67.07
รวม	580	100.00
2.กลุ่มสาขาวิชา		
2.1 สื่อสารมวลชน	34	5.86
2.2 ดนตรีไทย	35	6.03
2.3 วรรณคดี	77	13.28
2.4 ภาษาฝรั่งเศส	53	9.14
2.5 ภาษาญี่ปุ่น	37	6.38
2.6 ดนตรีตะวันตก	29	5.00
2.7 ภาษาไทย	45	7.76
2.8 ปรัชญาและศาสนา	42	7.24
2.9 ภาษาเยอรมัน	31	5.34
2.10 การท่องเที่ยว	44	7.59
2.11 ภาษาจีน	55	9.48
2.12 ภาษาอังกฤษ	61	10.52
2.13 ภาษาตะวันออก	37	6.38
รวม	580	100.00

ตาราง 2 (ต่อ)

ตัวแปรที่อิสระศึกษา	จำนวน(คน) n = 580	ร้อยละ
3.ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
3.1 คะแนนสะสมเฉลี่ยตั้งแต่ 2.49 ลงมา	134	23.10
3.2 คะแนนสะสมเฉลี่ย 2.50-2.99	260	44.83
3.3 คะแนนสะสมเฉลี่ย 3.00-4.00	186	32.07
รวม	580	100.00

จากตาราง 2 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง(ร้อยละ 67.06) ส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในกลุ่มสาขาวิชาวรรณคดี (ร้อยละ13.28) และ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับคะแนนสะสมเฉลี่ย 2.50-2.99 (ร้อยละ 44.83)

ตอนที่ 2 ผลการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ในระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ดังแสดงในตาราง 3-9

ตาราง 3 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนในแต่ละรูปแบบการเรียนรู้

รูปแบบการเรียนรู้	จำนวนนิสิต (n =580)		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	
1.แบบอิสระ	4.02	.85	มาก
2.แบบพึ่งพา	3.99	.82	มาก
3.แบบหลีกเลี่ยง	3.69	1.15	มาก
4.แบบมีส่วนร่วม	4.08	.76	มาก
5.แบบแข่งขัน	3.44	1.13	ปานกลาง
6.แบบร่วมมือ	4.00	.84	มาก

จากตาราง 3 แสดงว่า นิสิตมีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม อิสระ ร่วมมือ ฟังพา และ
หลักเลียงอยู่ในระดับมาก และรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 4 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับ
ปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนเป็นรายข้อ

ข้อที่	รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ	จำนวนนิสิต (n= 580)		ระดับ
		$\bar{x}$	S.D.	
1	สิ่งที่ข้าพเจ้าเรียนรู้ส่วนใหญ่เป็นสิ่งที่ศึกษาด้วยตนเอง	3.82	.80	มาก
2	สามารถพิจารณาได้ว่าเนื้อหาสาระใดในรายวิชาที่เรียนมีความสำคัญ	3.91	.70	มาก
3	เมื่อผู้สอนมอบหมายงานให้ ข้าพเจ้ามั่นใจว่าสามารถทำสำเร็จได้โดยไม่พึ่งใคร	4.11	.91	มาก
4	ชอบเรียนรายวิชาที่ให้อิสระในการเรียนและการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง	4.12	.89	มาก
5	ห้องเรียนที่ดีนั้น ต้องมีวัสดุครุภัณฑ์ สื่อโสต พร้อม เพื่อผู้เรียนแต่ละคนจะได้เรียนตามความชอบ ตามความถนัดของตน	4.34	.82	มาก
6	ข้าพเจ้าชอบออกแบบวิธีเรียนด้วยตนเอง	3.90	.80	มาก
7	ชอบชั้นเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง	3.83	.83	มาก
8	ชื่นชอบการทำงานด้วยตนเอง แต่ก็ยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนร่วมชั้น	4.01	.82	มาก
9	ข้าพเจ้าชอบเรียนเนื้อหาที่มีโอกาสคิดหาคำตอบด้วยตัวเอง	3.99	1.00	มาก
10	มีความคิดอิสระ และเป็นตัวของตัวเอง	4.17	.93	มาก
รวม		4.02	.85	มาก

ตาราง 4 แสดงว่า นิสิตมีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระโดยรวมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้ออยู่ในระดับมาก

ตาราง 5 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน เป็นรายข้อ

ข้อที่	รูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพา	จำนวนนิสิต (n=580)		ระดับ
		$\bar{x}$	S.D.	
11	ข้าพเจ้าคิดว่าผู้สอนมีส่วนสำคัญที่สุดที่จะทำให้ นิสิตเกิดการ เรียนรู้	4.22	.76	มาก
12	ข้าพเจ้ายอมรับเนื้อหาสาระและกิจกรรมที่ผู้สอนกำหนดขึ้นใน รายวิชา	4.16	.73	มาก
13	ต้องการได้รับคำปรึกษาหรือความเห็นชอบจากผู้สอนก่อนปฏิบัติ กิจกรรมการเรียน	3.99	.84	มาก
14	การสรุปปัญหาที่สำคัญ ควรเป็นหน้าที่ของผู้สอน	4.10	.78	มาก
15	ทำงานที่ได้รับมอบหมายตามข้อเสนอแนะของผู้สอน	3.95	.83	มาก
16	ผู้สอนควรเป็นผู้กำหนดเนื้อหาสาระกิจกรรมการเรียนที่สำคัญ	4.12	.80	มาก
17	ข้าพเจ้าไม่เรียนรู้จากสิ่งอื่นเพิ่มเติมนอกเหนือที่ผู้สอนกำหนดใน ห้องเรียน	3.77	1.05	มาก
18	พยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายตามวิธีการที่ผู้สอนบอก	3.85	.74	มาก
19	ชอบทำงานเลียนแบบเพื่อนที่เรียนเก่งกว่า	3.78	.87	มาก
20	ชอบให้ผู้สอนเขียนโครงร่างหรือจดโน้ตย่อบนกระดาน	3.92	.82	มาก
รวม		3.99	.82	มาก

ตาราง 5 แสดงว่านิสิตมีรูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพาโดยรวมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้ออยู่ในระดับมาก

ตาราง 6 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับ
ปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน เป็นรายข้อ

ข้อที่	รูปแบบการเรียนรู้แบบหลักเลียง	จำนวนนิสิต (n= 580)		ระดับ
		$\bar{x}$	S.D.	
21	ข้าพเจ้าคิดว่าผู้สอนควรประเมินให้ทุกคนผ่านหมด	3.56	1.09	มาก
22	เนื้อหาสาระในรายวิชาไม่จูงใจให้ข้าพเจ้าเกิดความอยากเรียน	3.74	.94	มาก
23	ข้าพเจ้าขาดสมาธิในการเรียน	3.93	1.09	มาก
24	ชอบเรียนกับผู้สอนที่ไม่เรียกให้ตอบคำถาม	3.86	1.00	มาก
25	รู้สึกเฉยๆ ถ้าไม่ได้เข้าห้องเรียน	3.80	1.25	มาก
26	ข้าพเจ้าเรียนเพียงแคให้ได้ผ่านในแต่ละวิชาเท่านั้น	3.45	1.24	ปานกลาง
27	กิจกรรมในห้องเรียนเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย	3.56	1.10	มาก
28	สิ่งสำคัญที่สุดเกี่ยวกับวิชาที่เรียนก็คือ ทำอย่างไรถึงจะสามารถ ทำคะแนนดีในวิชานี้ได้	3.75	1.07	มาก
29	หลักเลียงการทำกิจกรรมในชั้นเรียน	3.47	1.38	ปานกลาง
30	ไม่ต้องการให้ผู้สอนมอบหมายงานให้อ่านหรือค้นคว้า	3.77	1.32	มาก
รวม		3.69	1.15	มาก

ตาราง 6 แสดงว่า นิสิตมีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลักเลียงโดยรวมอยู่ในระดับมากเมื่อ
พิจารณาเป็นรายข้อพบว่าเกือบทุกข้ออยู่ในระดับมาก ยกเว้นข้อ 26 และข้อ 29 มีรูปแบบการ
เรียนรู้ระดับปานกลาง

ตาราง 7 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับ
ปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน เป็นรายข้อ

ข้อที่	รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม	จำนวนนิสิต (n=580)		ระดับ
		$\bar{x}$	S.D.	
31	ข้าพเจ้าสนใจกิจกรรมต่างๆในชั้นเรียน	4.12	.87	มาก
32	ได้รับความรู้จากการเข้าห้องเรียนมากกว่าการทบทวนบทเรียนด้วยตนเอง	4.20	.72	มาก
33	ข้าพเจ้าเข้าห้องเรียนเพราะอยากเรียนรู้	4.05	.87	มาก
34	มีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่เรียน	4.02	.85	มาก
35	ชอบบรรยากาศการเรียนแบบอภิปราย ที่มีการวิเคราะห์เนื้อหาที่เรียน	4.08	.85	มาก
36	ข้าพเจ้าคิดว่าการเรียนในห้องเรียนมีคุณค่ามาก	4.18	.72	มาก
37	ทำงานที่ได้รับมอบหมายก่อนที่จะอ่านเรื่องอื่นๆที่สนใจ	3.79	.86	มาก
38	การเรียนในห้องเรียนที่มีการทำงานร่วมกันของผู้เรียนก่อให้เกิดความรู้ได้กว้างกว่า	3.88	.91	มาก
39	ทำงานที่ได้รับมอบหมายในวิชาเรียนไม่ว่างานนั้น จะน่าสนใจหรือไม่	3.95	.86	มาก
40	ข้าพเจ้าชอบการบรรยายแบบที่ผู้เรียนมีโอกาสร่วมอภิปรายด้วย	3.74	.92	มาก
รวม		4.00	.84	มาก

ตาราง 7 แสดงว่า นิสิตมีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยรวมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าทุกข้ออยู่ในระดับมาก

ตาราง 8 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับ
ปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน เป็นรายข้อ

ข้อที่	รูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขัน	จำนวนนิสิต (n=580)		ระดับ
		$\bar{x}$	S.D.	
41	การเรียนที่มีการแข่งขันจะทำให้นิสิตแต่ละคนได้รับการพัฒนาสูงขึ้น	3.47	1.10	ปานกลาง
42	การที่จะเรียนได้ผลดีในรายวิชานั้นๆ ต้องมีการแข่งขันกับเพื่อนๆ	3.61	1.02	มาก
43	ข้าพเจ้าชอบให้นิสิตคนอื่นๆรับทราบเมื่อทำงานได้ผลดี	3.52	1.11	มาก
44	การแข่งขันกับผู้อื่นในห้องเรียนทำให้เกิดการเรียนที่ดีขึ้น	3.30	1.17	ปานกลาง
45	ข้าพเจ้ามักจะทำกิจกรรมเพื่อให้ผู้สอนและเพื่อนในชั้นเรียนหันมาสนใจ	3.22	1.35	ปานกลาง
46	ข้าพเจ้าชอบถามผู้สอนเมื่อมีข้อสงสัย	3.84	1.03	มาก
47	ทุกครั้งที่คุณสอนมอบหมายงานให้ทำ ข้าพเจ้าพยายามทำให้ดีกว่าคนอื่น	3.40	0.97	ปานกลาง
48	ระหว่างการอภิปรายในชั้น ข้าพเจ้าต้องแข่งขันกับนิสิตอื่นๆ เพื่อให้เพื่อนๆยอมรับความคิดของตนเอง	3.33	1.05	ปานกลาง
49	ยอมช่วยเหลือคนอื่นเมื่อเห็นว่าตัวเองไม่เสียเปรียบ	3.73	1.10	มาก
50	ข้าพเจ้าคิดว่าคนใดที่ให้เพื่อนยืมสมุดบันทึกคำบรรยายหรือให้ดูผลงานอาจทำให้เสียเปรียบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	2.98	1.38	ปานกลาง
รวม		3.44	1.13	ปานกลาง

ตาราง 8 แสดงว่า นิสิตมีรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันโดยรวมอยู่ในระดับปานกลางเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อ 42 ข้อ 43 ข้อ 46 และ ข้อ 49 มีรูปแบบการเรียนรู้ในระดับ มาก

ตาราง 9 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับ
ปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน เป็นรายข้อ

ข้อที่	รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ	จำนวนนิสิต (n=580)		ระดับ
		$\bar{x}$	S.D.	
51	การแลกเปลี่ยนความคิดกับเพื่อนช่วยให้เข้าใจเนื้อหาวิชาได้ดี	4.11	.73	มาก
52	นิสิตสามารถเรียนรู้จากการแลกเปลี่ยนความคิดกับผู้อื่นได้มากกว่าที่จะเก็บความคิดเห็นของตนเองไว้	4.24	.70	มาก
53	ข้าพเจ้าชอบให้ผู้สอนมอบหมายงานหรือส่งเสริมนิสิตให้ทำกิจกรรมร่วมกัน	4.13	.71	มาก
54	การเรียนรู้ที่ดี ผู้สอนและผู้เรียนควรมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆร่วมกัน	4.06	.73	มาก
55	นอกเหนือจากการเรียนในห้องเรียน ข้าพเจ้าชอบคุยกับเพื่อนเพื่อหาคำตอบเกี่ยวกับปัญหาในการเรียนต่างๆ	4.17	.74	มาก
56	ข้าพเจ้าชอบเรียนในรายวิชาที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแต่ละคนได้อภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น	3.97	.86	มาก
57	ไม่ชอบทำงานที่มอบหมายให้ทำตามลำพัง	3.92	.92	มาก
58	ความแตกต่างระหว่างบุคคลย่อมก่อให้เกิดผลดีต่อการเรียนร่วมกัน	3.98	.75	มาก
59	ชอบฟังความคิดเห็นของนิสิตคนอื่นๆเกี่ยวกับประเด็นที่เสนอให้อภิปรายในชั้นเรียน	4.19	.70	มาก
60	ข้าพเจ้าชอบให้ผู้เรียนเป็นผู้กำหนดเนื้อหา ส่วนผู้สอนเป็นผู้ให้ความรู้	4.07	.78	มาก
รวม		4.08	.76	มาก

จากตาราง 9 แสดงว่านิสิตมีรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยรวมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้ออยู่ในระดับมาก

ตอนที่ 3 ผลการศึกษารูปแบบการเรียนรู้นิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนโดยจำแนกตามเพศ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตาราง 10 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนแต่ละรูปแบบการเรียนรู้โดยรวมจำแนกตามเพศ

รูปแบบการเรียนรู้	เพศชาย(n=191)			เพศหญิง(n=389)		
	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1.แบบอิสระ	3.84	.81	มาก	4.10	.82	มาก
2.แบบพึ่งพา	3.96	.80	มาก	4.00	.83	มาก
3.แบบหลีกเลี่ยง	3.61	1.03	มาก	3.73	1.19	มาก
4.แบบมีส่วนร่วม	4.09	.79	มาก	4.08	.74	มาก
5.แบบแข่งขัน	3.80	.94	มาก	3.27	1.20	ปานกลาง
6.แบบร่วมมือ	3.83	.87	มาก	4.08	.79	มาก

จากตาราง 10 แสดงว่า นิสิตชายมีรูปแบบการเรียนรู้ทุกรูปแบบการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก ส่วนนิสิตหญิงมีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบร่วมมือ และแบบมีส่วนร่วมในระดับมาก และมีแบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 11 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขต

บางเขน แยกตามสาขาวิชา

สาขาวิชา							
รูปแบบ การเรียนรู้	สื่อสาร มวลชน (n=34)	ดนตรีไทย (n= 35)	วรรณคดี (n=77)	ภาษาฝรั่งเศส (n=53)	ภาษาญี่ปุ่น (n=37)	ดนตรีตะวันตก (n=29)	ภาษาไทย (n=45)
	$\bar{x}$ S.D. ระดับ	$\bar{x}$ S.D. ระดับ	$\bar{x}$ S.D. ระดับ	$\bar{x}$ S.D. ระดับ	$\bar{x}$ S.D. ระดับ	$\bar{x}$ S.D. ระดับ	$\bar{x}$ S.D. ระดับ
1.แบบอิสระ	4.13 .91 มาก	3.76 1.00 มาก	4.09 .77 มาก	3.99 .91 มาก	4.04 .85 มาก	4.07 .77 มาก	4.09 .76 มาก
2.แบบพึ่งพา	4.03 .84 มาก	3.98 .79 มาก	4.00 .80 มาก	3.90 .91 มาก	3.95 .83 มาก	4.13 .74 มาก	4.03 .76 มาก
3.แบบหลีกเลี่ยง	3.91 1.07 มาก	3.51 1.15 มาก	3.62 1.19 มาก	3.51 1.18 มาก	3.91 .98 มาก	3.90 1.05 มาก	3.84 1.16 มาก
4.แบบมีส่วนร่วม	4.09 .80 มาก	3.87 .79 มาก	4.12 .75 มาก	3.86 1.02 มาก	4.06 .79 มาก	4.08 .84 มาก	4.11 .73 มาก
5.แบบแข่งขัน	3.61 1.02 มาก	3.66 1.02 มาก	3.27 1.18 ปานกลาง	3.37 1.02 ปานกลาง	3.43 1.29 ปานกลาง	3.69 1.10 มาก	3.10 1.27 มาก
6.แบบร่วมมือ	4.20 .72 มาก	4.09 .76 มาก	4.07 .75 มาก	4.05 .84 มาก	4.21 .68 มาก	4.09 .75 มาก	3.95 .71 มาก
รวม	4.00 .89 มาก	3.81 .92 มาก	3.86 .91 มาก	3.78 1.00 มาก	3.93 .90 มาก	3.99 .88 มาก	3.85 .90 มาก

ตาราง 11 (ต่อ)

รูปแบบ การเรียนรู้	สาขาวิชา					
	ปรัชญาและศาสนา (n=42)	ภาษาเยอรมัน (n=31)	การท่องเที่ยว (n=44)	ภาษาจีน (n=55)	ภาษาอังกฤษ (n=61)	ภาษาตะวันออก (n=37)
	$\bar{x}$ S.D. ระดับ	$\bar{x}$ S.D. ระดับ	$\bar{x}$ S.D. ระดับ	$\bar{x}$ S.D. ระดับ	$\bar{x}$ S.D. ระดับ	$\bar{x}$ S.D. ระดับ
1.แบบอิสระ	3.90 .90 มาก	3.98 .83 มาก	4.01 .78 มาก	4.01 .81 มาก	3.97 .85 มาก	4.21 .79 มาก
2.แบบพึ่งพา	3.92 .84 มาก	4.03 .79 มาก	3.89 .84 มาก	3.99 .81 มาก	3.95 .80 มาก	4.14 .83 มาก
3.แบบหลีกเลี่ยง	3.75 1.08 มาก	3.67 1.09 มาก	3.32 1.21 ปานกลาง	3.54 1.17 มาก	3.66 1.12 มาก	4.18 1.00 มาก
4.แบบมีส่วนร่วม	3.80 .90 มาก	3.95 .83 มาก	3.90 .89 มาก	4.04 .78 มาก	3.91 .87 มาก	4.22 .75 มาก
5.แบบแข่งขัน	3.45 1.04 ปานกลาง	3.83 .80 มาก	3.19 1.11 ปานกลาง	3.44 1.20 ปานกลาง	3.54 1.03 มาก	3.56 1.01 มาก
6.แบบร่วมมือ	4.03 .75 มาก	4.22 .67 มาก	4.01 .77 มาก	4.12 .75 มาก	3.97 .79 มาก	4.21 .78 มาก
รวม	3.81 .92 มาก	3.95 .84 มาก	3.72 .93 มาก	3.86 .92 มาก	3.83 .91 มาก	4.09 .86 มาก

จากตาราง 11 แสดงว่า นิสิตทุกสาขาวิชาของคณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนมีรูปแบบการเรียนรู้ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในแต่ละสาขาวิชาพบว่า นิสิตในสาขาวิชา สื่อสารมวลชน ดนตรีตะวันตก ภาษาไทย ภาษาเยอรมัน ภาษาอังกฤษและภาษา ตะวันออกมีรูปแบบการเรียนรู้ทุกรูปแบบในระดับมาก นิสิตในสาขาวิชา วารณคดี ภาษาฝรั่งเศส ภาษาญี่ปุ่น ปรัชญาและศาสนา ภาษาจีน มีรูปแบบการเรียนรู้แบบ อิสระแบบพึ่งพา แบบ หลีกเลี้ยง แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมืออยู่ในระดับมาก และมีรูปแบบแข่งขันในระดับปานกลาง สาขา การท่องเที่ยวมีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมือ อยู่ใน ระดับมาก มีแบบหลีกเลี้ยง และแบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 12 ค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับรูปแบบการ เรียนรู้ของนิสิตระดับปริญญาตรีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขต บางเขนโดยรวมและในแต่ละด้าน

รูปแบบการเรียนรู้	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน								
	ต่ำ (n=134)			ปานกลาง (n=260)			สูง (n=186)		
	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1.แบบอิสระ	3.86	.79	มาก	4.03	.89	มาก	4.11	.81	มาก
2.แบบพึ่งพา	3.75	.86	มาก	4.06	.77	มาก	4.05	.80	มาก
3.แบบหลีกเลี้ยง	3.02	1.11	ปานกลาง	3.93	1.02	มาก	3.83	1.12	มาก
4.แบบมีส่วนร่วม	3.90	.83	มาก	4.02	.86	มาก	4.05	.82	มาก
5.แบบแข่งขัน	3.31	1.12	ปานกลาง	3.49	1.14	ปานกลาง	3.46	1.11	ปานกลาง
6.แบบร่วมมือ	4.08	.82	มาก	4.08	.73	มาก	4.10	.73	มาก

จากตาราง 12 แสดงว่า นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมืออยู่ในระดับมาก มีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี้ยงและแบบ แข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปานกลาง มีรูปแบบการเรียนรู้แบบ อิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี้ยง แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมืออยู่ในระดับมาก และมีรูปแบบการ เรียนรู้แบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูง มีรูปแบบการเรียนรู้ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมืออยู่ในระดับมาก และมีรูปแบบการเรียนรู้แบบ แข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยการวิเคราะห์ความสัมพันธ์โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ตามวิธีของ สเปียร์แมน (Spearman Correlation Coefficient) ดังแสดงในตาราง 13

ตาราง 13 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

รูปแบบการเรียนรู้	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
	r	ร้อยละความสัมพันธ์ ($r^2 \times 100$)	p-value
1. แบบอิสระ	.172**	2.96	.001
2. แบบพึ่งพา	.182**	3.32	.001
3. แบบหลีกเลี่ยง	.305**	9.31	.001
4. แบบมีส่วนร่วม	.004	0.01	.920
5. แบบแข่งขัน	.076	0.58	.069
6. แบบร่วมมือ	.082*	0.67	.050

*มีนัยสำคัญทางสถิติ .05 , **มีนัยสำคัญทางสถิติ .01

จากตาราง 13 แสดงว่า รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา และแบบหลีกเลี่ยง มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ส่วนรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ในขณะที่รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และแบบแข่งขัน ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรูปแบบการเรียน ของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ผู้วิจัยขอเสนอสรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะดังนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน
2. เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ จำแนกตาม เพศ สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การศึกษาครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนประจำปีการศึกษา 2557จำนวนทั้งสิ้น 580 คนโดยผู้วิจัยแจกแบบสอบถามไป 580 ฉบับ ได้รับคืน 580 ฉบับคิดเป็นร้อยละ 100.00
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ 6 แบบ คือ 1) แบบอิสระ 2) แบบหลีกเลี่ยง 3) แบบร่วมมือ 4) แบบพึ่งพา 5) แบบแข่งขัน 6) แบบมีส่วนร่วมรวมทั้งสิ้น 60 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยแบบสอบถามทั้งฉบับมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.96
3. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้
 - 3.1 ข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ
 - 3.2 ศึกษาารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนวิเคราะห์โดยหาค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 - 3.3 ศึกษาารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับปริญญาตรี สาขาวิชา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยจำแนกตามเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและวิเคราะห์โดยหาค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.4 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน โดยวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของสเปียร์แมน (Spearman Rank Order Correlation Coefficient)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการศึกษา รูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน พบว่า นิสิตมีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม อิสระร่วมมือ ฟังพา และหลีกเลี่ยงอยู่ในระดับมาก ส่วนรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง

2. นิสิตชายมีรูปแบบการเรียนรู้ทุกรูปแบบการเรียนรู้ในระดับมาก ส่วนนิสิตหญิงมีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบฟังพา แบบหลีกเลี่ยง แบบร่วมมือ และแบบมีส่วนร่วมในระดับมาก และมีแบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง

3. นิสิตทุกสาขาวิชา มีรูปแบบการเรียนรู้ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในแต่ละสาขาวิชา พบว่านิสิตในสาขาวิชาสื่อสารมวลชน สาขาวิชาดนตรีตะวันตก สาขาวิชาภาษาไทย สาขาวิชาภาษาเยอรมัน สาขาวิชาภาษาอังกฤษและสาขาวิชาภาษาตะวันออกมีรูปแบบการเรียนรู้ทุกรูปแบบในระดับมาก สาขาวิชาการรณคดี สาขาวิชาภาษาฝรั่งเศส สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น สาขาวิชาปรัชญา และศาสนา สาขาวิชาภาษาจีน มีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบฟังพา แบบหลีกเลี่ยง แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมืออยู่ในระดับมาก สาขาวิชาการท่องเที่ยวมีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบฟังพา แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมือ อยู่ในระดับมาก

4. นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบฟังพา แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมืออยู่ในระดับมาก นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง มีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบฟังพา แบบหลีกเลี่ยง แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมืออยู่ในระดับมากและนิสิตผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงและแบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง

5. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน พบว่ารูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบฟังพา และแบบหลีกเลี่ยงมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือและแบบแข่งขัน ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือและแบบแข่งขันไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การอภิปรายผล

1. ผลการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน นิสิตมีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ ฟังพา หลีกเลี้ยง แบบร่วมมือ และมีส่วนร่วม อยู่ในระดับมาก ส่วนรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง ผู้วิจัยขอเสนอการอภิปรายผลการวิจัยเป็นรายรูปแบบดังนี้

1.1 รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ จากการวิจัยพบว่า นิสิตที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนิสิตที่มีรูปแบบการเรียนรู้จะสนใจในการศึกษาที่ค้นคว้า และคิดวิเคราะห์ด้วยตนเองเป็นส่วนใหญ่แต่ในขณะเดียวกันก็ยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อน จะเรียนเนื้อหาที่คิดว่าสำคัญ และมีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองสูง ซึ่งสอดคล้องกับ ปณิธานของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่มุ่งให้นิสิตคณะมนุษยศาสตร์มีความใฝ่รู้ มีความคิดวิเคราะห์ มีความคิดสร้างสรรค์ ตลอดจนเป็นบัณฑิตที่มีคุณธรรม จริยธรรม เป็นแบบอย่างที่ดีแก่สังคม มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ สืบสานศิลปะและวัฒนธรรมอันดีงามของชาติ (คณะมนุษยศาสตร์. 2557: ออนไลน์) ดังที่ วิทกิน และคณะ (Witkin et al., 1977; Witkin and Goodenough, 1981) ได้กล่าวว่า บุคคลที่มีรูปแบบการคิดแบบอิสระ (Field Independence) จะมีการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร วิเคราะห์แยกแยะข้อมูล มีความเป็นตัวของตัวเองสูง มีการตัดสินใจโดยอาศัยความคิดของตนเอง สามารถเรียนรู้ได้ดีชอบการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายของงานด้วยตนเอง และตอบสนองต่อการเสริมแรงภายใน มากกว่าการเสริมแรงภายนอกไม่มีปัญหาแม่เอกสาร/วัสดุประกอบการเรียนจะอยู่ในรูปแบบที่ขาดการจัดระบบโครงสร้างของเนื้อหา ดังที่ กนกพร ศรีญาณลักษณะ (2551: 15-26) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่านิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่เรียนภาษาจีนมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนเป็นอันดับรอง

1.2 รูปแบบการเรียนรู้แบบฟังพา จากการวิจัยพบว่า นิสิตที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบฟังพาอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องมาจาก ในระบบการศึกษาในยุคปัจจุบันนักเรียนยังคงได้รับความรู้ส่วนใหญ่จากรูปแบบการเรียนรู้แบบฟังพา โดยมีอาจารย์เป็นผู้ช่วยแนะนำและจากการเรียนเป็นกลุ่มที่ใช้ระบบเพื่อนช่วยเพื่อนดังนั้นจึงทำให้นิสิตที่มีรูปแบบการเรียนรู้ยังคง ต้องการความคิดเห็นของอาจารย์และเพื่อนในการตัดสินใจและแก้ปัญหาาร่วมกัน ดังที่ วิทกิน และคณะ (Witkin et al., 1971) ได้กล่าวถึงบุคคลที่มีรูปแบบการคิดแบบฟังพาว่าเป็นบุคคลที่ชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น มีความสามารถในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ดี มีความเข้าใจผู้อื่น ต้องการมิตรภาพ ต้องการความคิดเห็นของผู้อื่นร่วมในการตัดสินใจ และการแก้ปัญหา ชอบที่จะเรียนเป็นกลุ่ม และชอบการเรียนรู้ที่มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นเรียน รวมทั้งกับครูสอน ซึ่งสอดคล้องกับอัจฉรา สังข์สุวรรณ (2550: 20-31) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แบบการเรียนรู้ของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีอุตสาหกรรม.พบว่านิสิตนักศึกษาส่วนใหญ่ใช้แบบการเรียนรู้แบบฟังพาสูงสุด

1.3 รูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง จากการวิจัยพบว่า นิสิตที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงอยู่ในระดับ มาก ทั้งนี้เนื่องมาจาก นิสิตที่มีรูปแบบการเรียนรู้นี้ได้ศึกษาค้นคว้า นอกเหนือตำราทำให้มีความรู้ในเนื้อหาล่วงหน้า จึงไม่เห็นความสำคัญในการทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่นหรือกิจกรรมที่ทำในห้องเรียน และนิสิตบางส่วนที่ไม่เข้าใจในเนื้อหา ในบทเรียนที่ตนเองต้องการเรียนทำให้นิสิตเหล่านั้นหลีกเลี่ยงพฤติกรรมที่จะร่วมกับผู้อื่นดังที่แนวคิดของ กราชา และ ริเอชแมนน์ (Grasha & Riechmann, 1974) กล่าวถึงลักษณะผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) เอาไว้ว่า เป็นผู้เรียนที่ไม่มีความต้องการที่จะรู้เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่เรียน ไม่ชอบเข้าชั้นเรียน ไม่สนใจที่จะเรียนรู้ และต่อต้านทิศทางของการเรียนการสอน ซึ่ง กนกพร ศรีญาณลักษณ์ (2551:15-26) ได้ทำการวิจัยเรื่องรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่า นิสิตที่เรียนภาษาจีนมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนแบบหลีกเลี่ยงเป็นอันดับสอง

1.4 รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ จากการวิจัยพบว่า นิสิตที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมืออยู่ในระดับ มาก ทั้งนี้เนื่องมาจากการเรียนการสอนในคณะมนุษยศาสตร์ จะเน้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอน ทำงานเป็นกลุ่มโดยที่สมาชิกในกลุ่มมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน และช่วยชี้แนะซึ่งกันและกันทำให้กลุ่มดำเนินงานไปได้ด้วยดีมีความสนุกสนาน ส่งผลให้นิสิตอยากเข้าชั้นเรียนให้ความร่วมมือกับอาจารย์และเพื่อนในกิจกรรมการเรียนการสอนโดยมีความเห็นว่าห้องเรียนเป็นสิ่งที่เหมาะสมสำหรับมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและเรียนรู้เนื้อหาวิชา ดังนั้น นิสิตจึงชอบทำงานร่วมกับผู้อื่นดังที่แนวคิดของ กราชา และริเอชแมนน์ (Grasha; & Riechmann, 1974) กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ(Collaborative) เป็นผู้เรียนที่ชอบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีส่วนร่วม และการร่วมมือกัน ชอบการมีปฏิสัมพันธ์กัน รู้สึกสนุกในการทำงานกลุ่ม และศึกษา เขมมณี (2555:98-106) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ การเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อยโดยสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกันและลักษณะร่วมมือกันหรือช่วยกันในการเรียนรู้ คือ แต่ละคนต่างก็รับผิดชอบในการเรียนรู้ของตน และในขณะเดียวกันก็ต้องช่วยให้สมาชิกคนอื่นเรียนรู้ด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ ธรรมศักดิ์ โทณไทย(2552:145-157) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ พบว่านักศึกษาสาขาวิชาชีพครูมีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากที่สุด

1.5 รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม จากการวิจัยพบว่า นิสิตที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจากการเรียนการสอนในคณะมนุษยศาสตร์มีการสนทนาซักถามในชั้นเรียนเกี่ยวกับปัญหาของการเรียนการสอน และเนื้อหาในชั้นเรียน นิสิตทุกคนมีส่วนร่วมในการค้นหาสาเหตุและร่วมกันแก้ปัญหา เพื่อที่จะได้มีการเรียนการสอนในทิศทางเดียวกันโดยยึดหลักผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ดังที่ กราชา และริเอชแมนน์ (Grasha; & Riechmann, 1974) ได้เสนอรูปแบบของการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (participant) เป็นผู้เรียนที่สนใจอยากจะรู้เกี่ยวกับเนื้อหาของรายวิชาที่เรียน อยากเรียน สนุกกับการเรียนในชั้นเรียน และคล้อยตาม และติดตามทิศทางของการ

เรียนการสอน ดังที่ กนกพร ศรีญาณลักษณ์ (2551:15-26) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียน ภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่านิสิตคณะ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่เรียนภาษาจีนมีรูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบ มีส่วนร่วมเป็นอันดับแรก

1.6 รูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขัน จากการวิจัยพบว่า นิสิตที่มีรูปแบบการเรียนรู้ แบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เนื่องจาก ค่านิยมของสังคมไทยยังจัดอันดับคนเก่ง คน อ่อน ออกเป็นอันดับที่นิสิตถูกปลูกฝังมาจากทางครอบครัวและสังคมรอบข้าง ที่เชื่อว่าการที่มีผลการ เรียนที่ดีจะส่งผลถึงอาชีพการงานของตนเองในอนาคต ทำให้ผู้เรียนเกิดการแข่งขันกันตลอดเวลา ตั้งแต่เริ่มสอบคัดเลือกเข้ามาในมหาวิทยาลัย จึงทำให้นิสิตมองการแข่งขันเป็นเรื่องที่สำคัญ ส่งผลให้ เกิดความเครียดและต้องตักตวงความรู้ใส่ตัวให้ได้มากที่สุด เพื่อความได้เปรียบในการเรียนทำให้ไม่ มีการแบ่งปันข้อมูลให้กัน ดังที่ จอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson; & Johnson, 1994: 31-32) กล่าวถึงลักษณะการแข่งขัน ในการศึกษาเรียนรู้ ผู้เรียนแต่ละคนจะพยายามเรียนให้ได้ดีกว่าคนอื่น เพื่อให้ได้คะแนนดี ได้รับการยกย่อง หรือได้รับการตอบแทนในลักษณะต่างๆดังที่ กนกพร ศรีญาณ ลักษณ์ (2551:15-26) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่านิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่เรียนภาษาจีนมีรูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง

2. ผลศึกษารูปแบบการเรียนรู้ ระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขนพบว่านิสิตชายมีรูปแบบการเรียนรู้ทุกรูปแบบการเรียนรู้อยู่ในระดับมาก ส่วนนิสิตหญิงมีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบ ร่วมมือ และแบบมีส่วนร่วมในระดับมาก และมีแบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง นิสิตทุกสาขาวิชา มีรูปแบบการเรียนรู้ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในแต่ละสาขาวิชาพบว่านิสิตในสาขาวิชา สื่อสารมวลชน สาขาวิชาดนตรีตะวันตก สาขาวิชาภาษาไทย สาขาวิชาภาษาเยอรมัน สาขาวิชา ภาษาอังกฤษและสาขาวิชาภาษาตะวันออกมีรูปแบบการเรียนรู้ทุกรูปแบบในระดับมาก สาขาวิชา วรรณคดี สาขาวิชาภาษาฝรั่งเศส สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น สาขาวิชาปรัชญาและศาสนา สาขาวิชา ภาษาจีน มีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมืออยู่ ในระดับมาก สาขาวิชาการท่องเที่ยวมีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมือ อยู่ในระดับมาก และ นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปาน กลาง และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมืออยู่ในระดับมาก ส่วนนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางมีรูปแบบการเรียนรู้ แบบหลีกเลี่ยงในระดับมากและนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีรูปแบบการเรียนรู้แบบ แข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะมีรูปแบบการเรียนรู้แบบ หลีกเลี่ยงและแบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง

2.1 นิสิตชายมีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบมีส่วนร่วม แบบแข่งขันและแบบร่วมมืออยู่ในระดับมาก ส่วนนิสิตหญิงมีรูปแบบการเรียนรู้แบบ อิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมืออยู่ในระดับมากและมีรูปแบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเรียนการสอนของคณะมนุษยศาสตร์เน้นความเข้าใจเพิ่มพูนทักษะในการปฏิบัติจริงทำให้นิสิตได้มีการเรียนแบบอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ทำงานเป็นกลุ่มศึกษาค้นคว้าด้วยวิธีที่หลากหลาย นิสิตชายและนิสิตหญิงจึงมีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมืออยู่ในระดับมาก และในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายทำให้นิสิตหญิงมีความรู้สึกลัวว่าไม่จำเป็นที่จะต้องแข่งขันกันดังที่ บุษ จ้อยซ์ (อ้างอิงจาก มาลี จุฑา.2542: 99) กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้ทั้งหลายที่ครูนำมาใช้ในสถานศึกษาทุกระดับเป็นการจัดการเรียนรู้โดยการจัดลำดับเนื้อหาสาระ การสร้างบรรยากาศของการเรียนรู้ การสร้างหลักการโดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในบทเรียน สนับสนุนการเรียนการจัดการเรียนรู้เป็นการกระตุ้นให้เด็กอยากรู้ อยากเรียนสอดคล้องกับ กนกพร ศรีฐานลักษณ์ (2551:15-26) ได้ทำการวิจัยเรื่องรูปแบบการเรียนภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่า นิสิตที่มีเพศต่างกัน มีรูปแบบการเรียนภาษาจีนไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับ รัตนาภรณ์ ปิ่นแก้ว ศิริรัตน์ เพ็ชรแสงศรี และผดุงชัย ภูพัฒน์ (2554: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พบว่า เพศนักศึกษาที่ต่างกันมีรูปแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน

2.2 นิสิตทุกสาขาวิชามีรูปแบบการเรียนรู้ในระดับมาก เมื่อพิจารณาในแต่ละสาขาวิชาพบว่า นิสิตในสาขาวิชาสื่อสารมวลชน สาขาวิชาดนตรีตะวันตก สาขาวิชาภาษาไทย สาขาวิชาภาษาเยอรมัน สาขาวิชาภาษาอังกฤษและสาขาวิชาภาษาตะวันออกมีรูปแบบการเรียนรู้ทุกรูปแบบในระดับมาก สาขาวิชาวรรณคดี สาขาวิชาภาษาฝรั่งเศส สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น สาขาวิชาปรัชญาและศาสนา สาขาวิชาภาษาจีน มีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมืออยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจาก นิสิตที่มีรูปแบบการเรียนรู้นี้จะเน้นการศึกษาที่ค้นคว้าด้วยตนเอง โดยการหาความรู้จากแหล่งความรู้ต่างๆทั้งจากห้องสมุด จากสื่อต่างๆ จากการศึกษาเอกสารจากฐานที่เป็นส่วนใหญ่ โดยเน้นการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ร่วมกันทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายจากผู้สอนให้ลุล่วงไปพร้อมกัน มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอน มีการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นดังที่ สลาวิน (Slavin) เดวิด จอห์นสัน (David Johnson) และรอเจอร์ จอห์นสัน (Roger Johnson)(อ้างในทิตินา แชมมณี (2553: 98-106) ได้กล่าวถึงผู้เรียนที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันในลักษณะ แข่งขันกัน การจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนมีการพึ่งพาอาศัยกัน ช่วนกันในการเรียนรู้ มีการปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เพื่อนำไปสู่เป้าหมายของนักศึกษา กับ

สุรศักดิ์ ยอดหาญ (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่องรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษาที่มีสาขาวิชาที่ศึกษาต่างก็มีรูปแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับ รัตนภรณ์ ปิ่นแก้ว ศิริรัตน์ เพ็ชรแสงศรี และ ผดุงชัย ภูวัฒน์(2554:บทคัดย่อ)ได้ทำการวิจัยเรื่องรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง พบว่า นักศึกษาที่มีคณะต่างก็มีรูปแบบการเรียนรู้ไม่ต่างต่างกัน

2.3 นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมืออยู่ในระดับมาก ส่วนนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางมีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลักเลียงในระดับมากอาจเนื่องมาจากนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางมีความรู้สึกที่สามารถค้นคว้าเนื้อหาวิชาโดยใช้แหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ได้เอง และการที่ได้รับเอกสารเนื้อหาวิชาจากรุ่นพี่ ทำให้นิสิตไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องเข้าชั้นเรียนทุกครั้งเพราะเนื้อหาวิชาที่เรียนในชั้นเรียนเหมือนกับเอกสารจากรุ่นพี่และเนื้อหาที่ได้จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ดังที่ ครอนบาค (มอลินี จุฑะรพ. 2539: 55; อ้างอิงจาก Cronbach.1963: 71)กล่าวว่า การเรียนรู้เป็นการแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่มีการเปลี่ยนแปลงอันเป็นผลเนื่องมาจากประสบการณ์ที่แต่ละบุคคลได้รับมา ซึ่งวิไลลักษณ์ ตางามและคณะ (2550:บทคัดย่อ)ได้ทำการวิจัยเรื่องรูปแบบการเรียนรู้ที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า นักศึกษามีรูปแบบแบบหลักเลียงอยู่ในระดับรอง และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลางอาจเนื่องมาจาก ในปัจจุบันระบบการศึกษาต้องมีการแข่งขันในการเรียนสูงทำให้ผู้เรียนเกิดการแข่งขันทันตลอดเวลาซึ่งก่อให้เกิดความเครียดประกอบกับคณะมนุษยศาสตร์มีรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในหลายรูปแบบเช่น มีการอภิปราย กิจกรรมกลุ่ม ฝึกปฏิบัติจริง ทำให้นิสิตไม่เห็นความสำคัญของรูปแบบแข่งขัน ดังที่ ฟอกซ์ (fox,1996 อ้างอิงจาก ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์,2552: 94) ได้กล่าวถึงผู้เรียนจะมีการเรียนรู้ได้ดีโดยให้อาสาการเรียนหลากหลายระดับและหลากหลายรูปแบบการเรียนและดังที่ ไรดิงก์ และ เรเนอร์ (Riding; & Rayner ,1998) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนรู้ ประกอบด้วยรูปแบบการคิด (cognitive style) และกลยุทธ์การเรียนรู้ (learning strategy) ซึ่งหมายถึงวิธีการที่ผู้เรียนใช้การจัดการหรือตอบสนองในการทำกิจกรรมการเรียน เพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ และงานในขณะนั้น ๆ ซึ่งผลการวิจัยของวันดี วงศ์รัตนรักษ์ และกุลฤดี จิตตยานันต์ (2556) ก็พบว่านักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี จักรีราช มีรูปแบบของแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะมีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลักเลียงและแบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจาก การเรียนการสอนในคณะมนุษยศาสตร์จะเน้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอน มีการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการทำงานเป็นทีม มีการผสมผสานและใช้แบบการเรียนรู้หลายๆแบบร่วมกัน ทำให้บรรยากาศในการเรียนเป็นไปด้วยดี จึงทำให้นิสิตเข้าห้องเรียนอย่างสม่ำเสมอและจากการมี

ความสัมพันธ์ที่ดีทำให้ไม่คิดที่จะแข่งขันกัน ดังที่ ฮิลการ์ดและบาวเออร์(กมลรัตน์ หล้าสูงวงศ์. 2523: 131 ;อ้างอิงจากHilgard; & Bower,1981: 11)กล่าวว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ทำให้เกิดกิจกรรม หรือกระบวนการที่ทำให้กิจกรรมเปลี่ยนแปลงไป สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศิริรัตน์ จำปีเรือง จิราจันทร์ คณหา และวงศ์สิริ แจ่มฟ้า (2553: 27) พบว่า นักศึกษามีแบบการเรียนรู้แบบหลักเลียงและการเรียนแบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลาง

3. จากผลการวิจัย ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขต บางเขน พบว่ารูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบพึ่งพา และแบบหลักเลียงมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือและแบบแข่งขันไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือและแบบแข่งขันไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.1 รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อาจเนื่องจากรูปแบบการเรียนการสอนของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีอย่างหลากหลายโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้อิสระกับผู้เรียนในการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม นอกเหนือจากตำราเรียน ซึ่งลักษณะของผู้เรียนแบบอิสระจะเป็นผู้ที่มีความรู้สูง มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง สามารถคิดและกระทำด้วยตนเองได้ ส่งผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นด้วย มีความสอดคล้องกับ วิทกิน และคณะ (Witkin et al., 1977; Witkin and Goodenough, 1981)ได้กล่าวว่า บุคคลที่มีรูปแบบการคิดแบบอิสระ (Field Independence) มีความเป็นตัวของตัวเองสูง สามารถวิเคราะห์แยกแยะข้อมูล มีการตัดสินใจโดยอาศัยความคิดของตนเอง เรียนรู้ได้ดี มีเป้าหมายของงานที่ทำด้วยตนเอง และ สอดคล้องกับ ธวัชชัย รัตนกิจยนต์ (2554:รายงานวิจัย) ศึกษา รูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่ลงทะเบียนนิสิตาระสาสนเทศทางการบัญชีสาขาวิชาการบัญชี คณะบริหารธุรกิจภาคการศึกษาที่ 1 พบว่า นักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้ แบบอิสระ ความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05

3.2 รูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อาจเนื่องจาก สาขาวิชาต่างๆของคณะมนุษยศาสตร์ในมหาวิทยาลัยเกษตร ส่งเสริมให้นิสิตฝึกงานเพื่อให้เกิดทักษะในด้านการปฏิบัติงานโดยมีอาจารย์เป็นผู้แนะนำแนวทางต่างๆตลอดจนคำนึงถึงการทำงานอย่างมีคุณภาพ จึงทำให้นิสิตรู้สึกว่าจะต้องพึ่งพาบุคคลอื่นในการเรียนดังที่แก่นิสิตนั้นๆจึงทำให้นิสิตตั้งที่กราชา และริเอชแมนน์ (1975: 13-15) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพา(Dependent)ว่าเป็นผู้อยากเรียนรู้น้อย จะเรียนรู้เฉพาะที่ถูกกำหนดไว้ให้เรียน มองครูและเพื่อนร่วมชั้นเป็นแหล่งของโครงสร้างความรู้และเห็นครูเป็นที่พึ่งในเรื่องแนว

การศึกษาสอดคล้องกับ จิราพร รัตนคำและวินัยรัตนคำ (2556: บทคัดย่อ) การศึกษาแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาสถาบันการพลศึกษาพบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีรูปแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน

3.3 รูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เนื่องจาก นิสิตที่มีรูปแบบการเรียนรู้จะมีอยู่ 2 ประเภท ประเภทแรกคือ นิสิตที่ได้อ่านบทเรียนมาแล้วล่วงหน้า หรือได้มีโอกาสไปเรียนระยะสั้นในต่างประเทศ ทำให้มีความรู้มากกว่าเพื่อนร่วมชั้น ทำให้เห็นว่าเรื่องนี้เป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นต้องเรียนรู้แล้ว แม้ไม่เข้าเรียนก็สามารถทำข้อสอบและส่งงานได้ ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่านิสิตที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงอยู่ในระดับมากจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง อีกประเภทหนึ่ง คือ นิสิตที่ไม่สามารถเรียนรู้เนื้อหาในชั้นเรียนได้ จึงหลีกเลี่ยงไม่เข้าชั้นเรียนหรือหันไปสนใจเนื้อหาด้านอื่นมากกว่า ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ดังที่ดิงที่กราซา และริเอชแมนน์ (1975: 13-15) ได้กล่าวถึงผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) ว่าเป็นผู้เรียนที่ไม่ชอบเข้าชั้นเรียน ไม่สนใจที่จะเรียนรู้ มีความรู้สึกต่อต้านต่อการเรียนการสอนในห้องเรียน ซึ่งสอดคล้องกับธวัชชัย รัตนกิจยนต์ (2554: ออนไลน์) ศึกษารูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่ลงทะเบียนนิเวศวิทยาการเกษตรทางการบัญชี สาขาวิชาการบัญชี คณะบริหารธุรกิจ ภาควิชาการศึกษาที่ 1 พบว่า นักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง ความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

3.4 รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจาก การเรียนการสอนในคณะมนุษยศาสตร์มีการส่งเสริมให้นิสิตได้มีการเรียน แบบอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน การทำงานเป็นกลุ่ม การศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเอง การเรียนการสอนสภาพจริงและการที่รุ่นพี่ช่วยรุ่นน้องในด้านเอกสารการเรียนจึงอาจทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตไม่มีผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ ดังที่ราซา และริเอชแมนน์ (1975: 13-15) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมผู้เรียนต้องการเรียนรู้เนื้อหา ชอบเข้าชั้นเรียน มีส่วนร่วมกับผู้อื่นต่อกิจกรรมในชั้นเรียน ดังนั้น รูปแบบนี้จึงไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสอดคล้องกับ วันดี วงศ์รัตนรักษ์ และกุลฤดี จิตตยานันต์ (2555: บทคัดย่อ) ศึกษา รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี จักรีราช พบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันมีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.5 รูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขัน ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอาจเนื่องจาก การเรียนการสอนของคณะมนุษยศาสตร์มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการวิเคราะห์แลกเปลี่ยนมากกว่าการให้ข้อมูลเพียงด้านเดียวความรู้ที่ได้จากการวิเคราะห์ ประสพการณ์และการได้ปฏิบัติจริง จะทำให้นิสิตเรียนรู้และจดจำความรู้ได้มากกว่าอยู่ในห้องเรียน และการเรียนการสอนไม่ได้มุ่งไปสู่การท่องจำ แต่เน้นความเข้าใจเพื่อเพิ่มพูนทักษะในการปฏิบัติจริงทำให้นิสิตมีความรู้สึกที่ไม่จำเป็นต้องแข่งขันกันดังที่ การเย

(Gagne's eclecticism พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา.2542: ไม่ปรากฏหน้า;อ้างอิงจาก Gagne; & Briggs. 1974:72-76) ได้สรุปว่าความรู้มีหลายประเภทบางประเภทสามารถเข้าใจได้อย่างรวดเร็วไม่ต้องใช้ความคิดที่ลึกซึ้ง บางประเภทมีความซับซ้อนจำเป็นต้องใช้ความสามารถในขั้นสูง ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนจะต้องมีการสร้างความสนใจให้แก่ผู้เรียน กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยการปฏิบัติจริงและ สุนีย์ ละกำป็น(2531)ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยเชียงใหม่พบว่า นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกันมีรูปแบบการเรียนรู้คือแบบร่วมมือ แบบแข่งขันแบบหลีกเลี่ยงและแบบอิสระแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ.01

3.6 รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจาก การเรียนการสอนของคณะมนุษยศาสตร์ เน้นการทำงานเป็นกลุ่ม ดังนั้นในชั้นเรียนจึงมีการอภิปรายแสดงความคิดเห็นภายในชั้นเรียนอย่างกว้างขวาง นิสิตในชั้นเรียนมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นิสิตที่เรียนเก่งยังช่วยทบทวนบทเรียนให้กับเพื่อนในช่วงเวลาว่าง ทำให้สามารถทำผลงานในการเรียนเป็นไปด้วยดี ส่งผลทำให้นิสิตที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูงสอดคล้องกับจอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson; & Johnson, 1994: 31-37) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ จะต้องตระหนักว่าสมาชิกกลุ่มทุกคนมีความสำคัญ และความสำเร็จของกลุ่มขึ้นกับสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ในขณะเดียวกันสมาชิกแต่ละคนจะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อกลุ่มประสบความสำเร็จ ความสำเร็จของบุคคลและของกลุ่มขึ้นอยู่กับกันและกัน ดังนั้นแต่ละคนต้องรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ของตนและในขณะเดียวกันก็ช่วยเหลือสมาชิกคนอื่น ๆ ด้วยและสอดคล้องกับอเล็กซานเดอร์และคณะ(2008) พบว่า การใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ(Cooperative learning)ชนิดเพื่อนช่วยเพื่อนทำให้นักศึกษาผู้ช่วยแพทย์รับรู้ว่ามีโอกาสเรียนรู้จากเพื่อนมากกว่ากลุ่มและจิราพร รัตนคำ และ วินัย รัตนคำ (2556: บทคัดย่อ) ที่ทำการศึกษาแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาสถาบันการพลศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีรูปแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

จากผลการวิจัยรูปแบบการเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ผู้วิจัยขอเสนอข้อเสนอแนะดังนี้

1.1 จากผลการวิจัยพบว่านิสิตชาย หญิง ทุกสาขาวิชา มีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระอยู่ในระดับมาก นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางจะมีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระอยู่ในระดับมาก อาจารย์ผู้สอนควรส่งเสริมให้นิสิตได้พัฒนาการเรียน

โดยมีการเรียนแบบอภิปรายส่วนนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระอยู่ในระดับปานกลาง อาจารย์ผู้สอนควรจัดกิจกรรมให้มีความเป็นกลุ่มและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันทำให้นิสิตเกิดแรงจูงใจในการศึกษาค้นคว้า

1.2 จากผลการวิจัยพบว่านิสิตชาย มีรูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพาอยู่ในระดับมาก ส่วนนิสิตหญิง ทุกสาขาวิชา ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีรูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพาอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะวิชาที่เกี่ยวกับภาษาศาสตร์ ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่หลากหลาย การทำงานเป็นกลุ่ม อภิปรายโดยอาจารย์ผู้สอนเป็นผู้แนะนำและเพิ่มเติมเนื้อหาเพื่อให้นิสิตเข้าใจยิ่งขึ้น

1.3 ผลการวิจัยพบว่า นิสิตชาย หญิง ทุกสาขาวิชา ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงอยู่ในระดับมาก ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนควรจัดกระบวนการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้นิสิตลดพฤติกรรมหลีกเลี่ยงโดยจัดให้มีรูปแบบการเรียนการสอนเฉพาะกลุ่มหรือปรับเปลี่ยนการรับรู้ของผู้เรียนพร้อมทั้งประเมินผลการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับนิสิตที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงเพื่อส่งเสริมให้นิสิตมีความเข้าใจและรับรู้เนื้อหาในรายวิชาที่เรียนให้มากขึ้น

1.4 ผลการวิจัยพบว่านิสิตชาย หญิง ทุกสาขาวิชา ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางและนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมี รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ ในระดับมาก ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตและให้ความสำคัญในการเลือกกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายตามความต้องการและความถนัดของนิสิต

1.5 ผลการวิจัยพบว่านิสิตชายมีรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันอยู่ในระดับมาก ส่วนนิสิตหญิงมีรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันอยู่ในระดับปานกลางและแต่เมื่อพิจารณาสาขาวิชาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะมีนิสิตสาขาวิชาปรัชญาและศาสนา สาขาวิชาภาษาฝรั่งเศส สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น สาขาวิชาภาษาจีน สาขาวิชาการท่องเที่ยวกับนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันในระดับปานกลาง อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้นิสิตไม่เกิดความรู้สึกดีหรือรักในการเรียนรู้ อาจารย์ผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลายวิธี ให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา เพื่อให้นิสิตได้มีโอกาสทบทวนทักษะในด้านต่างๆเพิ่มมากขึ้น มีกลวิธีในการสอนเสริมและมีการคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลเพื่อให้นิสิตได้มีความมั่นใจในการเรียนเพิ่มขึ้นเพิ่มการใช้คำถามเป็นสื่อให้คิด การเสริมแรงเพื่อเป็นการกระตุ้นบรรยากาศในการแข่งขัน

1.6 ผลการวิจัยพบว่านิสิตชายมีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมในระดับมากส่วนนิสิตหญิงคณะมนุษยศาสตร์มีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมในระดับปานกลาง นิสิตทุกสาขาวิชา และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก ซึ่ง ซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของคณะนี้เน้นการเรียนแบบเป็นกลุ่มดังนั้นอาจารย์ผู้สอนควรเลือกกิจกรรมที่สอดคล้องกับความ

สนใจของนิสิตให้เข้าไปมีส่วนร่วม ใช้สื่อการเรียนการสอนอย่างหลากหลาย การใช้คำถามเป็นสื่อให้คิด เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนแบบให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมเกิดประสิทธิภาพสูงสุดอันนำไปสู่การเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางอย่างแท้จริง

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตระดับปริญญาตรี

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตบางเขนสาขาต่างๆที่เปิดสอนในแต่ละคณะ

2.2 ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสอนของอาจารย์กับผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ในวิทยาเขตต่างๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกพร ศรีญาณลักษณ์. (2551, มิถุนายน-กันยายน). รายงานการวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนรู้ ภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. วารสาร ศึกษาศาสตร์.19(3):15-26
- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2523). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กรมวิชาการ. (2542). การสังเคราะห์รูปแบบการพัฒนาศักยภาพของเด็กไทยด้านความรับผิดชอบ และมีวินัยในตนเอง. กรุงเทพมหานคร: ผู้แต่ง.
- กันยา สุวรรณแสง. (2532). จิตวิทยาทั่วไป (General Psychology). กรุงเทพฯ: อักษรพิทยา.
- กัมปนาท ศรีเชื้อ. (2549). โรงเรียนนิติบุคคล. สืบค้นเมื่อ พฤศจิกายน 2549, จาก http://www.loei2.net/index.php?option=com_content&task=view&id=133&Itemid=95
- บุญศรี คำชาย. (2540). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- เกษร พลอยโพธิ์. (2552). การศึกษาพฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. ถ่ายเอกสาร.
- เกษมชัย และคณะ. (2542). ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือก องค์ประกอบด้านจิตพิสัย องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา วิทยาลัยอิสลามศึกษา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ถ่ายเอกสาร.
- เกษมศรี สุระสังข์. (2544). แบบการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดสุรินทร์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- ขวัญชัย สงวนพงษ์. (2546). ตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง สังกัดกรมอาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.อ.ม. (หลักสูตรและการสอนอาชีวศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. ถ่ายเอกสาร.
- คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (2555). รายงานการประเมินคุณภาพภายใน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประจำปีการศึกษา 2554 (1 มิถุนายน 2554 – 31 พฤษภาคม 2555). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ความหมายและขอบข่ายของการเรียนรู้. (2555). สืบค้นเมื่อ 13 พฤษภาคม 2555, จาก http://www.novabizz.com/NovaAce/Learning/Learning_Process.htm

จันทนา พรหมศิริ. (2535). *แบบการเรียนรู้ของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*.

ปริญญา นิพนธ์ ค.ม. (อุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

จิรณา นกน้อย. (2556, 11กุมภาพันธ์) สัมภาษณ์โดย อรุมา ตั้งเจริญ, ที่คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน.

จิราพร รัตนคำและวินัย รัตนคำ (2557, กันยายน-ธันวาคม) การศึกษาแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา สถาบันการพลศึกษา. สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตศรีสะเกษ: 6(3): 33

ชัชชญา มหารัตนาธร. (2556, 11กุมภาพันธ์) สัมภาษณ์โดย อรุมา ตั้งเจริญ, ที่คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน.

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2552). 80 นวัตกรรมจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ: บริษัท แดเน็กซ์ อินเทอร์เน็ตปอเรชั่น

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2553). *การจัดการเรียนรู้แนวใหม่ : ทฤษฎี แนวปฏิบัติ และผลการวิจัย*. กรุงเทพฯ ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เชาว์ ลาวัลย์. (2536). *การเปรียบเทียบแบบการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างกลุ่มที่มีความสามารถในการคิดวิจารณ์ญาณแตกต่างกัน*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.

ทศนา แหมมณี. (2551). *ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทศนา แหมมณี. (2553). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทศนา แหมมณี. (2558). *ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ*. สืบค้นเมื่อวันที่ 12 กันยายน 2558 http://3anuchit095.blogspot.com/2012/08/blog-post_861.html

ทรงพล ภูมิพัฒน์. (2540). *จิตวิทยาทั่วไป*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ศูนย์เทคโนโลยีการศึกษา ฝ่ายเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยศรีปทุม.

นุศรา ดาวโรจน์ (2552). *รายงานการวิจัยเรื่องศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาลหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ยะลา*. วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนียะลา

บุปผา จุลพันธ์. (2550). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ขั้นพื้นฐานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร*. ปริญญา นิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ประดินันท์ อุปรมัย. (2540). ชุดวิชาพื้นฐานการศึกษา (มนุษย์กับการเรียนรู้) พิมพ์ครั้งที่ 15
นนทบุรี: ประสาท อิศรปริดา. (2538). สารัตถะจิตวิทยาการศึกษา. มหาสารคาม : โครงการตำรา
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ประภัสสร วงษ์ศรี. (2541). การรับรู้อัตสมรรถนะ ความภาคภูมิใจในตนเองกับผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลศรีมหาสารคาม. วิทยาพนธ์ศ.ม.
บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- ปราณี อ่อนศรี. (2553, สิงหาคม). รายงานการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลกองทัพบก. วารสาร
พยาบาล ทหารบก (11):15. ถ่ายเอกสาร.
- ปัญญา ชูช่วย. (2551). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
ปริญญาตรีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.
(การวัดผลและวิจัยการศึกษา). ปัตตานี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตปัตตานี. ถ่ายเอกสาร.
- พรณี ชูทัย. (2522) จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภณ.(2542).จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- พรพิมล ศรีประยูร. (2556, 8มกราคม)สัมภาษณ์โดย อรุมา ตั้งเจริญ, ที่คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน.
- พรทิพย์ บุญรอด. (2534). แบบการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. (อุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร.
- พัชรา บุญมานำ. (2549). รายงานการวิจัยเรื่องแบบการเรียนของนักศึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ: สำนักเลขานุการ คณะศิลปกรรมศาสตร์.
ถ่ายเอกสาร.
- พิเชษฐ์ แสณมุข. (2551). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยลักษณะทางการคิดแบบเป็นอิสระ
จากสิ่งรอบข้างและรูปแบบเรียนรู้กับการคิด. กรุงเทพฯ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัย
และ สถิติ-ทางการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ไพศาล หวังพานิช. (2536). การวัดผลการศึกษา.กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช
- ธรรมศักดิ์ โทณไทย (2552). รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต
มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์. วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์
2552;1(3):145-157

- ธนิศร ช่วยอุระชน. (2555). การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยชุมชนพิจิตร การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
กศ.ม. สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ธวัชชัย รัตนกิจยน(2554).ศึกษารูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่ลงทะเบียนนิพนธ์
สารสนเทศทางการบัญชี. คณะบริหารธุรกิจ ภาควิชาการศึกษาที่ 1 วิจัย ภาควิชาการบัญชี
มหาวิทยาลัยสยาม.
- ธวัชวิน ยศเฉลิมวงศ์. (2556, 7 สิงหาคม) สัมภาษณ์โดย อรุมา ตั้งเจริญ, ที่คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน.
- นริศรา เตชะธนะวัฒน์. (2556, 7 สิงหาคม) สัมภาษณ์โดย อรุมา ตั้งเจริญ, ที่คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน.
- มนต์ดา ดุลยาชีวะ. (2556, 7 สิงหาคม) สัมภาษณ์โดย อรุมา ตั้งเจริญ ที่ คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน.
- มณฑารัตน์ ชูพินิจ. (2540). องค์ประกอบในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
ปริญญาตรี สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (2555). รายงานสรุปข้อมูลนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สำหรับ
สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.). สืบค้นเมื่อ 13 พฤษภาคม 2556,
จาก <https://www.regis.ku.ac.th/kpr/>.
- (2556). แนะนำมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. สืบค้นเมื่อ 13 พฤษภาคม 2556,
จาก <http://www.ku.ac.th/newdesign/content.php?id=13>.
- (2556). คณะมนุษยศาสตร์. สืบค้นเมื่อ 13 พฤษภาคม 2556,
จาก<http://www.human.ku.ac.th/>.
- มาลี จุฑะพรพ. (2539).จิตวิทยาการเรียนการสอน.กรุงเทพฯ: อักษราพัฒนา.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542.กรุงเทพฯ:
นานมีบุ๊คพับลิเคชั่น.
- มาลี จุฑา. (2542). จิตวิทยาการเรียนการสอน. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ. หจก.ทิพย์วิสุทธิ์.
- รุ่งฟ้า กิติญาณสันต์. (2549). รายงานการวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา. วารสารการศึกษาและการพัฒนาสังคม.2(1) 57-68
- เรวดี โล่ห์ประเสริฐ. (2546). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์
ทางการ เรียนนิพนธ์กศ.ม.(การวิจัยและสถิติทางการศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรี
นครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- รัตนภรณ์ ปิ่นแก้ว และคณะ. (2554). รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง สืบค้นเมื่อ 12 กันยายน 2556 จาก http://www.inded.kmitl.ac.th/journal/File/374_edit.doc
- ลักษณ์ ตางาม และคณะ. (2550). รายงานการวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนรู้ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- วันดี วงศ์รัตนรักษ์ และ กุลฤดี จิตยานันต์. (2556). รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี จักรีนิจ วารสารวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครราชสีมา ปีที่19 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม-ธันวาคม 2556.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2544). การพัฒนาการเรียนการสอนทางการอุดมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริรัตน์ จำปีเรือง จิราจันทร์ คณหา วงศ์ศิริ แจ่มฟ้า (2553) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและแบบการเรียนรู้ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาล.;วารสารวิจัยทางสุขภาพ ปีที่ 4 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม-ธันวาคม 2553.
- สมบูรณ์ สงวนญาติ. (2534). เทคโนโลยีการสอน. กรุงเทพฯ: ภาคพัฒนาตำราและเอกสารทางวิชาการ หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู.
- สว่าง หลักเพชร. (2541). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้เรื่องพลังงานกับชีวิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้บทเรียนสื่อประสม. ปรินิพนธ์ ศศ.ม. (ศึกษาศาสตร์-การสอน). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สำนักงานจัดการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. (2555). รูปแบบการคิด (Cognitive Style) และ รูปแบบการเรียนรู้ (Learning Style). สืบค้นเมื่อวันที่ 12 กันยายน 2555, จาก <http://blog.msu.ac.th/?p=5073>
- สำนักบรรณสารและสารสนเทศ มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล. (2555). รูปแบบการคิด (Cognitive Style) และ รูปแบบการเรียนรู้ (Learning Style). สืบค้นเมื่อวันที่ 12 กันยายน 2556, จาก <http://library.vu.ac.th/km/?p=552>
- สำนักบริการข้อมูลและสารสนเทศ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. (2555). แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้. สืบค้นเมื่อวันที่ 12 กันยายน 2556, จาก <http://www.idis.ru.ac.th/report/index.php?topic=5950>
- สุทธิพงศ์ บุญผดุง. (2555, มกราคม-มิถุนายน). รายงานการวิจัยแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาครู สาขาคณิตศาสตร์วารสารครูปริทัศน์: 7(1): 22-24.

- สุทธิพร จิตต์มิตรภาพ. (2553). การเปลี่ยนแปลงโลกของการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 และการพัฒนาสู่ “ครูปืออาชีพ”. กรุงเทพฯ : สมาคมเครือข่ายการพัฒนาวิชาชีพอาจารย์ และองค์กรระดับอุดมศึกษาแห่งประเทศไทย.
- สมน อมรวิวัฒน์. (2541). *ปรัชญาญาณสยาม : บทวิเคราะห์ด้านการศึกษา*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนีย์ ละกำป็น. (2531, มกราคม-มีนาคม). ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบการเรียนรู้กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. *พยาบาลสาร*. (56-67). ถ่ายเอกสาร.
- สุวิชา ประสิทธิ์ชัยกิจ. (2553, กรกฎาคม-ธันวาคม). รายงานการวิจัยเรื่อง แบบการเรียนรู้ของ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. วารสารวิจัย รามคำแหง (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์). (2). ถ่ายเอกสาร.
- สุวิมล ทิรกันนั. (2551). *ระเบียบการวิจัยทางสังคมศาสตร์: แนวทางสู่การปฏิบัติ*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพันธ์์ ดันศรีวงษ์. (2538). *วิธีการสอน*. กรุงเทพฯ: สกายบุ๊กส์.
- สุรศักดิ์ ยอดหาญ. (2546). *รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาสถาบันราชภัฏ ในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ค.อ.ม. (การบริหารอาชีวศึกษา)บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. ถ่ายเอกสาร.
- สุลิสสา ละม้าย. (2557, 11 กุมภาพันธ์) สัมภาษณ์โดย อรุมา ตั้งเจริญ, ที่คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน.
- อภิรักษ์ สิริรัตนจิตต์. ยุวัลดา ชูรักษ์(2556). รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์และ ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่. ในเอกสารการประชุมหาดใหญ่วิชาการ ครั้งที่ 4 เรื่องการวิจัยเพื่อพัฒนาสังคมไทย.สงขลา: มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- อภิญญา เจริญประไพ. (2538). องค์ประกอบบางประการที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยนเรศวร.วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนเรศวร. อำนาจ เลิศขยันดี, 2542. การประเมินผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร
- อัจฉรา วัฒนารงค์. (2550). *เอกสารการสอนวิชา อษ 511 การพัฒนาหลักสูตรและการสอน ใน ระดับอุดมศึกษา (Curriculum and Instruction in Higher Education)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒฯ ประสานมิตร.
- อัจฉรา ธรรมาภรณ์. (2531, มกราคม). รายงานการวิจัยเรื่อง แบบการเรียนรู้กับองค์ประกอบช่วย ส่งเสริม ประสิทธิภาพการเรียนการสอน.การเรียนการสอน. 10(4): 32-39.ถ่ายเอกสาร.
- อัจฉรา สังข์สุวรรณ. (2550). *แบบการเรียนรู้ของนักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยี อุตสาหกรรม*. วารสารวิชาการเทคโนโลยีอุตสาหกรรมปีที่ 3 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม-ธันวาคม 2550.

- อัจฉรา สุขารมณ์ และอรพินทร์ ชูชม. (2530) การเปรียบเทียบนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ. โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพมหานคร. Bloom, B. S. (1976)
- อารี พันธุ์ณี. (2544). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: ดันอ้อแกรมมี.
- อารมณีสนาบุญ. (2539). รายงานการวิจัยเรื่องตัวแปรที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในสถาบันราชภัฏ.สถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง. ถ่ายเอกสาร.
- อำภา พัววิไล และคณะ. (2544). รายงานการวิจัยเรื่อง วิธีการเรียน รูปแบบการเรียน และปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนของนักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยรังสิต. มหาวิทยาลัยรังสิต. ถ่ายเอกสาร.
- เอมอร กฤษณะรังสรรค์. (2555). รูปแบบการคิด (Cognitive Style) และ รูปแบบการเรียนรู้ (Learning Style). สืบค้นเมื่อ 20 กันยายน 2555,จาก
http://www.novabizz.com/NovaAce/Learning/Cognitive_Style.htm#ixzz20lprmVJo
- อรรถสิทธิ์ วชิรเมธี. (2536).รูปแบบการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. ปริญญาโท กศ.ม. (การสอนคณิตศาสตร์). พิษณุโลก: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยนเรศวร. ถ่ายเอกสาร.
- Antong Grasha & Sheyle Reichman. (2011). *Grasha-Riechmann Student Learning Style Scale*. Retrieved July 17 2555,
From http://www.ehow.com/about_5511314_grashariechmann-student-learning-style-scale.html.
- Artz, A. F.and Newman, C.M (1990). *Cooperative Learning*.TheMathematics Teacher.83(Septembefr)
- Cronbach, Phillip H. (1984). *Essentials of Psychological Testing*. 3rd ed. New York : Harper and Row.
- Dunn, Rita. (11983). *Can students Identify Their Own Learning*. 2nd ed.New York: Holt Rinehart and Winstin.
- Dixon-Krauss, L. (1996). *Becoming learner-centered: Effecting change in the classroom. In Vygotsky in the Classroom*. Reading, MA: Addison Wesley Longman.
- Ferguson, George A. (1981). *Statistic Analysis in Psychology and Education*. 5th ed. Tokyo: McGraw-Hil.
- Gagne' Robert M, Leslie J. Briggs and Walter W. Wager.(1981). *Principles of Instructional Design*. 3^d ed. FortWorth : Holt, Rinehart and Winston. Inc.
- Good, Carter V. (1973). *Dictionary of Education*. 3rd New York : McGrew Hill.
- Kimble, Gregory A.(1956).Principles of general psychologyNew York : Ronald Press.

- Guilford, J.P. & Fruchter, B. (1978). *Fundamental Statistics in Psychology and Education*. 6th ed. Singapore : McGraw Hill.
- Hunt, D. A. "Learning Style and the Interdependence of Practice and Theory."
Phi Delta Kappan. 9 (May 1981): 647.
- Johnson, D.W. & Johnson, R.T. (1994). *Learning Together and Alone : Cooperative and Individuallistic Learning*. 4th ed. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice Hall.
- Kolb, D.A. (1981). *Disciplinary Inquity Norms and Student Learning Style: Divers Pathway for Growth*. The Modern American College. San Francisco: 375.
- Krejcie R.V. & Morgan D.W. (1970). *Determining Sample Size for Research Activities*. *Educational and Psychological Measurement*. Vol 30, No.3 Autumn, 607-610.
- Loomis, K. D. (2000). *Learning styles and asynchronous/learning: Comparing the LASSI model to class performance*. Dissertation Abstracts International, 19(27), 876-A. (UMI No. 2924588)
- Myers, L.B., & McCaulley, M.H. (1985). *Manual: A guide to the development and use of the Myers-Briggs Type Indicator*. Palo Alto, CA: Consulting Psychologists Press.
- (1978). *Myers-Briggs Type Indicator*. Palo Alto, CA: Consulting Psychologists Press.
- Newell, A. and Simon, H. A. (1976). Computer science as-empirical – enquiry. *Communications of the ACM*, 19:113-126.
- Piajet, J. (1972). *Intellectual evolution for adolescence to adulthood*. *Human Development*, 19, 11-12.
- Ray, E. C. (1998). *An examination of the effects of selected strategic learning variables on Trainees' performance in an Army NCO Academy*. New York: McGraw-Hill.
- Renzulli, Joseph s. (1984). *Learning Style Preferences: A Practical Approach for Classroom Teachers*. *Theory Into Practice*. 23(8):44-45.
- Rezler, Agnes G. & Victor Rezmovice. (1981). *The Learning Preference Inventory*. *Journal of Allied Health*. 1(5): 28-34.
- Rezler, Agnes G. Ruth R. French. (1975). "Personality Types and Learning Preference of Students in Six Allied Health Profession" *Journal of Allied Health*. 4:20-26; Winter.
- Richard Riding & Stephen Rayner, (1998) *Cognitive styles and learning strategies: Understanding style differences in learning and behavior*. London: David Fulton Publishers.

- Robbins, S. P. (2003). *Organizational behavior* (10th ed.). Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Stone, Howard L. (1979). *Preferred Learning Styles Indexin Data Gathering Instruments for Evaluation Educational Programs and Teaching Effectiveness*.
University of Wisconsin Madison. Wisconsin.
- Witkin, H.A., Moore, C.A., Goodenough, D.R. & Cox, P.w.. (1977, Winter). Field- Dependent and Field-Independent Cognitive Styles and The Educational Implications. *Review of Educational Research*. 47. 1-64

ภาคผนวก ก
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

**แบบสอบถามรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
วิทยาเขตบางเขน**

คำชี้แจง

ข้อมูลที่จะขอความอนุเคราะห์จากท่านต่อไปนี้ ไม่มีผลกระทบที่ก่อความเสียหายแต่ประการใด แต่จะมีประโยชน์อย่างยิ่งทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อนิสิตเอง เพราะข้อมูลนี้จะสะท้อนไปสู่อาจารย์ ผู้เกี่ยวข้อง หรือแม้แต่ นิสิต ในการปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนให้มีสัมฤทธิ์ผล และเกิดประสิทธิผลมากยิ่งขึ้นในโอกาสต่อไป ดังนั้นผู้วิจัยจึงใคร่ขอให้ท่านได้ช่วยตอบแบบสอบถาม หรือแสดงความรู้สึกตามคำถามที่ถามทุกข้อด้วยความจริง โดยกาเครื่องหมาย ✓ ลงใน () ที่ตรงกับคำตอบของท่านหรือเติมข้อความลงในช่องที่เว้นไว้ โดยตอบแบบสอบถามนี้จะมีทั้งหมด 2 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของนิสิต

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิต

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของนิสิต

คำชี้แจง

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () หน้าข้อความหรือเติมข้อความลงในช่องว่างไว้ในแต่ละข้อ

เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

1. กลุ่มสาขาวิชา

☐ ดนตรีไทย

☐ สื่อสารมวลชน

☐ วรรณคดี

☐ ภาษาฝรั่งเศส

☐ ภาษาญี่ปุ่น

☐ ดนตรีตะวันตก

☐ ภาษาไทย

☐ ปรัชญาและศาสนา

☐ ภาษาเยอรมัน

☐ ภาษาจีน

☐ ภาษาอังกฤษ

☐ การท่องเที่ยว

☐ การเดินทางท่องเที่ยว

☐ ภาษาตะวันออก

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

☐ คะแนนสะสมเฉลี่ย น้อยกว่าหรือเท่ากับ 2.49

☐ คะแนนสะสมเฉลี่ย 2.50-2.99

☐ คะแนนสะสมเฉลี่ย 3.00-4.00

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนของนิสิต

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อการศึกษาเท่านั้น ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต
2. คำตอบของนิสิตจะเป็นประโยชน์และมีความสำคัญยิ่งต่อการศึกษาและการวิจัยต่อไป
3. คำตอบของนิสิตไม่มีถูก หรือผิด ผู้วิจัยจึงใคร่ขอความกรุณาจากนิสิตช่วยตอบแบบสอบถามที่ตรงกับความเป็นจริงของนิสิตมากที่สุด
4. ให้นิสิตพิจารณาข้อความต่อไปนี้ในแต่ละข้อ แล้วทำเครื่องหมายเพียงข้อความและเครื่องหมายเดียว ดังตัวอย่างการตอบ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย✓ ลงในช่องท้ายข้อความที่ตรงกับรูปแบบการเรียนของท่านมากที่สุด โดยในแต่ละช่องมีค่าตัวเลขแสดงความหมายดังนี้

- 5 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติตามข้อความนั้นเป็นประจำ
- 4 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติตามข้อความนั้นบ่อยครั้ง
- 3 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติตามข้อความนั้นเป็นครั้งคราว
- 2 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติตามข้อความนั้นน้อยครั้ง
- 1 คะแนน หมายถึง ไม่ปฏิบัติตามข้อความนั้นเลย

วิธีการเรียนรู้ของนิสิต	ระดับที่ปฏิบัติ				
	5	4	3	2	1
(0) ข้าพเจ้าสนใจศึกษา ในสิ่งที่เห็นว่าสำคัญ โดยไม่จำเป็นต้องให้ใครๆมาบอก.....	✓....				
(00) ข้าพเจ้าคิดว่า อาจารย์ที่ปล่อยให้ให้นิสิตทำอะไรตามต้องการ เป็นอาจารย์ที่ทำหน้าที่ไม่ดีนัก.....					...✓....

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย✓ ลงในช่องท้ายข้อความที่ตรงกับรูปแบบการเรียนรู้ของท่านมากที่สุด โดยในแต่ละช่องมีค่าตัวเลขแสดงความหมายดังนี้

- 5 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติตามข้อความนั้นเป็นประจำ
- 4 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติตามข้อความนั้นบ่อยครั้ง
- 3 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติตามข้อความนั้นเป็นครั้งคราว
- 2 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติตามข้อความนั้นน้อยครั้ง
- 1 คะแนน หมายถึง ไม่ปฏิบัติตามข้อความนั้นเลย

วิธีการเรียนรู้ของนิสิต	ระดับที่ปฏิบัติ				
	5	4	3	2	1
แบบอิสระ					
1.สิ่งที่ข้าพเจ้าเรียนรู้ส่วนใหญ่เป็นสิ่งที่ศึกษาด้วยตนเอง.....	...	...	...	...	...
2.สามารถพิจารณาได้ว่าเนื้อหาสาระใดในรายวิชาที่เรียนมีความสำคัญ.....	...	...	...	...	...
3.เมื่อผู้สอนมอบหมายงานให้ ข้าพเจ้ามั่นใจว่าสามารถทำสำเร็จได้โดยไม่พึ่งใคร	...	...	...	...	...
4.ชอบเรียนรายวิชาที่ให้อิสระในการเรียนและการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง.....	...	...	...	...	...
5.ห้องเรียนที่ดีนั้น ต้องมีวัสดุครุภัณฑ์ สื่อโสต พร้อม เพื่อผู้เรียนแต่ละคนจะได้เรียนตามความชอบ ตามความถนัดของตน.....	...	...	...	...	...
6.ข้าพเจ้าชอบออกแบบวิธีเรียนด้วยตนเอง.....	...	...	...	...	...
7.ชอบชั้นเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง.....	...	...	...	...	...
8.ชื่นชอบการทำงานด้วยตนเอง แต่ก็ยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนร่วมชั้น...	...	...	...	...	...
9.ข้าพเจ้าชอบเรียนเนื้อหาที่มีโอกาสคิดหาคำตอบด้วยตัวเอง.....	...	...	...	...	...
10.มีความคิดอิสระ และเป็นตัวของตัวเอง.....	...	...	...	...	...
แบบพึ่งพา					
11.ข้าพเจ้าคิดว่าผู้สอนมีส่วนสำคัญที่สุดที่จะทำให้นิสิตเกิดการเรียนรู้.....	...	...	...	...	...
12.ข้าพเจ้ายอมรับเนื้อหาสาระและกิจกรรมที่ผู้สอนกำหนดขึ้นในรายวิชา.....	...	...	...	...	...
13.ต้องการได้รับคำปรึกษาหรือความเห็นชอบจากผู้สอนก่อนปฏิบัติกิจกรรมการเรียน.....	...	...	...	...	...
14.การสรุปปัญหาที่สำคัญ ควรเป็นหน้าที่ของผู้สอน.....	...	...	...	...	...

รูปแบบการเรียนรู้ของนิสิต	ระดับที่ปฏิบัติ				
	5	4	3	2	1
15.งานที่ได้รับมอบหมายตามข้อเสนอแนะของผู้สอน.....	...	...	...	...	...
16.ผู้สอนควรเป็นผู้กำหนดเนื้อหาสาระกิจกรรมการเรียนรู้ที่สำคัญ.....	...	...	...	...	...
<u>แบบพึ่งพา (ต่อ)</u>					
17.ข้าพเจ้าไม่เรียนรู้จากสิ่งอื่นเพิ่มเติมนอกเหนือที่ผู้สอนกำหนดในห้องเรียน....	...	...	...	...	...
18. พยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายตามวิธีการที่ผู้สอนบอก.....	...	...	...	...	...
19.ชอบทำงานเลียนแบบเพื่อนที่เรียนเก่งกว่า.....	...	...	...	...	...
20.ชอบให้ผู้สอนเขียนโครงร่างหรือจดโน้ตย่อบนกระดาน.....	...	...	...	...	...
<u>แบบหลีกเลี่ยง</u>					
21. ข้าพเจ้าคิดว่าผู้สอนควรประเมินให้ทุกคนผ่านหมด.....	...	...	...	...	...
22.เนื้อหาสาระในรายวิชาไม่จูงใจให้ข้าพเจ้าเกิดความอยากเรียน.....	...	...	...	...	...
23.ข้าพเจ้าขาดสมาธิในการเรียน.....	...	...	...	...	...
24.ชอบเรียนกับผู้สอนที่ไม่เรียกให้ตอบคำถาม.....	...	...	...	...	...
25.รู้สึกเฉยๆ ถ้าไม่ได้เข้าห้องเรียน.....	...	...	...	...	...
26.ข้าพเจ้าเรียนเพียงแค่นี้ให้ได้ผ่านในแต่ละวิชาเท่านั้น.....	...	...	...	...	...
27.กิจกรรมในห้องเรียนเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย.....	...	...	...	...	...
28.สิ่งสำคัญที่สุดเกี่ยวกับวิชาที่เรียนก็คือ ทำอย่างไรถึงจะสามารถทำคะแนนดีในวิชานี้ได้.....	...	...	...	...	...
29.หลีกเลี่ยงการทำกิจกรรมในชั้นเรียน.....	...	...	...	...	...
30.ไม่ต้องการให้ผู้สอนมอบหมายงานให้อ่านหรือค้นคว้า.....	...	...	...	...	...
<u>แบบมีส่วนร่วม</u>					
31.ข้าพเจ้าสนใจกิจกรรมต่างๆในชั้นเรียน.....	...	...	...	...	...
32.ได้รับความรู้จากการเข้าห้องเรียนมากกว่าการทบทวนบทเรียนด้วยตนเอง	...	...	...	...	...
33.ข้าพเจ้าเข้าห้องเรียนเพราะอยากเรียนรู้.....	...	...	...	...	...
34.มีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาที่เรียน.....	...	...	...	...	...
35.ชอบบรรยากาศการเรียนแบบอภิปราย ที่มีการวิเคราะห์เนื้อหาที่เรียน.....	...	...	...	...	...
36.ข้าพเจ้าคิดว่าการเรียนในห้องเรียนมีคุณค่ามาก.....	...	...	...	...	...

รูปแบบการเรียนรู้ของนิสิต	ระดับที่ปฏิบัติ				
	5	4	3	2	1
<u>แบบมีส่วนร่วม (ต่อ)</u>	...	...	...	...	...
37.ทำงานที่ได้รับมอบหมายก่อนที่จะอ่านเรื่องอื่นๆที่สนใจ.....	...	...	...	...	...
38.การเรียนรู้ในห้องเรียนที่มีการทำงานร่วมกันของผู้เรียนก่อให้เกิดความรู้ได้กว้างกว่า.....	...	...	...	...	...
39.ทำงานที่ได้รับมอบหมายในวิชาเรียนไม่ว่างงานนั้น จะน่าสนใจหรือไม่.....	...	...	...	...	...
40.ข้าพเจ้าชอบการบรรยายแบบที่ผู้เรียนมีโอกาสร่วมอภิปรายด้วย.....	...	...	...	...	...
<u>แบบแข่งขัน</u>	...	...	...	...	...
41.การเรียนรู้ที่มีการแข่งขันจะทำให้นิสิตแต่ละคนได้รับการพัฒนาสูงขึ้น.....	...	...	...	...	...
42.การที่จะเรียนได้ผลดีในรายวิชานั้นๆ ต้องมีการแข่งขันกับเพื่อนๆ.....	...	...	...	...	...
43.ข้าพเจ้าชอบให้นิสิตคนอื่นๆรับทราบเมื่อทำงานได้ผลดี.....	...	...	...	...	...
44.การแข่งขันกับผู้อื่นในห้องเรียนทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น.....	...	...	...	...	...
45.ข้าพเจ้ามักจะทำกิจกรรมเพื่อให้ผู้สอนและเพื่อนในชั้นเรียนหันมาสนใจ.....	...	...	...	...	...
46.ข้าพเจ้าชอบถามผู้สอนเมื่อมีข้อสงสัย.....	...	...	...	...	...
47.ทุกครั้งที่คุณสอนมอบหมายงานให้ทำ ข้าพเจ้าพยายามทำให้ดีกว่าคนอื่น.....	...	...	...	...	...
48.ระหว่างการอภิปรายในชั้น ข้าพเจ้าต้องแข่งขันกับนิสิตอื่นๆ เพื่อให้เพื่อนๆยอมรับความคิดของตนเอง.....	...	...	...	...	...
49.ยอมช่วยเหลือคนอื่นเมื่อเห็นว่าตัวเองไม่เสียเปรียบ.....	...	...	...	...	...
50.ข้าพเจ้าคิดว่าคนใดที่ให้เพื่อนยิ้มสดชื่นที่คำบรรยายหรือให้ดูผลงานอาจทำให้เสียเปรียบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	...	...	...	...	...
<u>แบบร่วมมือ</u>	...	...	...	...	...
51.การแลกเปลี่ยนความคิดกับเพื่อนช่วยให้เข้าใจเนื้อหาวิชาได้ดี.....	...	...	...	...	...
52.นิสิตสามารถเรียนรู้จากการแลกเปลี่ยนความคิดกับผู้อื่นได้มากกว่าที่จะเก็บความคิดเห็นของตนเองไว้.....	...	...	...	...	...
53.ข้าพเจ้าชอบให้ผู้สอนมอบหมายงานหรือส่งเสริมนิสิตให้ทำกิจกรรมร่วมกัน....	...	...	...	...	...
54.การเรียนรู้ที่ดี ผู้สอนและผู้เรียนควรมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆร่วมกัน	...	...	...	...	...

รูปแบบการเรียนรู้ของนิสิต	ระดับที่ปฏิบัติ				
	5	4	3	2	1
<u>แบบมีส่วนร่วม (ต่อ)</u>					
55. นอกเหนือจากการเรียนในห้องเรียน ข้าพเจ้าชอบคุยกับเพื่อนเพื่อหาคำตอบเกี่ยวกับปัญหาในการเรียนต่างๆ.....	...	...	...	...	...
56.ข้าพเจ้าชอบเรียนในรายวิชาที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแต่ละคนได้อภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น.....	...	...	...	...	...
57.ไม่ชอบทำงานที่มอบหมายให้ทำตามลำพัง.....	...	...	...	...	...
58.ความแตกต่างระหว่างบุคคลย่อมก่อให้เกิดผลดีต่อการเรียนร่วมกัน....	...	...	...	...	...
59.ชอบฟังความคิดเห็นของนิสิตคนอื่นๆเกี่ยวกับประเด็นที่เสนอให้อภิปรายในชั้นเรียน.....	...	...	...	...	...
60.ข้าพเจ้าชอบให้ผู้เรียนเป็นผู้กำหนดเนื้อหา ส่วนผู้สอนเป็นผู้ให้ความรู้.....	...	...	...	...	...

ภาคผนวก ข
หนังสือขออนุญาตในการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

ภาคผนวก ค

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญและหนังสือเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์. ดร. สุพรรณณี จันทร์คราญ ภาควิชา ภาษาต่างประเทศ
คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2. อาจารย์ ดร. อาริรัตน์ ปิ่นทอง ภาควิชา ภาษาต่างประเทศ
คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2. อาจารย์ ดร. รณิดา เชยชุม ภาควิชา วัสดุทางการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ ดร. จันทร์ศม์ ภูติอริยวัฒน์ ภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. อาจารย์ ดร. ราชันย์ บุญธิมา การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร
คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ที่ ศธ 0519.12/13๙๘

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

14 มีนาคม 2557

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุพรรณิ จันทน์คราญ

เนื่องด้วย นางสาวอรอุมา ตั้งจรรยา นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์” โดยมี อาจารย์ ดร.อรรถพร โพธิสุข อาจารย์ ดร.จิตพล ยงศรี และ อาจารย์ ดร.จารุวรรณ สกุลกู เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวอรอุมา ตั้งจรรยา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087-804-0432

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 15664

ที่ ศธ 0519.12/1397

วันที่ 14 มีนาคม 2557

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์ ดร.วรรณิตา เขยชุม

เนื่องด้วย นางสาวอรอุมา ตั้งจรรยา นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์” โดยมี อาจารย์ ดร.อรรณพ โพธิ์สุข อาจารย์ ดร.จตุพล ยงศรี และ อาจารย์ ดร.จาวรรณ สกฤตคุ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวอรอุมา ตั้งจรรยา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087-804-0432

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 15664

ที่ ศธ 0519.12/13๙๖

วันที่ 14 มีนาคม 2557

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์ ดร.ราชันย์ บุญธิมา

เนื่องด้วย นางสาวอรอุมา ตั้งจรรยา นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์” โดยมี อาจารย์ ดร.อรรถพร โพธิ์สุข อาจารย์ ดร.จตุพล ยงศรี และ อาจารย์ ดร.จารุวรรณ สกุลคู เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถาม

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวอรอุมา ตั้งจรรยา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อนิสิต โทรศัพท์ 087-804-0432

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 15664

ที่ ศธ 0519.12/1395 วันที่ 14 มีนาคม 2557

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์ ดร.จันทร์ศม ภูติอริยวัฒน์

เนื่องด้วย นางสาวอรอุมา ตั้งจรรยา นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์” โดยมี อาจารย์ ดร.อรรณพ โพธิ์สุข อาจารย์ ดร.จุฑาล ยงศรี และ อาจารย์ ดร.จารุวรรณ สกฤตชู เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ปริญญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้บุคลากรในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวอรอุมา ตั้งจรรยา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 087-804-0432

ภาคผนวก ง
ผลการวิเคราะห์ข้อความรายชื่อ

ตาราง 14 ค่าดัชนีความสอดคล้องของรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตบางเขน

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ					IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	
1	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
2	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
3	-1	+1	+1	0	+1	0.4
4	-1	+1	0	0	+1	0.2
5	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
6	-1	+1	-1	+1	+1	0.2
7	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
8	-1	+1	+1	-1	+1	0.2
9	-1	+1	0	+1	+1	0.4
10	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
11	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
12	-1	+1	0	0	+1	0.2
13	-1	+1	+1	0	+1	0.4
14	-1	+1	0	-1	+1	0.0
15	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
16	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
17	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
18	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
19	-1	+1	+1	0	+1	0.4
20	-1	+1	-1	0	+1	0.0
21	-1	+1	+1	+1	+1	0.6

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ					IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	
22	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
23	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
24	-1	+1	0	0	+1	0.2
25	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
26	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
27	-1	+1	-1	+1	+1	0.2
28	-1	+1	+1	-1	+1	0.2
29	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
30	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
31	-1	+1	0	0	+1	0.2
32	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
33	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
34	-1	+1	0	0	+1	0.2
35	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
36	-1	+1	+1	0	+1	0.4
37	-1	+1	0	0	+1	0.2
38	-1	+1	0	0	+1	0.2
39	-1	+1	0	0	+1	0.2
40	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
41	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
42	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
43	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
44	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
45	-1	+1	0	+1	+1	0.4

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ					IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	
46	-1	+1	-1	+1	+1	0.2
47	-1	+1	-1	+1	+1	0.2
48	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
49	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
50	1	+1	+1	+1	+1	1.0
51	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
52	-1	+1	-1	+1	+1	0.2
53	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
54	-1	+1	-1	+1	+1	0.2
55	-1	+1	-1	+1	+1	0.2
56	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
57	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
58	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
59	-1	+1	-1	+1	+1	0.2
60	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
61	-1	+1	-1	+1	+1	0.2
62	-1	+1	0	+1	+1	0.4
63	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
64	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
65	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
66	-1	+1	-1	+1	+1	0.2
67	-1	+1	+1	+1	+1	0.6

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อที่	ผู้เชี่ยวชาญ					IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	
68	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
69	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
70	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
71	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
72	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
73	-1	+1	-1	+1	+1	0.2
75	-1	+1	-1	+1	+1	0.2
76	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
77	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
78	+1	+1	+1	+1	+1	1.0
79	-1	+1	-1	+1	+1	0.2
80	+1	+1	0	+1	+1	0.8
81	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
82	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
83	-1	+1	-1	+1	+1	0.2
84	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
85	-1	+1	-1	+1	+1	0.2
86	-1	+1	+1	+1	+1	0.6
87	+1	+1	+1	+1	+1	1.0
88	-1	+1	-1	+1	+1	0.2
89	+1	+1	0	+1	+1	0.8
90	-1	+1	-1	+1	+1	0.2

ตาราง 15 ค่าดัชนีความสอดคล้องของรูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตบางเขน

รูปแบบการ เรียนรู้	ข้อที่	IOC	ผลการ คัดเลือก	รูปแบบการ เรียนรู้	ข้อที่	IOC	ผลการ คัดเลือก
1.แบบอิสระ	1	0.6	นำไปใช้	2) แบบหลักเลียง	16	0.6	นำไปใช้
	2	0.6	นำไปใช้		17	0.4	นำไปใช้
	3	0.4	นำไปใช้		18	0.6	นำไปใช้
	4	0.2	ตัดทิ้ง		19	0.4	นำไปใช้
	5	0.6	นำไปใช้		20	0.0	ตัดทิ้ง
	6	0.2	ตัดทิ้ง		21	0.6	นำไปใช้
	7	0.6	นำไปใช้		22	0.6	นำไปใช้
	8	0.2	ตัดทิ้ง		23	0.6	นำไปใช้
	9	0.4	นำไปใช้		24	0.2	ตัดทิ้ง
	10	0.6	นำไปใช้		25	0.6	นำไปใช้
	11	0.6	นำไปใช้		26	0.6	นำไปใช้
	12	0.4	ตัดทิ้ง		27	0.2	ตัดทิ้ง
	13	0.2	นำไปใช้		28	0.2	ตัดทิ้ง
	14	0.0	ตัดทิ้ง		29	0.6	นำไปใช้
	15	0.6	นำไปใช้		30	0.2	ตัดทิ้ง

ตาราง 15 (ต่อ)

รูปแบบการ เรียนรู้	ข้อที่	IOC	ผลการ คัดเลือก	รูปแบบการเรียนรู้	ข้อที่	IOC	ผลการ คัดเลือก
3) แบบร่วมมือ	31	0.2	ตัดทิ้ง	4) แบบฟังพา	46	0.2	ตัดทิ้ง
	32	0.6	นำไปใช้		47	0.2	ตัดทิ้ง
	33	0.6	นำไปใช้		48	0.6	นำไปใช้
	34	0.2	ตัดทิ้ง		49	0.6	นำไปใช้
	35	0.6	นำไปใช้		50	1.0	นำไปใช้
	36	0.4	นำไปใช้		51	0.6	นำไปใช้
	37	0.2	ตัดทิ้ง		52	0.2	ตัดทิ้ง
	38	0.2	ตัดทิ้ง		53	0.6	นำไปใช้
	39	0.2	ตัดทิ้ง		54	0.2	ตัดทิ้ง
	40	0.6	นำไปใช้		55	0.2	ตัดทิ้ง
	41	0.6	นำไปใช้		56	0.6	นำไปใช้
	42	0.6	นำไปใช้		57	0.6	นำไปใช้
	43	0.6	นำไปใช้		58	0.6	นำไปใช้
	44	0.6	นำไปใช้		59	0.2	ตัดทิ้ง
	45	0.4	นำไปใช้		60	0.6	นำไปใช้

ตาราง 15 (ต่อ)

รูปแบบการ เรียนรู้	ข้อที่	IOC	ผลการ คัดเลือก	รูปแบบการเรียนรู้	ข้อที่	IOC	ผลการ คัดเลือก
5) แบบแข่งขัน	61	0.6	นำไปใช้	6) แบบมีส่วนร่วม	76	0.6	นำไปใช้
	62	0.2	ตัดทิ้ง		77	0.6	นำไปใช้
	63	0.6	นำไปใช้		78	1.0	นำไปใช้
	64	0.6	นำไปใช้		79	0.2	ตัดทิ้ง
	65	0.6	นำไปใช้		80	0.8	นำไปใช้
	66	0.2	ตัดทิ้ง		81	0.6	นำไปใช้
	67	0.6	นำไปใช้		82	0.6	นำไปใช้
	68	0.6	นำไปใช้		83	0.2	ตัดทิ้ง
	69	0.6	นำไปใช้		84	0.6	นำไปใช้
	70	0.6	นำไปใช้		85	0.2	ตัดทิ้ง
	71	0.6	นำไปใช้		86	0.6	นำไปใช้
	72	0.6	นำไปใช้		87	1.0	นำไปใช้
	73	0.2	ตัดทิ้ง		88	0.2	ตัดทิ้ง
	74	0.2	ตัดทิ้ง		89	0.8	นำไปใช้
	75	0.2	ตัดทิ้ง		90	0.2	ตัดทิ้ง

ภาคผนวก จ

ค่าค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ตาราง 16 ค่าอำนาจจำแนก(r)และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก(r)	ค่าความเชื่อมั่น
แบบอิสระ		
1	0.65	0.72
2	0.65	0.72
3	0.64	0.73
4	0.49	0.81
5	0.64	0.73
6	0.58	0.81
7	0.79	0.72
8	0.79	0.72
9	0.54	0.68
10	0.56	0.73
แบบหลีกเลี่ยง		
11	0.93	0.68
12	0.40	0.81
13	0.93	0.68
14	0.93	0.68
15	0.72	0.72
16	0.40	0.81
17	0.93	0.68
18	0.93	0.68
19	0.93	0.68
20	0.93	0.68

ตาราง 16 (ต่อ)

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก(r)	ค่าความเชื่อมั่น
แบบรวมมือ		
21	0.79	0.72
22	0.79	0.72
23	0.56	0.73
24	0.47	0.81
25	0.56	0.73
26	0.55	0.81
27	0.79	0.72
28	0.79	0.72
29	0.54	0.68
30	0.56	0.73
แบบฟังพา		
31	0.38	0.67
32	0.56	0.57
33	0.63	0.87
34	0.71	0.76
35	0.63	0.87
36	0.63	0.69
37	0.53	0.81
38	0.46	0.92
39	0.52	0.69
40	0.46	0.92

ตาราง 16 (ต่อ)

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก(r)	ค่าความเชื่อมั่น
แบบแข่งขัน		
41	0.58	0.73
42	0.58	0.81
43	0.67	0.68
44	0.67	0.68
45	0.48	0.76
46	0.70	0.72
47	0.70	0.72
48	0.58	0.73
49	0.58	0.81
50	0.58	0.73
แบบมีส่วนร่วม		
51	0.77	0.71
52	0.89	0.66
53	0.89	0.66
54	0.77	0.71
55	0.89	0.66
56	0.77	0.71
57	0.89	0.66
58	0.77	0.71
59	0.89	0.66
60	0.89	0.66

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ช่อสกุล	นางสาวอรุมา ตั้งจัญญ
วันเดือนปีเกิด	11 พฤศจิกายน 2529
สถานที่เกิด	อำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	376 หมู่ 9 ตำบลสำโรงเหนือ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2542	ประถมศึกษา จากโรงเรียนอนุบาลวัดพิชัยสงคราม อำเภอเมืองฯ จังหวัดสมุทรปราการ
พ.ศ.2548.	มัธยมศึกษา จาก โรงเรียนสตรีสมุทรปราการ อำเภอเมืองฯ จังหวัดสมุทรปราการ
พ.ศ.2552	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ) คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาต่างประเทศ เอกภาษาฝรั่งเศส จาก มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
พ.ศ 2558	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม) สาขาวิชา เอกการอุดมศึกษา จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒฯ